رورونکی

ز بکس پر سر ایښې هېنداري ته کتل
کې ړمنځ تېراوه. پـه چپ لاس يې د
ه تورو کې پټ کړل خو سـپين ويښـته
ړخه يې وشړې دی بيا درجوت شي،
مره يې پـه تندي کې ګونځې راپيدا

ي سپينو ويښـتانو پـه وجه څو ځلي
، سر دې سـپين شو ، پـه کور کې زړه
نګې کړې، هېنداري تـه يې پـه ځير
ه: «دا ويښـتان خو مې هسـې خدای
ي خو دومره زياتـه نه يم. پـلار مې دې
پين ويښته يې په ميراث راپاتې دی.
ځوان و، لا په عسکرۍ کې و چې نيم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هېنداره کې یې خپل مخ ته وکتل، ځان سره یې وویل:
«په رنګ کې خو دومره بده نه یم. سپینې خو هسې بې مالګې وي. همداسې غنم رنګه ښه یم.»

لاس یې د پوزې سر ته ونیو، خوله او نیمه پوزه یې پټه شوه. په هېنداره کې غټې تورې سترګې د ځکې پوزې په سر باندې ښکارېدې. اوږده بانه یې د سترګو شاوخوا ته لکه پیره داران ولاړ وو. سره نښتې ځیږې وروځې یې لکه د ګوربت وزرونه. معصومه موسکۍ کېدله؛ خو لاس یې چې ایسته کړ، خندا یې مروره شوه. پر تندي یې ګونځې راغلې. پرېړې غوښنې شونډې یې سره راټولې شوې او د پاسنۍ ژامې راوتلې داړې یې پټې کړې. سر یې وځړېد، تیونو ته یې پام شو. لاس یې ورته وروړ او د شنو پنجابي کالیو له پاسه یې کچ مېچ کړل. ګوتې یې له نریو پوښتیو سره ولګېدې او په ورغو کې یې واړه تیونه د پېرکیو لپاره د پېړو په اندازه. همزولې وریادې شوې، له غټو چاغو تیونو سره. یوازې دا لا پاتې وه، همزولې ټولې واده شوې وې. هره یوه یې د درېو - څلورو اولادونو څښتنه وه.
له دالانه د پښو ښکالو راغی. ژر یې تور پړونی پر سر واچاوه او له ځانه یې تاو کړ. د ږمنځ له غاښونو یې خپل تل شوي ویښته راټول کړل. د چپ لاس پر ورغوي یې د ښي لاس په دویمه ګوته سره راوپېچل. هېنداره یې بېرته په بکس کې کېښوده. بکس ته یې قلفورواچاوه او د صندلۍ لاندې چې پر سر یې بړستنې او نیالۍ کتار وې، پورې وواهه. د ګامسکوټ له رخته جوړ شوی څادر یې پر کالیو باندې وغوړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور خلاص شو. د ببو وچ کلک لاسونه له بډ وهلو لستوڼو سره راښکاره شول. د نیالیو له سره یې رومال راواخیست او مخ لاس یې ورباندې وچ کړل. له دېواله راځړېدلی د شطرنجیو جای نماز یې راکښته کړ. د معصومې له ځنګه بره تېره شوه. تیندک یې وخوړ، نژدې پړ مخې لوېدلې وه. معصومه ژر ورپاڅېده: ببو ! څه وشول؟

ببو د پښې په ګوتو باندې د تغر راوتلي تارونه هوار کړل، ویې ویل: هېڅ، پښه مې بنده شوه.

معصومې رمنځ د کوټې د یوازینۍ لوړې کړکۍ له پاسه چې سیوري خوا ته وه، کېښود. تل شوې ویښته یې په لاس کې ټینګ ونیول. له کوټې را ووته. د سرای د دېواله خوا ته لاړه او ویښته یې د خښتو تر منځ په یوه چاوده کې وتومبل.

څو شېبې هماغلته ودرېده. د چاودنو اوازونو ته یې غوږ ونیو، چې د کابل له سوېل او لمر خاته خواوو راپورته کېدل. د کلوله پشتې غونډۍ یې د سترګو مخه ډب کړې وه ځکه خو د چاودنو دوړې او لمبې ورته نه ښکارېدلې. دلته هم داسې څه نه وو چې په لېدلو یې د سړي زړه خوشحاله شي خو بیا هم د کوټې تر تیارې ښه وو. کوټې ته لمر نه ورته او د دېوالونه یې یوازې اخېړ شوي وو، رنګ شوي نه وو. لکه شګلنه ځمکه چې پر سر یې اوبه نه تم کېږي، دا بې رنګه دېوالونه هم د رڼا تږي وو، رڼا به په کې ورکېدله، ته وا رڼا یې خوړله. د کوټې نیمایي برخه له غولي تر چته پورې په نیالیو، بړستنو او اضافي لوښو ډکه وه او ایله په کې د درې په درې ګزو ځای پاتې و. د کوټې له چته ښکارېدل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يې کوم ښېوزلی انسان و ځکه چې لاړي (دستکونه) يې له يوه بله سره لرې اچولي وو. چېرته چې درې لاړي پکار وو، دوه دانې. د لاړو پر سر د دړو او تختو پر ځای د ولې څانګې او کاږه واږه ښاخونه له پاڼو سره. ځای ځای ختې ترې لاندې راوتلې وې.

معصومې لمر ته ايښې د اوبو په ډبکو لاس کېښود، تړمې وې. د منې په مازديګري لمر کې نور دې وس نه و چې د دوې په ډبکو کې اوبه ګرمې کړي. ډبکې يې راواخيستې او بېرته کوټې ته لاړه. د کوټې له وره سره جوخت يې ډبکې سره څنګ په څنګ کېښودې. د صندلۍ له لاندې يې زړه کمپله راوايسته او ډبکې يې ورباندې پټې کړې چې د سهار اوداسه ته تودې پاتې شي.

مور يې د مازديګر لمونځ خلاص کړی و. مخ قبلې ته پر جای نماز ناسته وه او د اوږدو لرګينو تسبو دانې يې اړولې. پوښتنه يې وکړه: لورې! د باندې څه خبرې وې؟

ـ نور به نو څه وي. بيا سره ښکر په ښکر دي. سم دم غوبل يې جوړ دی.

ـ په کوم ځای کې، درمالو مېږي که نه؟

ـ نه ببو! لکه کارته نو خواته چې وي.

ببو سر پورته کړ، چت ته يې وکتل او ويې ويل: خدای دې خير کړي. دا ورور خو دې ډېر ځنډ وکو.

ـ غم يې مه کوه. خدای مهربان دی، را به شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو لږه ها خوا ته شوه. د جای نماز کښته سر یې، چې یو څه سره راټول شوی و، بېرته سم کړ او معصومې ته یې وویل: سترګه رالوېږي، راشه لمونځ دې وکه.

دا په لمانځه ولاړه وه چې د وره غنجا شوه. تر لمانځه وروسته یې د صندلۍ له سره یوه کمپله راواخیسته. چوترې ته راووته. ببو د ورې نیالیچې پر سر ناسته وه. د اومو خښتو د یوال ته یې ډډه لګولې، تسبې یې اړولې.

معصومې کمپله ورباندې واچوله. بېرته کوټې خوا ته لاړه او ژر له یوه بالښت سره راغله. ببو مخې ته کېږه شوه، دا یې شا ته ورته بالښت کېښود.

ببو وویل: «ښاده شې، لورې راځه کېنه»

د دوارو سترګې د انګړ په دړه کې ښخې وې. داسې غلې وې لکه دوه نا اشنا کسان چې یو د بل په ژبه سره نه پوهېږي. یو نیم ځل د ببو غږ اورېدل کېده چې د تسبو په اړولو یې «یا رحمن، یا رحیم» داسې ویل لکه د خوږمن انسان زګېروي.

معصومې سر پر زنګانه کېښود او له پښو یې لاسونه تاو کړل، په کرار غږ یې د حمزه بابا دغه بیت زمزمه کړ:

شوګیرې د خپل زنګون د پاسه خوند کا

خو د خوب لپاره ستا زنګون په کار دی

رڼا خپله لمن ټولوله. لمر هم د معصومې غوندې سر د غره پر زنګانه ایښی و. ببو او لور یې هماغسې غلې وې تر هغې چې د ملا اذان دغه چوپتیا ماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومه پاڅېده، له کوټې څخه يې دوه زاړه جای نمازونه راوړل. لمونځونه يې هماغلته وکړل. معصومې لمونځ ژر خلاص کړ او بېرته مخ دروازې خوا ته کېناسته؛ خو مور يې په ناسته لا نفلونه کول. تياره وار په وار سره زياته شوه. معصومې غږ وکړ: ببو بس دی، په تياره کې لمونځ نه کېږي، د سجدې ځای نه درمالومېږي.
ببو سلام وګرځاوه خو دعا يې هم د لمانځه په شان اوږده شوه، لکه مزدور چې د خپلې اضافه کارۍ د پيسو په سر چنې ووهي. ځند وروسته يې لپه کړې لاسونه پر مخ راتېر کړل. هماغسې په ناسته راوښېېده او ځان يې د معصومې څنګ ته ورساوه. ځان يې راغونډ کړ، متونه يې په ورغوو باندې وسولول. معصومه پاڅېده، کوټې ته لاړه. چې بېرته راغله، په لاس کې يې توره شړۍ وه. د ببو پر اوږو يې وغوړوله. پخپله هم د هغې څنګ ته کېناسته او پښې يې تر کمپلې لاندې پټې کړې. ببو کمپله پورته راکش کړه، تر ستوني په کې ننوته.
تياره لکه وېره خورېدله او شېبه په شېبه زياتېدله. ببو ځان سره لګيا وه، خوله يې ښورېدله، لکه کومه دعا يې چې ويله. يو نيم ځل يې له خولې څخه «خير کې خدايه»، «خدايه ته مهربانه يې» راوتل.
نژدې وه چې تياره لرې او نژدې هر څه تر ستوني تېر کړي چې چا ور وټکاوه. دواړه اوچت پاڅېدې. جمال له دالانه غږ وکړ: ککۍ، زه به يې وګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هماغلته ودرېدې او لارې ته يې سترګې وګنډلې. د لرګين وره غنجا پورته شوه. د بايسيکل ټير له وره راتېر شو.

معصومې وويل: هغه دی لالا مې شکر په خير راغی.

ببو پر تندي باندې لاس کېښود ، مخې خواته لږه کږه شوه ، ويې ويل: زه خو يې نه وينم.

ابراهيم په کراره له خپل بايسيکل سره انګړ ته راننوت. له نرۍ لارې راتېر شو. چوترې ته نژدې يې بايسيکل د دېواله څنګ ته ودراوه.

ببو ورغږ کړ: زويه په خير راغلې؟

يوه ستړي غږ ځواب ورکړ: خير يوسې ، ببو.

جمال بايسيکل ټينګ ونيو او ابراهيم يې له کنجوغې څخه رابېړي پړی خلاص کړ. لوی لرګين صندوق يې په کراره راکښته کړ او پر ځمکه يې کېښود.

ببو معصومې ته کړه: هله لانټين ولګوه.

معصومې د کوټې خوا ته ورمنډه کړه. بېرته له لګېدلي لانټين سره راووته. د زاړه لرګين صندوق له يوه سره ابراهيم او له بل سر يې جمال نيولی و او سوکه سوکه د دالان خواته روان وو.

معصومه يې مخې ته رڼا کوله. جمال صندوق د دوی تر کوټې پورې ورساوه. صندوق يې په کراره په ځمکه کېښود ، ويې ويل: د اکا زو ! څه دې په کې اچولي چې دومره درونډ شوی؟

ابراهيم ستمی وکېښ: «لوښي دي. چېرته؟ کېنه ډوډۍ همدلته وخوره»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له وره سره ودرېد ، شا ته يې وکتل، ويې ويل: «ته دې دمه جوړه که، زه به وروسته راشم.»

معصومې لانټين د ابراهيم مخې ته کېښود. لالا يې د صندوق له زنځيره نيلوني مزی خلاص کړ. سرپوښ يې لرې کړ او د چيني او ناشکن لوښو په راايستلو لګيا شو. معصومې ژر ژر لوښي راواخيستل او د کړکۍ تاخچې ته يې ورپورته کړل.

ببو هم لستوڼي بډ ووهل. شيان يې سره ځای په ځای کړل. ابراهيم هماغلته د غولي په منځ کې وغځېد. معصومې ورته بالښت راواخيست. هغه سر پورته کړ او په بالښت يې سر ولګاوه.

ببو پوښتنه وکړه: زويه لمونځ دې کړی؟

ابراهيم سوړ اسويلی وايست: نه ببو ، کالي مې بې لمانځه شوي.

اواز يې ډېر ستړی و ، د زګيروي په شان. ببو ورته په ځير وکتل. د خت کينه اوږه او دواړه لستوڼي يې په تورو وينو ککړ وو. اوچته پاڅېده ، ورنژدې شوه. پر اوږې او لاسونو يې لاس ورتېر کړ. په وينښتانو کې يې ګوتې تېرې کړې.

ابراهيم وويل: ببو ! رک روغ يم.

ببو په لړزانده غږ پوښتنه وکړه: مور دې ومره ، وه زويه ژوبل خو به نه يې؟

د ابراهيم پر وچو شونډو نری موسکا تېره شوه ، ويې ويل: نه ببو ، هېڅ بلا نه يم وهلی.

- بلا دې د سر دښمن ووهي. نو دا وينې؟
- د بل چا وينې دي. بيا به يې کيسه درته وکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې د چایو په ګیلاس کې کاشوغه وخرخوله او ګیلاس یې د ابراهیم څنګ ته کېښود. ویې ویل: لالا دغه خوږ چای وڅښه، دمه به دې جوړه کي. سور نه دی.

ابراهیم لاسونه په غولي تکیه کړل، په کراره راکېناست. د کېناستو پر وخت یې د مخ ګونځې زیاتې شوې.

معصومې بالښت ورته سم کړ. ده ډډه ولګوله، غاړه یې تازه کړه. له غاړې څخه یې تور او سپین دسمال لرې کړ. د چپ لاس په ګوتو یې سترګې وموښلې. بې لاستي روسي ګیلاس یې پترې نیولو شونډو ته ونیو. د چایو یو غړپ یې چې وکړ، نور یې ګېلاس په سر پورته کړ. ټول ګېلاس یې په یوه ساه وڅښل او تش ګېلاس یې معصومې ته ونیو.

- نورام درته راوړم.

- که یو بل ګېلاسم راکې، بده به نه وي.

پښې یې وغځولې، سترګې یې پټې کړې.

ببو څو شېبې په چوپه خوله ورته وکتل، بیا یې له کړکۍ بهر ته وکتل. هرڅه په تربړمو کې ډوب شوي وو. په نرمه غاړه یې ورغږ کړ: زویه!

ابراهیم سترګې وغړولې. په کراره یې مخ ببو خوا ته کړ. ببو خپله خبره وغځوله: زرمینې...

ابراهیم یې خبره ورغوڅه کړه: هو ریښتیا چېرته ده؟ لا راغلې نه ده؟

ـ نه، ورور یې راغلی و. ویل یې چې نن شپه به هماغلته وي. ته یې غوښتی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې وويل: لالا ! په بدنې کې مې درته تودې اوبه اچولې دي. جامې دې هماغلته، په تشناب کې دي.
ابراهيم په کراره پاځېد. له کوټې څخه ووت.
معصومې وويل: ببو ، ورېږ خو به نه يې؟
- نه، لورې. صبر وکه چې لالا دې په خير لاړ شي، بيا به يې وخورو.
ابراهيم چې بېرته راغی، سپين خت پرتوګ يې په تن کې وو. په لاس سره يې ويښتان سم کړل. د واسکټ له جيبه يې د قلم غوندې اوږد نری لاسي څراغ راوايست. ويې لګاوه، بېرته يې مړ کړ. ويې ويل: ببو ، زه به نو لاړ شم.
- همداسې ځې؟
- ولې؟
- وه زويه، يخ دی. يا دې پټو واخله يا دې بنيان واغونده.
معصومې ورته د کاليو له سره خړ پټو راواخيست. ده ځان په کې راونغاړه او له کوټې ووت. معصومه لانتين په لاس ورپسې رهي شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۲. د لارې کیسه

څنګه چې ابراهیم د کوټې په بر سر کې پر جګې توشکې کېناست، د زرمینې وړوکي ورور بدني او چیلمچې په لاس کې راغی او لاسونو ته یې اوبه واچولې. دسترخوان وېړ شو. د زرمینې خور او وریندارې په څو شېبو کې د وریجو غوړی، او د غوښې او کچالانو د زیمنې تالي پر دسترخوان کېښودل. ترکاری، او د مستو کاسې هم راورسېدې. ابراهیم، چې نور کله به په خوراک کې ښه تکړه و، ژر شا ته شو.

خبیر وویل: نیسه کنه، تا خو هېڅ شی ونه خوړ.

مور یې له هغې خوا ورغبرګ کړ: غوښې خو همداسې پاتې شوې، تا خو بیخي لاس ام ورنهووړ.

ابراهیم په موسکا سره وویل: زړه ته مې نه کېږي. چې رښتیا شي ستړی یم.

د زرمینې پېغلې خور ته یې وکتل: ګلشن خوره کې! ما ته به داسې یو ښه تریخ چای راجوړ کې. کېنه، ډوډۍ دې وخوره، وروسته به یې راوړې.

ګلشن په چټکو ګامونو د وره خوا ته روانه وه، ویې ویل: خیر دی لالا، چای تیار په ترموز کې لرو.

خبیر ورته د مستو کاسه ورنژدې کړه: ته خو ونیسه دا مستې وڅکه. د کور مستې دي، پوډري نه دي.

ابراهیم کاسه ورپورته کړه. درې – څلور کاشوغې یې څنې وخوړې. کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلشن یې مخې ته په چیني پیاله کې چای کېښود. په مړوند کې یې بنګړي وشرنګېدل. له غټې کریستالي شریني دانۍ نه یې یو چاکلېټ راواخیست. زېړ پوستکی یې چې د غوا عکس وربانديې و، ایسته کړ. چاکلېټ یې په ورغوي کې د اوښې مخې ته ونیو.
ابراهیم چاکلېټ واخیست، ویې ویل: «ښاده شې خورکۍ، ژوندۍ دې وې»
زرمینې ورغبرګ کړ: سړیه ! مبارکي نه ورکوې؟
ابراهیم ورته وکتل: د څه شي؟
- نه یې وینې؟ بنګړي یې اخیستي دي.
د ګلشن په لاس کې شپږ داني د سرو زرو بنګړي د کټور کمیس تر لستوڼي لاندې د ګیس رڼا ته ځلېدل.
ابراهیم وویل: اوهو، مبارک، مبارک.
د ګلشن خوله له خندا نه راټولېده، ویې ویل: کبیر لالا مې له لنډنه رالېږلي دي.
دستر خوان چې ټول شو، خبیر پوښتنه وکړه: خیر خو به و؟ څنګه ناوخته شوې؟
ابراهیم چې پښې یې غځولې وې، سم کېناست. د واسکټ له جیبه یې د «مونډ» سګرټو دبی راوایست. یو سګرټ یې ترې راوکیښ، ویې لګاوه. غاړه یې تازه کړه. شنې سترګې یې تنګې کړې. بې له دې چې خبیر ته وروګوري، ویې ویل: وروره ګله ! کیسه ډېره اوږده ده. چلسیتون ته تللی وم. ها زموږ د بام لاره خو دې لیدلې وه کنه؟ هلته راکټ لګېدلی و.
خبیر وویل: ورانی خو به یې ډېر نه وي کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم په دې منځ کې له خپل سګرټه لوخړې پورته کړې، ویې ویل: نه خدای ورباندې فضل کړی. بس یو څو لاړې یې مات کړې وو. کوټو ته یې داسې ډېر تاوان نه و رسولی. هغه څه کوي چې کوم ظالم غل مو پر لوښو ورپېښ شوی، ټول مسې دېګونه یې وړي دي.

زرمینې غږ وکړ: وي خدایه! هغه زما چیني لوښي، هغه په جهیز کې...

ابراهیم یې په خبرو کې ولوېد: غم یې مه کوه، هغه یې نه وو موندلي، رامې وړل.

د چپ لاس په ګوتو یې نرۍ ږیره وموښله او خپلې خبرې یې وغځولې: چیني او ناشکن لوښي مې کارټن کې واچول. لس لس نیمې بجې به وې چې له کوره راووتم.

زرمینه یې بیا په خبرو کې ولوېده: نو تر اوسه پورې چېرته وې؟

ابراهیم ورته بد بد وکتل، خو بېرته یې کیسه شروع کړه: د چلسیتون په سړک باندې هاوانونه لګېدل نو د ویسل اباد (واصل اباد) په کوڅو راګډ شوم. زه خو دا دومره وخت کې ها خواته نه وم تللی. ټول کورونه رنګ شوي. د چا دروازه نشته، د چا دېوال نړېدلی. خو مطلب روغ کور به په کې پیدا نه کې. په کوڅو کې نو بني ادم څه چې لا په نوم ژوندی ساری نه ښکاري. چو په چوپتیا ده. یو نیم ځای کې ټوپکیان وینې چې د خلکو کړکۍ یا دروازې یې په اوږو کړې دي. خیر، دغسې روان یم، د جنګلک د فابریکې شا ته رسېدلی وم چې چا راباندې غږ وکو «ودرېږه». کتل مې چې له فابریکې څخه دوه ټوپکوال رامنډې وهي. تریس داره اوږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کندهاري ختونه يې په تن، پايڅې يې بڼه وهلې، سيلور بوټونه يې پس قات په پښو کړي، کلاشينکوفونه يې ځوړند نيولي، راورسېدل.

دې وخت کې زرمينې وارخطا غوندې وويل: پيسې خو به يې درنه نه وي اخيستې؟

ابراهيم ورته تندی تريو کړ: بابا خبرو ته خو مې پرېږده.

ببرته يې مخ خبير ته واړاوه: نو وروره ګله، لستوڼي يې بڼه وهلي دي. دا اوږدې خيرنې څڼې څه وايي، دا د بلا غوندې سرې سترګې يې څه وايي، دا په لاسونو او مړوندونو باندې په شنه رنګ د مار و لړم عکسونه. سم دم ځناور وو.

راته ويې ويل چې درځه. چې هر څه مې ورته زاری وکړې، پرې يې نه ښودم. د دوی يو کس مخکې شو، زه ورپسې او دا بل يې په ما پسې روان شو. بار مې درونـد دی او لاره داسې خرابه چې دخښتو، د ښيښو ټوټې دي، د کانکرېټو ټوټې دي چې هرې خوا ته پرتې دي او داسې ډز و ډوز روان دی چې څه درته ووايم.

بس وروره ګله، يوه خالي انګر ته يې بوتلم. هرڅه ګډوډ وو. د دروازو او د کړکيو خو بيخي درک نه و. ماشينونه يې په بېخ کې غوڅ کړي وو. د پرش ـ ځلوښت نور بايسيکلونه هم ولاړ وو. چا باندې د اوړو بوجۍ، چا باندې د غوړو ټيمونه، يوه نيم باندې بيا د کور سامان بار وو.

نو وروره ګله، بايسيکل مې په ستڼد باندې ودراوه. ټوپکيانو بل انګر ته بوتلم. هلته نو داسې کړنګ و کړونګ روان دي چې ته وا د علي رضا خان کوڅه ده او د ښار ټول ټټاران همدلته راغونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي. ورننوتم چې گورم د برش ــ ځلو ښنت کسان لګيا دي. څوک د ماشينونو نتړونه خلاصوي، څوک د او سپنو غتې ټوټې لاريو ته خېژوي، د چا په لاس کې مارتول د چا په لاس کې اره چې هره پرزه په رېنج و په پلاس نه خلاصيږي نو يا يې ماتوي يا يې اره کوي.
ټوپکي راته وويل: ماشين خلاصوی سې که يه؟
ما وې ورک کوه يې ځان ترې خلاصوه، ومې ويل: نه بابا، والله که مې په ټول ژوند کې رېنج په لاس کې اخيستی وي.
دا نو خبره نه وه بلا وه. خير وروره گله، زه يې هم د موټرو بارولو ته ودرولم. دا سې درندې پرزې يې راباندې پورته کړې چې کولمې يې راوشکولې. تر مازديگره پورې مو دوې لارۍ ډکې کړې. اوس نو موټروان چې قدرالله کوي، موټر نه چالانېږي. پاټکيان پخپله د خير په غونډۍ کرار ناست دي، خپله سگرټې څکوي او په موږ باندې موټرې ټيله کوي. ډک زيل موټر وگوره او د سړي زور. نسونه مو هم وړي دي. بس په يو شو اخون مو لارۍ چالانې کړې. د پاټک کومندان يوه ټوپکوال ته په سترگو کې څه اشاره مشاره وکړه. هغه د باغ بابر خواته يو فشنگ والوځاوه. کراره کراري شوه. ډزې بندې شوې. لارۍ بې غمه سړک ته ووتې. په پاخه سړک يې چارا سيا خواته کش وکړ. موږ هم بايسيکلونه راواخيستل. سړک ته راووتلو.
خبير وويل: چای د ېم ځنبه چې يخ نه شي.
ابراهيم پياله پورته کړه، يو غړپ يې ترې وکړ، د زرمينې خواته يې مخ واړاوه: رېښتيا هغه د صوفي کريم زوی، هغه د قاري له دوکان سره يې چې کور و، هغه څه نو مېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کوم یو یې یادوې، د هغه خو درې زامن دي.

ـ هغه منځوی، د بابه نظر لور چې ورته ناسته ده.

ـ ښه، رحیم یادوې؟

هو هماغه. هغه خوارکی هم راسره و. بس وروره ګله، همدا سې سره روان یو چې ځنګه د او سپنو لارۍ له سترګو پنا شوې، دا زوی مړي بیا سره ونښتل. د باغ بابر د دېوالو شا ته شورای نظاروالا په مورچو کې ناست وو. کلاشینکوفونه یې له پکول خولیو او برګو دسمالونو سره ښکاربدل خو نور پټ وو. حزب اسلامي والا له فابریکې او دا نور له باغ بابره دا سې سره ولي چې قیامت یې جوړ دی. خیر یو رقم ته مو ځانونه د باغ بابر د دېوال څنډې ته ورسول چې ځنګه موږ ورورسېدو، بیا سره غلي شول. یو دوه تنه برګ پتلانه والا له باغه راووتل. کمیسونه یې په پتلونو باندې خوشې کړي، دا سې په کبر راروان دي چې ته وا ډیلی یې فتح کړی. نو وروره ګله، له چا د اوړو محصول اخلي، له چا د غوړیو او د بورې. ما وې ځه نو تا سره خو سودا نشته خو زه یې هم ودرولم. کارتن یې راباندې خلاص کو. اوس رانه د دې زړو لوښو بل غواړي. یو ځو شېبې مې ورته سوالونه وکړل چې پرې مې ږدي خو داسې څپېړې یې راکړې چې ما وې هر څه به ورته پرېږدم خو چې خوشی مې کي. هماغه و چې جیبونه یې راته تش کړل. چې د ټولو شوکول خلاص شول، راته ویې ویل چې: «او مردم از اېجه اموتو ګوله وارې مېګرېزین که اګه هزارګیا از خانې الم و فرنګ دید تان باز دیګه خون تان ده ګردن خود تان.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې، وروره موږ خو به پېژني چې عام خلک یو ؛ نو ولې به مو ولې؟ ټوپکي په زوره وخندل، ملګري ته یې وکتل، ویې ویل: «اي لوده ره سیل کو» بیا یې ما ته مخ راواړاوه: «راستي که اوغان غول استي. برو پشت ګپ نه ګرد ، جان بیادر ! سر مردم شرت مېزنین که اي نفره ده تالاقش بزنم یا ده پایش. بې ناموسه ایتو نشان مېزنه که حیران بپایي.»

موږ چې تر اوسه د ملا او د څټ د درد له لاسه د خوځېدلو نه وو ، داسې چابک روان شوو چې ته وا د بایسیکلو مسابقه ده. د ګذرګاه پله ته لا نه وو رسیدلي چې د مرمیو باران راباندې جوړ شو. چیو چیو چیو ، مرمۍ دي چې تېرېږي. کمبخت غوږ ځېږي او بختور تېرېږي. تیار پل صراط و. د ګذرګاه فارم ته چې ورسېدو ، له مرمیو بچ شوو. اوس چې شا و خوا ته ګورم له د پرش ـ پنځه د پرشو کسانو به ابله پنځلس کسه پاتې وو.

نو وروره ګله، چې ګورم د صوفي زوی ورک دی. اوس نو هک حیران یم چې څه وکم. که همداسې ترې نه راشم خو ناځواني ده، بله ورځ به راته وایي چې د نیمې لارې ملګری وې او که پسې ورشم نو څوک د دې مرمیو مخه ویني. یو څو شېبې هماغلته ودرېدم. زړه مې نو داسې درزېږي چې درزا یې په خپل غوږونو اورم. ساه مې بنده بنده کېږي. خو اخر مې بایسیکل بل سړي ته وسپاره. د فارم د پوالې ته جوخت روان شوم. ځان مې سیند ته واچاوه. ښه و چې اوبه په کې لږې وې، د یوې ویالې اوبه به وې، هغم د سیند په منځ کې. څنډې یې وچې وې. د غسې د سیند په څنډه کې تر پله پورې لاړم. کرار کرار مې د سیند د دېوالې د ډبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چاودو کې گوتې او پښې ښخې کړې او پورته شوم. د سړک سر ته چې ورسېدم، پروت مې وکو. لږ مې سر را پورته کو. چې گورم ډېر کسان په وینو کې لت پت پراته دي. څوک د خپلو بایسیکلو څنگ ته پراته دي او د ځینو خو بایسیکلونه هم نه ښکاري. د باغ خوا ته گورم چې دوه وسلوال دوه دوه بایسیکلونه په غبرگو لاسو کې نیولي او باغ ته ننوځي.

وروره گله، د صوفي زوی مې له سپین واسکټه وپېژاند. ځان مې کرار کرار په پروت وروررساوه. خوله یې خلاصه وه خو سترگې یې پټې وې. ما وې مړ به وي خو چې لږ مې ورته صبر وکو نو و مې لیدل چې په ځنډ سره یې له ستوني خرهار راوځي. ټټر یې دوه ځایه سوری و. له خرهارو سره یې له ټپونو خوټ خوټ وینې راوتلې. اوس حیران یم چې څه وکم؟ که ودرېږم او دی په شا کم؛ خو ټوپکیان به مې وویني، دا ځل به ما وولي. نو همداسې په پراته مې کرار کرار راوڅکاوه. یاره بني ادم څومره دروند شی دی. گز یونیم گز به مې راڅکولی و چې خرهار یې بند شو. چې هر څه مې ورته صبر وکو، نور یې ساه و نه ایسته، سړی ختم شو.

دې خبرې سره د ابراهیم مخ تک سور اوښتی و. شونډې یې رپېدلې. غږ یې لړزېده. لاړې یې تېرې کړې. د سترگو په کونجونو کې یې دوه څاڅکي اوښکې په څڅېدو وې. د چایو پیاله یې پورته کړه او په دې پلمه یې په گوتو سره اوښکې پاکې کړې. د سترگو لاندې یې خپلو بچیو ته وکتل. هغوې د ماما له زامنو سره سات تېري کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې ټول غلي وو. د هر چا د ساه کښلو اواز او د چايو د سړپولو غږ تر بله رسېده. ماشومان هم دې چوپتيا ته حيران شوي وو ، خپله سات تيري يې بنده کړې وه.
د زرمينې مور وويل: زويه ستړی به يې، که څملې نو بله کوټه اوزگاره ده.
ابراهيم زگيروي ته په ورته غږ يو نيولي اواز وويل: هو والله، ستړی خو يم.
هغه روان شو. زرمينه هم ورپسې جگه شوه. بلې کوټې ته لاړل. ابراهيم په نيلي د ېوال باندې راځړېدلي د اميتابچن لوی پوسټ کارد ته کتل. زرمينې دوې نيالۍ سره څنگ په څنگ واچولې.
ابراهيم پوښتنه وکړه: اوړکي دلته نه څملي؟
زرمينې ځواب ورکړ: نه، هغوې به خپلې انا سره څملي.
وروټکېده. زرمينه ورغله، د گلشن له لاسه يې پتنوس او د چايو ترموز راواخيستل. پر ځمکه يې کېښودل او د دروازې قلف يې بند کړ. دواړه گېلاسونه يې ډک کړل. يو چاکلېټ يې سپين کړ او ابراهيم ته يې ونيو. چايونه يې بې له خبرو اترو سره وڅښل.
ابراهيم په بستر ننوت. مخ يې د ېوال ته کړ او شا يې زرمينې ته. زرمينې له اوږې راکش کړ، ويې ويل: څه کوې؟ خپل کور کې خو ستا د مور و خور له لاسه نه جومه لرو نه پنشمبه، اوس رانه مخ اړوې.
ابراهيم وويل: هغوې نو څه ملامتې دي. د مهاجرۍ ژوند دی. همدا يوه کوټه لرو. هغوې نو چېرته وشړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې د سرې د کميس تڼۍ خلاصه کړه، ګرېوان ته يې لاس ورننه ايست، په ګوتو يې د سينې څيرې ويښته ونازول. وموسېده په ټيټ لړزانده غږ يې وويل: هغوې مه شړه خو اوس.

ـ څه کړې، د بل کور دی. چېرته به ولامبو؟

زرمينې سر پورته کړ، شونډې يې د سړي پر شونډو کېښودې. شېبه وروسته يې سر اوچت کړ. ويښتو ته يې څنډ ورکړ. په سترګو يې د کوټې په کونج کې ځړېدلې پردې ته اشاره وکړه، ويې ويل: غم يې مه کوه. هغه دی تشناب، لاره يې کوټې ته ده. د ګازو ډبه، اوبه، هرڅه پکې تيار ايښي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۳. ناندرې

دروازه خلاصه شوه. اسمعیل، ذبیح او لیمې درې واړو په منډو ځانونه ببو ته ورسول او د هغې غېږې ته وغورځېدل. ورپسې ابراهیم په وره کې راښکاره شو او بیا زرمینه راننوته. زرمینې د معصومې په لاس کې د سمال ته وکتل چې خامک یې په کې ګنډل. بیا یې پر تاخچې باندې لوښو ته وکتل، سوړ اسویلی یې وکیښ. خوله یې خبرو ته جوړه کړه؛ خو څه یې ونه ویل.

ببو ابراهیم ته وویل: زویه! نوکرۍ ته دې نه ځې؟ پرونم نه وې تللی.

ابراهیم وویل: ببو، نن خو جومه ده.

ــ وی، زویه د ورځو حساب رانه ورک دی. خیر ما وې زویه که د ما یې منې، نور نو چلسیتون ته مه ځه.

ــ ولې ببو؟

ــ ته یې نه وینې؟ څه حال دی؟ پرون چې څو پورې بېرته راتلې، زما په زړه یو خدای خبر و. ریښتیا هغه د وینو کیسه خو دې ونه کړه؟

جمال په دالان کې وتوخېد، له هماغه ځایه یې غږ وکړ: ابرابیمه، راغلی یې؟

ابراهیم ځواب ورکړ: هو، راځه اندېیواله.

یوه ډنګر لاس د وره پېړه پرده لرې کړه، جمال راننوت. ابراهیم یې خپل څنګ ته وروباله: راشه، دلته کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کېنا ستو سره سم يې پوښتنه وکړه: ښه نو په چلستون کې څه خبرې وې؟

ابراهيم ورته د تېرې ورځې کيسه په شد و مد وکړه. خو دا ځل يې د ببګاه په شان رنګ ونه تښتېد او د غبرګو شونډو رپېدا يې هم پرون غوندې زيات نه وه.

ببو، چې د ځادر په پيڅکه يې اوښکې وچولې، په ژړغوني غږ وويل: زويه، خدای دې تا راته ژوندی لري. مال به بيا پيدا شي خو که خدای مکړه ...

ابراهيم جمال ته سترګک وواهه، ببو ته يې وويل: ببو، څه وکم نو، دغې نږور دې خپلو چيني لوښو پسې لېږلی وم.

زرمينې ژر ځواب ورکړ: زه نو څه خبره وم چې دا سې به کېږي. بيا په لوښو خو به تاسې ښه ښکاره شئ، يوازې ځان ته خو مې نه دي راغوښتي.

ابراهيم د هغې د نورو خبرو مخه ونيوله، ويې ويل: ببو، څه وکو؟ همدا مو د ژوند سرمايه ده. اوس وګوره هغه د مسو ديګونه يې ټول وړي دي.

ببو بيا خپله خبره تکرار کړه: مال خو د سړي د لاس پيدا دی، مال سړی نه پيدا کيي.

- سمه ده، ببو. چې رېښتيا وو ايم نو زه يې هم ډارولی يم. بيا يې د خپل لاس ساعت ته وکتل: نه بجې دي. زه به لاړ شم، که د صوفي کريم د کور پته مې پيدا کړه. يو چا خو ويل چې په بيمارو (بې بې مهرو) کې اوسېږي.

جمال وويل: زه بم لاړ شم، د سماوات د پاره به لرګي مات کم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې لاړل، زرمينې معصومې ته تندی تریو کړ: میرات دي شي دا دومره د سمالونه. چا ته یې ګنډې؟ ښه د رېبارانو کتار خو دې د دروازې شاته ولاړ دی. دومره دې له لاسه نه کېدل چې دا لوښي ځای په ځای کې.

معصومې ببو ته وکتل. هغې پر شونډو باندې ګوته کېښوده چې څه مه وایه.

معصومې وویل: ما خو تا ته پرېښودل چې پخپله راشې. چې بیا راته ونه وایې چې ولې دې دلته ایښي، ولې دې هلته نه دي ایښي؟ ستا خو بیا ډېرې نخرې زده دي.

ستن یې په دسمال کې ښخه کړه. ولاړه شوه. دسمال یې د کالیو په سر کېښود، ویې ویل: هه، وایه چېرته یې ږدې؟

زرمينې هېڅ ونه ویل. د کوټې په ګوټ کې یې د لرګین صندوق سر خلاص کړ. دوې بخخې یې ترې راوایستې. بیا پاڅېده د تاخچې له سره یې د چیني کاسو یو درځن راکښته کړ. په کراره یې په صندوق کې کېښود.

معصومې ژر ژر د هماغه ګل نورې کاسې، غوری، پیالې او نور لوښي راکښته کړل او د زرمينې څنګ ته یې کېښودل.

دغه شان لانجې هره ورځ د معصومې او زرمينې تر منځ کېدلې.

ببو هرکله معصومې ته ویل: «هغه خو خدای وهلې، ژبه یې همداسې ترخه ده؛ خو ته ورته او سیله وکه.» خو معصومې به کله کله د ببو په خبرو سر نه ګرځاوه او له زرمينې سره به یې ښه برابره ژبه وهله. د کابل حالات هم د دوې د کور په څېر وو، هره ورځ جګړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-۴. په میکرویانو کې جنګ

ابراهیم د صوفي کریم د کور په لټه، د دریم میکرویانو له مارکېټ سره له بایسیکله راکښته شو. د دوی بل ګاونډی، اسماعیل، اوس په میکرویانو کې اوسېده او په مارکېټ کې یې د بنجارې دوکان کړی و. د کانټېنرو مارکېټ ته څېرمه پر سړک باندې د دوستمیانو څو جیپ او ډاټسن موټرې ولاړې وې. د دوی موټرې د دوستم په عکسونو پېژندل کېدې. څو تنه ګوپیچه والا له ببرو ویښتانو سره، سور سپین دسمالونه پر سرونو باندې تړلي، کلاشینکوف، راکټ یا پي کا پر اوږو د یوه بل ګوپیچه والا شاته روان وو. د هغه رېږه پاکه خرییلې وه خو اوږده نرې بریتونه یې د شونډو له څنګه ځړېدل. د یوه سره سپین لغړ زني هلک لاس یې په لاس کې و. په بل لاس کې یې د روسي ودکا شرابو یو غټ بوتل نیولی و.
له هغې خوا د شورای نظار څو ډاتسنې چې پر هېندارو یې د مسعود عکسونه سرېښ وو، راغلې. د دوستمیانو تر څنګ تېرې شوې. یو بل ته یې د سلام لپاره نبي لاسونه پورته کړل. یو دم کغها شوه. لومړی د سر کتار موټر ودرېد او ورپسې نورې. وسله والو د موټرو له باډیو څخه راټوپ کړل. د اول موټر له مخکینې سیټه یو برګه دریشي والا چې پکول یې پر سر او برګ دسمال یې پر اوږه و او لا یې د نورو شورای نظار والاوو غوندې رېږه نه وه لنډه کړې، راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوستمیانو پرقوماندان یې غږ وکړ: «او بې ناموس، ده اې دولت اسلامي تو چطو شراب میخوري؟»

هغه وویل: «نر واري مېخورم. نباشه، برو د ثـتت خلاث»

له دې خبرې سره شورای نظار والو د توپکو شپېلۍ دوستمي قوماندان تـه سیخې کړې. هغه خپلو ملګرو باندې غږ وکړ، پـه خپله ژبـه یې څه ورتـه وویل. دوو ملګرو یې د ده او لغړزني او د شورای نظار والو تـر منځ لکـه ډال ودرېدل او د پـې کـا خولې یې حریفانو ته ونیولې. قوماندان یې هلک په ځان پسې راوڅکاوه. ټوپکیان سره وخوځېدل، یو بل ته سره مخامخ وو خو هر یو کرار کرار په څټ روان و. یو یو ګام به شا ته تلل او یو بل ته به یې کتل. دوستمي قوماندان هم دیکتروف تمانچه راایستلې وه. هلک یې د یوه دوکان دېوال ته پناه کړ او پخپله رامیدان ته شو. تمانچه یې د دښمن لوري ته ونیوه، لومړی ډز یې وکړ. دې سره جګړه ونښته. لکه د جوارو ګڼې دانې چې په سره تبۍ باندې په یوه وار سره پخې شي او پړق پړق وچوي، د دوی ټوپکې هم همداسې په یو وار سره خلاصې شوې. دې ته یې نه کتل چې مرمۍ پر چا لګېږي. عام خلک ځوک یوې خوا ته تښتېدل، ځوک بلې خوا ته او پـه دې ځغاستو کې یې ځیني لګېدل او پر ځمکه لوېدل.

د سړک د غاړې دوکاندارانو هم په تېښتې پېښه وکړه. دوکانونه یې همداسې خلاص پرېښودل. ساعت نیم وروسته ډزې اول کمې شوې او بیا کرار کرار بیخي بندې شوې. ابراهیم د میکرویانو د جومات له شا څخه په کراره غړۍ اوږده کړه. مخامخ پـه عسکري دریشي کې د دوستمیان یوه جنرال خپل هغه ملګری موټر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخېژاوه چې جنګ یې پیل کړی و. هغه ځان شا ته راڅکاوه. شور یې جوړ کړی و، ګرېوان یې تر نامه پورې شکولی و. نورو یونیفورم والاوو دوستمیانو د قوماندان له نورو ملګرو وسلې واخیستې.

ابراهیم کرار کرار سړک ته راووت. د مارکېټ په بل سر کې، د هوایي میدان سړک ته نژدې، زیات شمېر برګ پتلانه جنګیالي ښکاربدل چې خپل ملګري یې موټرو ته خېژول. له دواړوو خواوو څخه دوو دربو موټرو حرکت وکړ. د دوستمیانو جنرال د شورای نظار له یوه قوماندان سره له نورو لرې، څنګ په څنګ ګرځېده. دوی خبرې سره کولې او باډیګاردانو یې ورته پیره کوله. نور وسله وال په موټرو کې د مړو او زخمیانو په پورته کولو لګیا وو.

ابراهیم د اسماعیل دوکان ته ځان ورساوه. په دوکان کې داسې ګډوډي وه چې تا ویل غویانو په کې غوبل ګډ کړی. دوکان پاک چور شوی و. یو څو تش کارټنونه، او په ویټرین کې اینبي شیان سره ګډوډ پراته وو.

ابراهیم چې د هغه پریشاني ولیده، د صوفي د زوی کیسه یې ورته ونه کړه. د هغه د کور پته یې ورنه واخیسته او رهي شو.

د چهارصد بستر شا ته په چار نله کوڅه کې یې د یوه خامه دوه پوړیز کور ور وټکاوه. د نهو - لسو کالو یو ډنګر وړوکی هلک په خیرن فیروزه یي خت پرتوګ کې راووت. اوږې یې دومره نرۍ وې چې د هلک کمیس وربانډې نه شو ټینګېدای. تا ویل کمیس دې وچ لرګي ته وراغوستی دی. هلک وویل چې صوفي په خپل زوی پسې وتلی دی، شفاخانې لټوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم پوښتنه وکړه: نور نارینه مو په کور کې نشته؟
د هلک سترګې په هوا کې کاغذباد ته ښخې وې. بې له دې چې د ابراهیم خوا ته وګوري، سر یې وښوراوه، ویې ویل: نه.
ابراهیم ناچاره بېرته په بایسیکل باندې پښه واړوله او د اسماعیل دوکان ته لاړ. د دوکان مخې ته یې تش کارټونونه، پلاستیکې کڅوړې او کاغذونه ګډوډ پراته وو. دوکان ته یې سر وردننه کړ. په تاقونو او ویټرین کې ځینې شیان بېرته ځای په ځای شوي وو؛ خو لکه د للمي غنم چې د ملخو سېل ورباندې تېر شوی وي، یو شی دلته بل یوه لوېشت ها خوا ته. د اسماعیل غږ یې واورېد: ابراهیمه، دلته یم. دلته راشه.
شا ته یې وکتل، ټول دوکانداران په یوه پېتاوي کې لکه د چرسیانو ټولی پر دوو پښو ناست وو.
ورغی، اسماعیل ته یې د صوفي د زوی کیسه تېره کړه او ویې ویل چې هغه باید صوفي کریم له پېښې خبر کړي.
د دریم میکرویانو د جومات شا ته بلاک کې د نجف علي کور و. دی، نجف علي او فرید به د مکتب په وختونو کې سره یو ځای ګرځېدل. وروسته چې هر یوه یو کار و بار پیدا کړ، بیا به یې هم په میاشت دوو کې یو د بل حال اخیست؛ خو اوس جنګونو سره بېل کړي وو. ورغی چې خبر یې واخلي.
د بلاک دویمې زینې ته ورننوت. د دېوالونو پر فیروزه یې رنګ باندې دوړې او لوګي ناست وو او رنګ یې توربخون کړی و. بایسیکل یې د زینې له کټارې سره ودراوه. په زنځیر یې په کټارې پورې وتاړه. قلف یې راواخیست، د زنځیر د دواړه سرونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستیو کړیو کې واچاوه او ټینګ یې کړ. قلف ته یې ټکان ورکړ، بند و.

جیب ته یې لاس کړ، کیلي په کې وه.

درې ځلورو پټو نه ختلی و چې بېرته راکښته شو.

د بایسیکل زنځیر یې بیا وښوراوه، ټینګ و.

بیا یې جیب ته لاس کړ، کیلي یې وښوروله.

په پوړیو کې پورته خوا روان شو.

دویم منزل ته چې ورسېد، له ماتې ښیښې ساړه باد د ده پر لینګیو برید وکړ. په زینه کې پرتې پلاستیکي کڅوړې، ګرد او کاغذونه د باد په امر وڅرخېدل او د اوسپنیزې کټارې له منځه چې درې ځلور سیخونه یې لادرکه وو، کښته، اول پوړ ته ولوېدل.

ده پر دېوالونو لیکلي خاطرې او نومونه لوستل چې پښه یې په کوم شي پورې ولګېده، پر ځمکه د اوسپنې د ځښېدو غنجا شوه.

د اوبو د ایشولو سماوار په یوه زاړه پتنوس کې د سکرو او وړو لرګیو په څنګ کې ایښی و.

یوه ډنګره پېغلوټه له دریم پوړه په منډه راکښته شوه. په بډ وهلو لاسونو کې یې د غوړیو له پنځه کیلویي ټیمونو څخه جوړ د اوبو یو تش او بل ډک سطلونه راځړېدل.

ابراهیم یې له څنګه تېر شو.

نجلۍ سماوار لږ پورته کړ، په هوا کې یې وخوځاوه چې ایرې یې لاندې تویې شي. بیا یې په احتیاط سره سرې اوبه په خالي ټیم کې واچولې. سماوار یې بېرته له یخو اوبو ډک کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم بېرته مخ د ېوالونو ته کړ او د یادګارونو په لوستلو لوستلو څلورم پوړ ته ورسېد. د مخامخ کور د دروازې پر زنګ یې ګوته ټینګه کړه خو د زنګ شرنګې پورته نه شو.
د دروازې تر څنګ د برق میټرونو ته یې وکتل، کړۍ یې نه تاوېدې، ټولې ولاړې وې. ور یې په لاس وډباوه.
د نجف علي کشري ورور دروازه خلاصه کړه. لکه هماغه هلک چې د صوفي کریم د کور ور یې پرانیستی و، هماغسې ډنګر خو پاک سوتره.
ابراهیم ترې د نجف علي پوښتنه وکړه. هغه لا ځواب نه و ورکړی چې دروازه لږه خلاصه شوه.
چا د دروازې له چولې ابراهیم ته وکتل. بیا یې دروازه پوره خلاصه کړه.
د نجف علي مور وه، د ابراهیم په لیدو یې سترګې له اوښکو ډکې شوې. شونډې یې ورپېدې. د سپین مخ ګونځې یې زیاتې شوې.
په ژړا سر شوه او همداسې په ژړا ژړا یې په هزاره ګی لهجه وویل:
ابرابیم جو ! علي از مو ...
سلګو یې خبرې ورپرې کړې.
- باچې از مو خو.. ګوم شود ...
ابراهیم ته یې داسې کیسه وکړه چې نجف علي کارته نو ته تللی و چې د فرید خبر واخلي. چا ورته ویلي وو چې د فرید ناروغي بیا راګرځېدلې ده. له هغې ورځې بیا تر ننه یې درک نه دی معلوم. د فرید دوی کور ته یې سړي استولي وو خو هغوی بیخي لیدلی نه و. فرید پخپله هم په ناروغ بدن ډېر ورپسې ګرځېدلی و. د حزب

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسلامي او جنبش پاټکونه يې لټولي وو خو د نجف علي پته نه وه لګېدلې.

ابراهيم د نجف مور ته تسلي ورکړه چې خدای مهربان دی، د ژونديو لاره خلاصه وي. راپيدا به شي. دې سره يې ببرته د خپل کور لاره ونيوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

۱-۲. شورای هماهنګي

ګړز شو ، کوټه ولړزېده. ببو چيغه کړه: «خير کې خدايه، خير !»
د زرمينې لړزانده غږ پورته شو: «خدايه، ته مو وساتې !»
ابراهيم نارې کړې: هله څراغ ولګوه.
د رڼا ليکه په چټ ولګېده. ابراهيم د لاسي څراغ رڼا د کوټې ټولو دېوالونو باندې وګرځوله.
معصومه وټوخېده، ويې ويل: اوف څه بلا دوړې دي.
په ټوله کوټه کې د دوړو معلق ګردونه د څراغ په رڼا کې ښکارېدل چې لکه د انتظار شېبې ځای پر ځای ولاړ وو.
معصومې لاټټين ولګاوه.
ابراهيم وويل: هله ماشومان سره واخلئ چې د باندې ووځو.
ببو د بالښت له لاندې خپل جاکټ راوايست، په بېړه يې واغوست. ټادر يې له ځانه تاو کړ.
ابراهيم اسماعيل وښواره: اسماعيله، وه اسماعيله !
زرمينې وويل: مه کوه، خوارکی ويده دی. بېرته څملئ، بلا وه برکت يې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا يې خبره نه وه خلاصه شوې چې د بل ګرځهار له غرږ سره کوټه داسې سخته وښورېده چې ته وا چا له بيخه پورته کړه او بېرته يې پر ځمکه وويشته.

د «خير کې»، «خدايه خير!» نارې پورته شوې.

جمال له دالانه چيغه کړه، ابراهيمه! هلئ راووځئ.

اسماعيل وارخطا کېناست. پلار يې ورته وويل: هله بچو، کمپله دې واخله، ووځه دهلېز ته.

زرمينې ذبيح په غېږ کې ونيو.

ابراهيم ليمه واخيسته.

معصومې يې مخې ته رڼا وکړه. ټول دهلېز ته ورووتل.

د جمال اولادونه لا وختې د دهلېز په منځ کې راټول شوي وو.

ابراهيم وويل: خداى دې خير کي، لکه چې حزب اسلامي راورسېد.

جمال ځواب ورکړ: خداى خبر.

مځکه لکه زلزله چې وي، وښورېده. د دهلېز ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګېد. يو درون غرږ واورېدل شو، ورپسې د جټ د طيارې شغها راغله چې وار په وار سره لرې کېده.

ماشومانو چيغې کړې.

ابراهيم د ليمې تندى ښکل کړ: غلې شه لورې، هېڅ خبره نشته. شاباس، دغسې سر دې زما په اوږه کېږده، آفرين.

زرمينې د ذبيح سر په سينې پورې ولګاوه او ببو اسماعيل په خوا پورې ونيو.

ببو وويل: «توبه خدايه، توبه مې دې وي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال وویل: نه، ګومان نه کوم. حزب اسلامي خو طیاره نه لري.
ابراهیم ورغبرګه کړه: نو څه خبره به وي؟ معصومې ! ته خو هغه راډیو راوباسه، ګوندي په خبرونو کې یې ووایي.
جمال په غبرګو لاسونو د دوو زامنو سرونه، چې څنګ ته یې ولاړ وو، په ځان پورې لګولي وو. هغه وویل: نیمه شپه ده، راډیو به څه ووایي؟ پرېږده چې سهار شي، بیا به بي بي سي ونیسو.
زرمینې په لړزانده غږ وویل: اوه خدایه، اوس څنګه وکو؟ چېرته لاړ شو؟
چا یې ځواب ورنه کړ.
ځنډ وروسته جمال وویل: اوس خو همدغه دهلېز بهترین ځای دی. خدای مو دې له هاوان او له بمه وساتي، نور نو که راکټ له هرې خوا راشي، دلته به خوندي یو. تر سهاره به همدلته کېنو. پلوشې ! کمپلې راواخله.
ببو وویل: دا دوه څراغونه ولې لګېږي، یو یې مړ کئ کنه.
ابراهیم ورغبرګه کړه: رښتیا وایي، یو یې مړ کئ، بل یېم ټیټ کئ.
پلوشې او معصومې یو بل ته سر وکتل.
پلوشې وویل: ته خپل څراغ مړ که. موږ لا یو ګېلن تېل لرو، زموږ دې بل وي.
تر سهاره د چاودنو او د ډزو غږونه راتلل خو له لرې.
ماشومان بېرته ویده شوي وو.
جمال او ابراهیم په احتمالاتو او په دې سره غږېدل چې څه وکړي او چېرته لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځمنو د يوې لويې برستنې لاندې ځانونه ننه ايستلي وو، په کرار غږېږې سره مجلس کاوه خو ببو د اسماعيل سر پر خپل زنګون لګولی، يو ازې ناسته وه.

يو نيم ځل د ښځو د خندا غږ هم پورته کېده خو ببو به ورباندې غږ وکړ: غلې شئ، خدای مو خوارې که.

ښځو به ژر خندا بنده کړه او بيا به يې غږونه ټيټ کړل او سره وبه پسېدلې.

د سهار لمونځونه يې په هماغه دهلېز کې وکړل.

جمال هره شېبه خپل ساعت ته کتل.

کرار کرار د باندې رڼا زياته شوه.

ابراهيم راډيو چالانه کړه. «دا لندن دی. دا د بي بي سي پښتو خپرونه ده چې په لنډو شېبو ... خپرېږي.»

اول خبر دا و چې حزب اسلامي د دوستم له ملي جنبش او له وحدت ګوند سره لاس يو کړی او د هماهنګي شورا يې جوړه کړې.

دوی په ګډه د برهان الدين رباني په مشرۍ د حکومت پر ضد جګړه شروع کړې ده.

نطاق د خبر په پای کې وويل: «دا په داسې حال کې ده چې د حزب اسلامي مشر ګلبدين حکمتيار پخوا ويلي وو چې دوستم کمونيست دی او تر څو پورې چې دوستم د رباني د دولت په څنګ کې وي، دی به له دولت سره سوله نه کوي.»

ابراهيم وويل: دا يې بله خوشالي.

په راډيو کې د جنبش د يوه قوماندان خبرې راغلې چې ويل يې: «زموږ مېړنيو پيلوټانو د کلوله پشتې او بي بي مهرو پر غونډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې د شورای نظار دافع هوا توپونه ویشتلي دي. هوايي میدان زموږ په محاصره کې دی. قهرمانه جنګیالي مو د حزب اسلامي له مجاهدینو سره یو ځای د ارګ په لوري روان دي. موږ به ډېر ژر په افغانستان کې یو ملي اسلامي دولت جوړ کړو چې ټول سره ورونه ملیتونه به په کې برخه ولري.»

د حزب اسلامي ویاند بیا وویل: «نحمده و نصلي علی نبي الکریم و اما بعد. استاد رباني د اسلامي اصولو او شریعت غرای محمدي د احکامو خلاف، غوښتل چې واک په خپل انحصار کې وساتي او نور مسلمان ورونه په حکومت کې شریک نه کړي. همدا وو چې زموږ مجاهد ورور جنرال صاحب عبدالرشید دوستم او ایت الله مزاري هم له موږ سره اتحاد وکړ چې په وطن کې یو سوچه اسلامي حکومت ایجاد کړو، ان شاالله د هماهنګي شورا مجاهدین لله الحمد پر مخ روان دي او عنقریب به زموږ مسلمان ملت د دې فاسد حکومت له شره خلاص کړي»

خو د حکومت ویاند بیا ویل: «حزب اسلامي د آی اس آی په امر او د ځینو نورو ګاونډیو په تحریک سره له دوستمي ملیشو او حزب وحدت سره ایتلاف کړی دی او د افغانستان د اسلامي دولت پر ضد یې د بغاوت کړی، غټه کړې ده خو زموږ مېړني مجاهدین به د دغو خاینانو جزا ورکړي. موږ به هماغسې چې روسان مو مات کړل، د دوستم کمونیستو ملیشو او د حزب اسلامي ګوډاګیو باغیانو ته هم ماتې ورکړو. موږ همدا اوس زاړه میکرویانونه، جاده او چمن د جنبشیانو له وجوده پاک کړي دي او مجاهدین مو د بالاحصار په لوري د پرمختګ په حال کې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرونه لا نه وو خلاص چې له لرې دا سې غړونه راغلل لکه څوک
چې غالۍ وڅنډي، ډب، ډب، ډب.
شپه وروسته د شپېلکۍ په شان تېز اوږده غږونه یو په بل پسې
واورېدل شول، شیوووو - شیوووو ...
بیا هماغسې په وار سره د راکټونو د لګېدو وچ ګرزهار او له هر
ګرزهار سره د کوټو ښورېدل.
ابراهیم وویل: څنګه وکو؟ چېرته لاړ شو؟
جمال ځواب ورکړ: یاره، یو ځای بم امن نه وي.
- نو څه وکو؟
- ما یو چورت ورته وهلی. د دې دېوال شا ته په حویلۍ کې یو
درې متره ځای لرو. هلته به یو بلنداژ جوړ کو. راکټونه د جنوب او
د شرق نه راځي. که دې خوا ته ولګېږي، موږ به په بلنداژ کې بچ
شو او که مو له سره تېر شي، ها خوا ته به لګېږي نو چرې به یې
مخې خوا ته تیتېږي، بیا بم په امن کې یو.
- که هاوان راشي؟ هغه خو نېغ رالوېږي.
- د بلنداژ چت به په لاړو وپوښو. بیا به یې په سر باندې یو څو
دانې د موټرو زاړه ټیرونه واچوو، بیا به ښه پرېمانه خاوره
ورباندې واچوو. هاوان که په نرمه مځکه ولګېږي، نه چوي.
د سهار تر چایو وروسته، جمال او ابراهیم له ښځو او ماشومانو
سره په ګډه په کار پیل وکړ. لکه تر دویمې نړیوالې جګړې
وروسته چې د روسانو نر او ښځې، واړه او زاړه د خپل وطن په
ابادولو لګیا وو، دلته هم ابراهیم او جمال به په وار سره کولنګ
واهه، معصومې او پلوشې به په سطلونو کې کېندل شوې خاورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډکولې. ماشومانو به سطلونه په دوو دوو نفرو نيول او د کندې په څنګ کې به يې چپه کول. ببو د حويلۍ په بل سر کې د لرګيو او خځلو په منځ کې اوږده ښاخونه او څانګې ببلولې.

ټول به په کار بوخت وو خو چې راکښونه به راغلل، دهلېز ته به يې منډې کړې. يو څو دقيقې به غلي شول. درز و دروز به چې غلی شو، بېرته به يې کار پيل کړ.

ببو چې د مازديګر لمونځ يې وکړ، پخلنځي ته لاړه. تر ماښامه هماغلته ورکه وه.

زرمينې د دهلېز له وره څخه نارې کړې: اسماعيله، وه اسماعيله يو وار دلته راشه.

ابراهيم بېلچه په ځمکه ودروله. دېوال ته يې تکيه وکړه، ويې ويل: څې کوې وه ښځې ! پرېږده چې راسره کومک وکي.

زرمينې ځواب ورکړ: ما سره دې دا پلاستيک ونيسي چې په کړکيو پورې يې ټک ووهم. شيشې ټولې ماتې دي. د يخ د لاسه به مړه شو.

اسماعيل ورمنډه کړه.

د ماښام اذانونه چې وشول، ببو له پخلنځي د باندې راووته. د دهلېز په وره کې لګېدلي پلاستيک باندې يې لاس تېر کړ، ويې ويل: زرمينې لورې خير يوسې، د يخ باد چاره دې وکړه.

ابراهيم او جمال د بلند اژ پر سر د خاورو وروستۍ بېلچې واچولې او د بېلچو په څټ يې ټپ ټپ خاوره وډبوله.

د بلند اژ بام له ځمکې کم زيات يو ګز پورته، د کوټې تر اورسۍ پورې لوړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو وویل: زامنو سترې مه شئ.
جمال ورغبرګه کړه: خیر یو سې. ابراییمه راځه چې د ننه یې وګورو چې څنګه شوی.
ابراهیم چې بېلچه یې په ځمکه ښخه کړې او ځان یې ورباندې تکیه کړی و ، لویه ساه وا خیسته. د بېل لاستی یې خوشې کړ. په غبرګو لاسونو یې ملا وسولوله. ویې ویل: ادې ! راځه، ته یې وګوره.
د بلند اژ خوله شمال خوا ته وه او لاره یې مخ په ځوړ کښته خوا تللې وه، لکه کاریز ته چې ورکوزېږي.
جمال مخکې او ابراهیم ورپسې رهي شو.
یو دوه ګامه چې لاړل، ابراهیم بېرته راوګرځېد ، د ببو لاس یې ونیو.
ببو په کراره پر کم سورو پوړیو ښنه کېښوده.
پنځه شپږ پټې وروسته، ببو وویل: څنګه تیاره ده لکه ګور.
جمال لاسي څراغ ولګاوه. ملا یې کړوپه کړه، ویې ویل: پام چې سر مو ونه لګېږي.
د نمجنو خاورو بوی دومره تېز و چې د سړي ساه یې ډوبوله. بلند اژ تیار و. کم زیات څلور متره اوږده، دوه نیم متره سور. همدومره ژور چې ببو لاس پورته کړ، لاس یې په چت پورې ولګېد. ابراهیم او جمال کړوپه ملا ولاړ وو.
ابراهیم وویل: ځه والله ښه وشول. که خدای کول، نن شپه به یو څه بې غمه خوب وکو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو وویل: مام درته اوګره پخه ده. ما وې ستړي يئ چې د بدن کوفت مو وباسي. لمونځونه اودسونه مو زر زر وکئ چې بيا يخېږي.

هر چا له پيتاوي څخه د اوبو يوه ډبکه راواخيسته.

جمال د حويلۍ يوه کونج او ابراهيم بل کونج ته لاړ چې اودسونه وکړي.

معصومې ورباندې غږ وکړ: لالا! صابون دې وانه خيست؟

- نه، چېرته و؟

معصومې د چوترې له ژۍ څخه صابوندانۍ ورپورته کړه او په منډه د ابراهيم خوا ته ورغله.

دومره سخت ګړزهار شو او ځمکه داسې ولړزېده چې ته وا دنيا په بل مخ واوښته.

انګړ په دوړو ډک شو.

د جېټ شغها شوه او بيا يې د لرې تللو غږ راغی.

ابراهيم چيغه کړه: معصومې! چېرته يې؟ لګېدلې خو به نه يې؟

د دوړو په منځ کې د معصومې تور ټيکری ښکاره شو.

دا له لښتي پورته کېدله.

په زوره يې وټوخل، ويې ويل: لالا! زه جوړه يم. ته څنګه يې؟

د ګاونډي له کوره شور او بوغارې پورته شوې.

جمال وويل: هلئ، ژر راغ واخلئ بلنداژ ته ورننوځئ.

ده او ابراهيم اودسونه پرېښودل. ټول ښځينه او ماشومان يې بلنداژ ته بوتلل او پخپله د ګاونډي کور ته ورغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم لاس وغځاوه چې ور وټکوي؛ خو ور له چوکاټ سره الوتی و. له هماغه ځایه یې غږ وکړ: قمبر علي !
د ښځو او ماشومانو ژړا زور واخیست.
جمال ورناري کړې: خوار جان خیریت اس؟
د قمبر علي مېرمنې له ژړا سره چیغه کړه: خاک ده سرې از مو شد ، وای علي جو ...
ابراهیم بېرته خپل کور ته ستون شو.
له هغې خوا ببو او څراغ هم ورسره و.
ببو زینب او ماشومان یې خپل کور ته بوتلل.
جمال نور ګاونډیان خبر کړل.
پنځه شپږ تنه شول.
د قمبر علي په انګړ کې دومره لویه او ژوره کنده جوړه وه چې او به په کې وتلې وې.
د قمبر علي له ملا پورته سوری سوری بدن د دهلیز له وره سره پروت و.
ترهېدلو ګاونډیانو د لاسي څراغونو په رڼا کې د قمبر پاتې جسد لټاوه.
چا غږ وکړ: هاغه ده، په کنده کې یوه پایښه ښکاري.
ورکښته شول.
پایښه یې د غوښو له ټوټو سره راپورته کړه.
په بلې پایښې چې څومره وګرځېدل، پیدا یې نه کړه.
د ټولو سلا په همدې وشوه چې قمبر دې د انګړ په کونج کې امانت ښخ کړي، بیا چې کراري شوه، هدیرې ته به یې یوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ګاونډي وویل: بیا درا مرده ره نمې شوېين؟
جمال وویل: نې بابا شهید پاک اس. غسل کار نداره.
په مړي باندې یې خاورې واړولې.
ټول خپلو کورونو خوا ته رهي شول.
ابراهیم او جمال یو زوړ زمبېل پیدا کړ. د وره په ځای یې ودراوه او شا ته یې ډبرې کېښودې. یو اوږد لرګی یې ورته تمبه کړ. پخپله په دېواله واوښتل.
د بلند اژ خوا ته ورغلل.
ببو ته یې نارې کړې، ورته وېې ویل: «د قمبر ښځې ته وواېه چې که په کور کې پیسې میسې یا طلاوې لري، راوادېې خلي چې خلک ظالم دي د شپې ځوک پرې ورپېښ نه شي.»
ابراهیم او جمال د بلند اژ له خولې سره ولاړ وو.
ببو بېرته راغله: «وايي هېڅ شی نه لرم. د مړي پوښتنه کوي چې څه مو ورسره وکړل؟»
جمال وویل: بله چاره نه وه. خدای خبر چې جنګ به کله بند ېږي. اوس مو امانت خاورو ته وسپاره بیا چې جنګ ختم شو، د خپلو خپلوانو خوښه یې چې هر چېرته یې وړي.
دا شپه ابراهیم او جمال په دهلېز کې ډوډۍ وخوړه او هماغلته څملاستل.
سهار د زینب ورور راپیدا شو.
ابراهیم ورته ډېر ټېنګ شو چې نه دې ځي؛ ځکه هره ګړۍ بمونه او راکټونه لګېدل.
خو هغه ونه مانه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور ټېره کراچي يې راوړه. د قمبر په کور کې چې څومره روغ شيان په لاس ورغلل، په کراچۍ کې يې واچول، خپله خور او د هغې ماشومان يې د بار پر سر کېنول او د ډزو او چاودنو په منځ کې يې مزل پيل کړ.
هغوی لاړل او ابراهيم کور ته راغی.
بلند اژ ته ورکښته شو.
ببو سونګېده.
ټول غلي وو.
ابراهيم يې څنګ ته کېناست: ببو ! ولې ژاړې؟
ببو د تور پوړني په پيڅکه اوښکې وچې کړې، ويې ويل: خدای دې يې وبخښي. څومره ښه سړی و.
ابراهيم ورغبرګه کړه: تېر کال منی دې په زړه دی. په خپله کراچۍ کې يې لرګي راته راوړل. غريب و خو غيرتي. يوه روپۍ يې رانه وانه خيسته. ويل يې: «از صد خويش يک همسايه پېش»
ببو په ژړغوني غږ وويل: د ماشومانو له خولې يې زده کړي وو، زه يې ببو بللم. اوه خدايه، جار دې شم چې څه نورې لوبې به راباندې ووينې.
ببو پورته چت ته کتل او په ګوتو باندې يې لرګينې تسبيح اړولې.
ماشومانو لکه د تعليمي قطعو عسکرو زده کړي وو چې همدا چې د چاودنې غږ واوري، ټول به په يوه منډه ځانونه بلند اژ ته رسوي. دوی ټولو به اکثره وخت ټوله ورځ هماغلته تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابراهیم او جمال د کورنیو خرڅ خوراک سره شریک شوي وو. هر ورځ به په نوبت سره یوه ښځمنه پخلنځي ته تله او نور ټول به په بلنداژ کې وو.

پخلی هم بې جنجاله کار و، بس څلور ګېلاسه پرمل وریجې له میو سره یو ځای په بخار دیګ کې واچوه، غوړي یوه کاشوغه، دومره چې دوه کیلو یې د میاشتې تر پایه ورسېږي. مالګه او مساله له یو ټیمګي اوبو سره پرې حواله کړه، نیم ساعت وروسته شوله پخه ده. که کومه ورځ به د شولې په سر کورت، چکه یا مستې هم وې نو د ماشومانو لپاره به جشن و.

لویانو په ښکاره څه نه ویل خو له خوراکه یې ښکارېدل چې مستو یا چکې ته ډېر خوشحاله دي. نېکمرغه به هغه وو چې د ډوډۍ تر پایه پورې شګه یا ډبره یې تر غاښونو لاندې رانه شي او د خولې خوند یې ورخراب نه کړي.

ښځو به ډېره خواري کوله چې وریجې سمې پاکې کړي خو پرمل وریجې خدای وهلې وې، تکې سپینې لکه د ملا جامې او غټې پړسېدلې لکه د ملا خېټه او ډبرې یې هم همدغسې. ښځو چې به هر څه کول، بیا به هم یوه نیمه وړه د وریجو په رنګ سپینه ډبره ځنې پاتې شوه او دغه ډبرې به اکثره وخت د ابراهیم په برخه شوې چې د ډوډۍ خوند به یې ځنې هېر کړ.

د ټولو کابلیانو خوراک همدا و. ماشومانو ویل چې زموږ په کور کې د «اختاپوت» د سریال پر ځای د شولې سریال روان دی.

خو زرمینې ته خدای ورکړې وه. کله کله به د شپې ناوخته چې ډېرې کمې شوې او نور ویده وو، ابراهیم به یې په کراره وسکوندې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه به خپلې کوټې ته لاړل او ساعت وروسته به د غلو په شان کرار کرار له لمدو وېښتو سره بېرته بلنداژ ته ورننوتل.
سهار به د ببو شور پورته و چې: زما د اوداسه تودې اوبه څه شوې.
زرمينې به په څادر خوله پټه کړه چې څوک يې پسخېدل ونه ويني او معصومې به ورته چپ چپ کتل.
هره شپه د بي بي سي د خبرونو اورېدل فرض عين غوندې و. د هماهنگي د شورا وياند د ارگ د کلابندۍ دعوا کوله. د جمعيت وياند بيا د بالاحصار او ان د چاراسيا د نيولو لاپې وهلې خو ابراهيم او جمال به ويل چې دواړه درواغ وايي. اصلاً دوی ته دا نه وه مهمه چې څوک وروسته او څوک وړاندې کېږي، دواړه خواوې د يوه خره غږونه دوی؛ بلکې هر کابل مېشتي به ويل چې کافر دې پاچا شي، هندو دې پاچا شي خو چې جنگ بند شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-۲. اوربند

د جگړې یوولسمه ورځ وه، ۱۳۷۲ د جدي ۱۷ چې بي بي سي په خپل ماښامني سرویس کې دغه خبر ورکړ: «په کابل کې ښکېلې خواوې په دې رضا شوي دي چې د ۲۴ ساعتونو په مخه په خپلو منځو کې اوربند وکړي څو خلک خوندي ځایونو ته پناه یوسي.»
پر سبا یې سهار وختي ابراهیم د پلار د لاس وروستۍ نښه، مزاري غالۍ پر بایسیکل باندې وتړله چې د درېیم میکرویانو مارکېټ ته یې یوسي، خرڅه یې کړي او په پیسو یې د خوراک شیان واخلي.
د حویلۍ د وره په درشل کې و چې جمال ورباندې غږ وکړ: صبر وکه. زه بم درسره لاړ شم.
لکه په پسرلي کې چې مېږي له مېږه تانه څخه راوځي، کابلیان هم له خپلو کورونو راوتلي وو. خلکو خپلې کډې په کراچیو او موټرو بار کړې وې. څوک یوې او څوک بلې خوا ته تلل.
چا پسې د تور سرو او ماشومانو لام روان وو او ځینو بیا سپین سرې مېندې یا بوډا پلرونه په شا کړي وو. د خلکو دغه لالهاندي سړي ته د مېږیانو یون وریاداوه چې د هر یوه په خوله کې د دانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډه وي، ځيني له بره کښته او څوک له کوزه پورته خوا ته روان وي او سړی نه پوهېږي چې د دوی منزل به چېرته وي.

ابراهیم او جمال چې د میکرویانو مارکېټ ته ورسېدل، جمال وویل: ته دې سودا کوه، زه به یو چکر هوایي بلاکونو ته ورشم. معتمد به وګورم که یې معاشونه راحواله کړي وي.

ابراهیم د اسماعیل دوکان ته لاړ چې غالۍ ورته خرڅه کړي خو دوکان یې بند و. له څنګ دوکانداره یې د اسماعیل پوښتنه وکړه. هغه وویل په دې یوه هفته کې هېڅ څوک خپل دوکان ته نه وو راغلي، دغسې چې ته یې حال نه لرې، موږ هم ناخبره یوو.

ابراهیم د یوه کهنه فروش دوکان ته ورغی. غالۍ یې ورښکاره کړه: وروره، دا غالۍ به وانه خلې؟

دوکاندار په دسمال باندې د چیني لوښو له سره دوړې څنډلې، ویې ویل: وروره، د ځان کالي راباندې غمبدلي، په قالینه به څه وکم.

بل ته ورغی. هغه د دوکان مالونه په کراچۍ کې بارول.

ابراهیم هېڅ ونه ویل. دغسې پورته خوا د نورو دوکانونو په تمه روان شو.

غالۍ یې ډېره وګرځوله. هېچا نه اخیستله.

یوه لارۍ راغله، د یوه کهنه فروش د دوکان مخې ته ودرېده.

د لارۍ له سیټه خړ پکول پر سر یو خېټور راکښته شو.

سپین کمیس پرتوګ یې پاک اتو کړي وو. د څرمنو تور جمپر یې پر تن و. له دوکاندار سره یې څو شېبې خبرې وکړې. بیا یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

جېبه د کلدارو بنډل راوایست او په شمېرلو یې لګیا شو. پیسې یې دوکاندار ته ونیوې.

دوکاندار دوو پنډیانو ته ورغږ کړل. پخپله هم ورسره لګیا شو، د دوکان مالونه یې له یوه سره په موټر کې بار کړل.

ابراهیم پکول والا ته ورنژدې شو، ویې ویل: وروره، دا د ما غالۍ به وانه خلې؟

هغه له جېبه د نسوارو وړوکی او سپنیز ډبلی راوایست. یوه چونډۍ نسوار یې له لرې خولې ته وشړله. بې له دې چې ابراهیم ته وګوري، په ډکه خوله یې وویل: هواره یې که.

د غالۍ مخ و شاټ یې په ځیر وکتل، لاس یې وربانديې تېر کړ. په ګوتو باندې یې د غالۍ شاټ مخ وډباوه، ډب ډب ډب، ویې ویل: په څو دې بیه ده؟

- هغه بل دوکاندار رانه په لس لکه غوښته، ورمې نه کړه.

- ولې دې ورنه کړه؟ ښه بیه یې درته ویلې ده. ورځه چې پښېمانه نه شې.

- ته یې په څو اخلې؟

- خبره به مې یوه وي، دوه زره کلدارې.

- افغانۍ څو جوړېږي؟

- دغه څه باندې نهه لکه اوغانۍ کېږي.

ابراهیم وویل: ځه، سمه ده.

پیسې یې واخیستې. خریدار پر پنډیانو غږ وکړ: او بچه، بیا ای رام ده موټر پرتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ - ۲. نجف علي چېرته و؟

ابراهیم په بایسیکل باندې پښه واړوله. مارکېټ ته نژدې یې نجف علي په مخه ورغی. راکښته شو. بایسیکل یې په بېړه پر ستنۀ ودراوه. نجف علي په ډکه خوله خندا ورته غېږه خلاصه کړې وه. دواړو یو بل په غېږ کې ونیول.
دواړو خندل، یوه هم څه نه ویل. څنۀ وروسته ابراهیم وویل: ظالمه چېرې وې؟
نجف علي یو ګام شا ته شو. خوله یې له خندا نه راټولېده. مخامخ یې د ابراهیم سترګو ته وکتل، ویې ویل: ته پخپله یې؟
دواړو په زوره وخندل او بیا یې سره غېږه ورکړه.
ابراهیم وویل: سړی دغسې کوي؟ چېرته ورک وې؟ نژدې مو خیرات درپسې کړی و.
نجف وویل: بد بوټی بلا نه وهي. دا دی بېرته راغلم.
ابراهیم یې لاس نیولی خپل کور ته بوت. په لاره کې یې د ببو، ماشومانو او د جمال حال و احوال وپوښت.
ابراهیم چې څنګه په کوټه کې کېناست بیا یې ورنه پوښتنه وکړه:
ښه نو کیسه وکه، ته چېرته ورک وې؟ مور دې خوارکۍ څنګه درپسې ژړل.
نجف وویل: کیسه ډېره اوږده ده. د جوزا اخره هفته وه. ما وې راځه د فرید پوښتنه وکه. ته خو بم خبر یې کنه، سرطان یې بیا راګرځېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خبر يم؛ خو ولله که ورغلی يم. اوس څنګه دی؟

- اوس نو خدای ته معلوم. پر بايسيکل مې پښه واړوله. د زړو ميکرويانو پر لاره همدا سې د کابل نندارې له څنګه تېر شوم او د شاه شهيد په لاره کارتۀ نو ته لاړم. رېښتيا يوه پېښه خو په لاره کې رابانده و شوه. له کابل ننداري سره ګيلم جمانو ودرولم. اول خو يې رانه پوښتنه وکړه چې چېرته ځې؟

ورته مې وويل چې کيسه دا سې ده، د خپل انډيوال پوښتنې ته ورځم.

بيا يې راته وويل چې بايسيکل دې په څو اخلې؟

ما وې دا خو مې په درې زره اوغانيو اخيستی و.

هغوی راپورې وخندل چې مو ږ درته وايو په څو يې اخلې؟

ما وې وروره دا خو مې خپل بايسيکل دی. له چا نه يې واخلم؟

يو څو شېبې يې راکړې چې بيا دا خبره ونه کې. بايسيکل دې اوس زموږ په لاس کې دی. وايه په څو يې اخلې؟

څه سر به دې خوږوم. چې په جيب کې مې څومره پيسې وې، ټولې يې رانه واخيستې. دومره روپۍ يې راته پرې نه ښودې چې فريد ته ورباندې ميوه واخلم. بايسيکل يې بېرته راکړ.

سينما اقبال ته رسېدلی وم چې حزب اسلام والاوو ونيولم. بس دغه خبره يې راته ټينګه کړه چې ته حزب وحدت ته جاسوسي کوې. ته زموږ کوروکي ورکوې. سل قسمونه خو به مې کړي وي خو په چا يې منې. بو يې تلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سینما اقبال شا ته دربمه کوڅه کې په یوه کور کې د دوی قرارګاه وه. سینما اقبال درپه یاد دی. یوه ورځ چې له مکتبه تښتېدلي وو.
- «دهرم ویر» فلم چې مو په کې وکوت.
- هاهاها ، افرین ولله، ګردې دې کار کوي.
- هغه ورځ به مې څنګه هېرېږي؟ د انصاري لیسې نه چې تر چمنه په پښو لاړو.
- د برقي موټر لینونه چې مو خطا کړل. هاهاها ، کلینر څومره وځغلولو. عجب وختونه وو. خیر، تکاوۍ کې یې واچولم. دوه په څلورو کې به وه. یو څه لوښي موښي، سکاره، منقل، د صندلۍ مېز او څو دانې بوجۍ، هر څه په کې ګډوډ پراته وو. بهر ته یې یوه کړکۍ درلوده چې یوه لوښت به جګه وه خو په اوږدو کې درې څلور لوښتې کېده.
تر یوې هفتې پورې خو هره ورځ وهل او ټکول وو. دا تندی مې وینې، دغه ټپ چې دی، دلته یې په کونداغ باندې وهلی وم. یو سات بې سده پروت وم. هره ورځ یې را نه پوښتنې ګروېږنې کولې. په شوا روز کې به یې نیمه دانه ډوډۍ راکوله هغه هم وچه کلکه. تشناب ته به یې یو سهار بل سهار اجازه راکوله، بولې به مې د تکاوۍ په کونج کې کولې. په اولو ورځو کې د بولو له بویه سخت په عذاب وم، سترګې به مې سوځېدې خو کرار کرار ورسره روږدی شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې او لاسونه يې په زنځيرونو راتړلي وو. په دويمه هفته لکه
چې يوه شول چې زه بې ګناه يم نو د ورځې به يې لږ څه ازاد
پرېښودلم خو د شپې به يې بېرته تکاوي کې بندي کولم.
اوله ورځ يې چې له تکاوۍ راوايستم، لمر سخت تېز و. سترګو
مې بيخي کار نه کاوه. د لمر تېزې رڼا مې سترګې برېښولې. يو څو
شېبې مې سترګې پټې کړې، بيا مې نيم کښې ونيولې څو پورې
چې له رڼا سره بلدې شوې.
د انګړ لويه دروازه خلاصه وه. يو ډيرور زما پر بايسيکل ناست و
او پښې يې په ځمکه ښښېدې. بل يې د کنجوغې نه نيولی ورپسې
روان و. دواړو سره ټوکې کولې او خندل يې.
يوه ټوپکي راته وويل: دلته راسه.
د حويلۍ کونج ته ورغلم.
ويې ويل: تر غرمې پورې به دغه لرګي ګرده ماتوې.
ياره، نيم خروار لرګي خو به مې څېرلي وي. لرګی هم خدای وهلی،
لوند خيشت، د ونې څانګې او ښاخونه. يوه نيمه شنه پاڼه په کې
ځړېږي. چې په تبر يې وهې، لکه فنر تبر پورته غورځوي.
يو څو ښاخونه چې مې واړه کړل، سر راباندې وګرځېد. په سترګو
باندې مې توره شپه شوه. نژدې لوېدلی وم.
ټوپکي غږ وکړ: څه بلا ووهلې؟
لاسونه مې د تبر په لاستي تکيه کړل. ورو ورو کېناستم. ومې
ويل: سر مې ګرځي.
له اشپزخانې يو څوک راووت. د چايو ګيلاس يې په يوه لاس کې
او يوه ټوټه ډوډۍ يې په بل لاس کې وه. د کميس لمن يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتاګه کې منډلې وه. کالي او لاسونه يې غوړ و. ان مخ، ويښته او ږيره يې غوړ ښکارېدل.

ټوپکي ورته کړه: بسلمانه څه کوې؟ کومندان صاب به غوسه سي.

آشپز وويل: خوارکي وږي دي. په دې يوه هفته کې يې خوراک وچه ډوډۍ ده. که دغه خوږ چاى په ډوډۍ پورې ونه څښي، کار نه شي کولاى. که سم کار ورنه غواړې نو پرېږده چې دا يوه ګوله ډوډۍ وخوري.

لرګي چې مې خلاص کړل، له کوهي څخه يې راباندې اوبه وکښلې او چې ډوډۍ تياره شوه، بيا نو سمه ډوډۍ يې راکړه. د پسه د غوښې ښوروا يې پخه وه. ډېر خوند يې کړى و. د ماسپښين د لمانځه په وخت کې يو تور پټکى والا توري کړې سترګې، خرييلي برېتونه، نرۍ خو اوږده ږېره، د چوترې په سر کې مخکې شو.

نور ورپسې ودرېدل.

دوه تنه پيره داران له دروازې سره ولاړ وو.

ما هم اودس وکړ او په يوه ګوټ کې په لمانځه ودرېدم.

هغوى چې له لمانځه خلاص شول نو امام راباندې غږ وکړ چې تا ولې ګوښى لمونځ وکو؟

بل يې ځواب ورکړ: «دى خو شيعه دى، په موږ پسې لمونځ نه کوي»

امام وويل: «نه مو دي اورېدلي چې وايي کافر کافر، شيعه کافر، جو نمانې وه بي کافر. دا مو ولې نه دى وژلى؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وويل: ملا صاب، ښې کيږي، يوه ورځ به مو په درد ولګېږي.

زه د ملا په خبرو پوه نه شوم؛ خو دومره پوه شوم چې وايي شيعه کافر دی.

لس پنځلس ورځې وروسته مې له اشپز ښځه پوښتنه وکړه چې د ملا څه مطلب و؟

هغه را ته وويل: «دغه ملا په کراچۍ کې مدرسه ويلې ده. په اردو يې ويل چې شيعه کافر دی او څوک چې دا خبره نه مني، هغم کافر دی. ما په کراچۍ کې وخت تېر کړی. هلته په دې خبرو باندې ډېر جنګونه کېږي.»

د دوی مشر په لمانځه ډېر ټينګ و. هغه به چې په قرارګاه کې و؛ نو ټولو به په جماعت لمونځونه کول.

يوه نيمه يا دوې مياشتې يې په قرارګاه کې وساتلم خو يوه ورځ يې له دوو افرادو سره رهي کړم.

د سياه سنګ سړک ته چې ورسېدو، هلته د ګيلم جمانو يو جيپ ولاړ و.

زه يې ګيلم جمانو ته ورحواله کړم او خپله بېرته لاړل.

د دوی پوسته د کابل ننداري شا ته وه.

په اوله ورځ د پوستې قومندان را ته وويل چې هر څه چې کوې ويې کړه خو تښتې به نه. چې هر چېرته لاړ شې را نه نشې خلاصېدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجف علي د خپلې کورتۍ له جیبه د سګرټو دبې راوایست. په بېړه یې یو سګرټ ترې راوکیښ. ویې لګاوه او په ډېر خوند یې ورنه لوخړې پورته کړې.

ابراهیم وویل: تا خو ما ته نصیحت کاوه چې سګرټ مه څکوه، اوس یې په خپله څکوې؟

نجف د سون ستار سګرټو ډبلی ابراهیم ته ونیوه. هغه ورنه یو دانه راواخیست.

نجف ورته لایتر ولګاوه او بیا یې خپلې خبرې وغځولې: دا عمل هم د ګیلم جمانو د قوماندان سوغات دی. دوی نور به چې هر څه وو، وو به خو ځوان طبیعته وو.

د هغوی قوماندان، داسې ښه یې نوم و، ته ودرېږه، هو، اکه یاسین زار خور. یوه ورځ یې ولیدم چې خپه ناست یم. د ال ام سګرټو قوتی یې راواچاوه. په اوزبکي ډوله فارسي یې وویل: «نباشه چي چورت مېزني. دنیا تېر اث بیګي یک ثګرت بکش که رنجیته ګل کنه.»

سګرټ چې مې وڅکاوه، خوند یې راکړ. سر مې سپک شو. په سر کې مې یو رقم خوندوره ګنګسي پیدا شوه. بس له هماغې ورځې سګرټ راسره ملګری دی.

یاسین زار خور په هماغه ورځ ښار ته بوتلم. په جاده کې یې د جامو لپاره رخت راته واخیست. درزي ته یې ورروستم. واسکټ او سیلور بوټونه یې هم راته واخیستل. ویل یې چې نن مې یو ډبل قمار ګټلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکه یاسین یوه بله نادره خبره راته وکړه چې زه یې بیخي هک حیران کړم. راته ویې ویل: «قمار مې د حزب اسلام له هماغه قوماندان څخه وکاته چې ته مې ورنه ګټلی وې.»

هېڅ مې باور نه کېده چې پر لمانځه او اوداسه دومره ټینګ سړی دې قمارباز وي. پر دې مې هم سر نه خلاصېږي چې حزب اسلام او جنبش خو سره دښمنان وو نو قوماندانان به یې څنګه په یوه میدان کې سره کېناستل.

له ګیلم جمانو سره یو څه هوسا وم. یوازې د کور اند ښنه راسره وه، نور ښه وم. له اشپز سره یې درولی وم چې کومک ورسره وکم. کرار کرار مې اشپزي زده کړه. داسې قابلي پلو به درته پوخ کم چې له پلو سره به دې ګوتې هم وخورې.

ابراهیم په خندا ورته وویل: دا دی تیار درته راغلی یم، پاخه کنه.

نجف وویل: دا خو اسانه خبره ده. هسې مې هم زړه ډک دی. کېنه چې د زړه براس راوباسم.

خپل سګرټ ته یې وکتل چې له نیمایي تر فلټره پورې ایرې شوی او همداسې مړ شوی و.

بل سګرټ یې ولګاوه او ویې ویل: ته کېنه. زه بېرته راځم.

له کوټې ووت. څو شېبې وروسته، ور لړ خلاص شو. بیا د نجف علي پښه ښکاره شوه چې ور یې پورې وواهه او د چایو له پتنوس سره راننوت. ور یې په اوږه پورې کړ.

پتنوس یې د ابراهیم مخې ته کېښود.

دواړه بې لاستي روسي ګېلاسونه یې ډک کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګېلاس سره يې د چاکلېټو غاب هم د ابراهيم مخې ته کېښود.
ويې ويل: ته دې چای څښنه، زه به درته کيسه وکم. د ورځو شپو حساب رانه ورک و خو ګومان کوم چې درې درې نيمې مياشتې به مې ګيلم جمانو سره تېرې کړې وې چې يو ماښام اکه ياسين راته وويل: «نباشه ده اې روزا کم خرج شده بودم. تو ره سودا کدم.»
زه يې د شورای نظار پر يوه قوماندان خرڅ کړی وم.
د ميکرويانو له پله سره يې شورای نظار والا ته وسپارلم.
وروسته بيا پوه شوم چې د قوماندان اغاشيرين وراره په کوم جنګ کې د حزب وحدت لاس ته ورغلی او زه يې د جنګي اسير په نامه اخيستی وم چې له خپل وراره سره مې تبادله کړي.
د اکه ياسين کارونو ته حيران وم. ځو ورځې مخکې يې راته کالي او بوټونه واخيستل. ځواني يې راسره وکړه او نن يې بيا داسې ناځواني وکړه.
څه سر به دې خوږوم. د اغاشيرين انډيوالانو لاس تړلی په موټر کې واچولم.
موټر د هوايي ميدان پر سړک رهي شو. موټر چې له بيمارو (بي بي مهرو) تېرېده، د خپل کور برنډه مې وليده. مور مې په برنډه کې ولاړه وه. سړک ته يې کتل. ګومان مې وکړ چې زما لاره څاري، زما انتظار کوي. زړه مې داسې تنګ شو چې ما وې اوس به چوي. د خپلو اوښکو مخه مې نشوای نيولی.
اغا شيرين ته مې زارۍ وکړې. د خدای و رسول و قران و سخي د ټولو په نومونو مې قسمونه ورکړل چې يو ځل، فقط يو ځل مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پربېږدي چې خپله مور وګورم بيا که مې دا ر ته هم وخېژوي، ورسره لاړ به شم خو اغاشيرين په خوله باندې په سوک ووهلم.

ما د خولې وينه په اوږه پاکوله چې يوه ټوپکوال مې خوله په دسمال باندې وتړله.

نور نو د چيغې د وهلو نه وم.

سترګې يې هم را باندې وتړلې.

نه پوهېدم چې چېرته مې بيايي خو موټر چې پر خامه سړک ورګډ شو، پوه شوم چې خيرخانې خوا ته ځي.

ځو ورځې يې په يوه وړوکي تشناب کې اچولى وم. هماغه د حزب اسلام کيسه دلته هم وه خو دومره ښه و چې چا نه وهلم.

اکه ياسين چې د ميکرويانو خوا ته رهي کولم، د سګرټو دوه دبي يې راکړي وو. دواړه مې د سبا تر ماښامه تش کړل.

اوله ورځ را باندې ډېره سخته تېره شوه. هره شېبه مې مور سترګو ته درېدله. هره ګړۍ، هره شېبه را باندې کال تېرېده. د تشناب پر ديوال له وړوکې کړکۍ څخه د لمر رڼا راپرېوتې وه. رڼاځاى پر ځاى ولاړه وه. چې هر څه به مې وروکتل، هماغسې پر خپل حال به وه. ما به څو سګرټه ايرې کړل خو وخت به پښه پر ځاى په ټپه ولاړ و.

نجف د ابراهيم له ګيلاسه سوړ شوى چاى په کنګالي کې توى کړ او تازه چاى يې ورواچاوه. ويې ويل: چاى دې څښه. پنځه ـ شپږ ورځې چې تېرې شوې. بيا يې لاس تړلى په موټر کې واچولم. خپله اغاشيرين هم له څو نورو ټوپکوالو سره په موټر کې کښېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غره په ډډه کې وو. شاوخوا د عسکري موټرو تش کالبوتونه دلې وو. څو ودانۍ د عسکري قشلې په شان ولاړې وې چې کړکۍ يې چاوړې وې.
نه پوهېدم چې دا کوم ځای دی خو موټر چې د لوی انګر له دروازې ووت، پوه شوم چې دا د ۳۱۵ غونډ قرارګاه وه.
موټر د بادام باغ پر لاره رهي شو.
له باغ بالا تېر شو او پولي تخنيک ته ورننوت.
دوه کسان په موټر کې راسره پاتې شول او اغاشيرين له نورو سره کښته شو.
په مخابره کې يې چا سره خبرې وکړې. ويل يې چې ستاسو سړی مې راوستی، راشئ ويې ګورئ.
لس دقيقې به تېرې شوې وې چې د وحدتيانو څو ډاتسن موټرونه راغلل. زه يې هغو ته وښودلم.
د وحدتيانو قوماندان له سره تر پښوپورې له نظره تېر کړم. په خپله لهجه يې رانه پوښتنه وکړه: «او باچه! تو باچهٔ از کي استي؟»
ما وويل: باچهء ابراهيم آرزو.
قوماندان خپلو افرادو ته مخ وروااړاوه. يوه ټوپکوال چې کالي يې تر نورو پاک او د واسکټ په جيب کې يې قلم ايښی و، وويل: صايب هغه خلقي آرزو يادوي. هغه شاعر چې و، په مرکزي کميټه کې و. د اغا صايب کسانو چې وواژه.
قوماندان وويل: ښه ښه، نو درځئ، لاړ به شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغا شیرین وویل: چېرته ځئ؟ سړی مو بوځئ. زما وراره را ته راولئ.

د وحدتیانو قوماندان وویل: «او که از ما یه، با ما یه». دا د خلقي زوی زموږ نه دی. تا خو ویلي وو چې د قوماندان قمبر ترور زی درسره دی. هسې دې زموږ زړه خوشاله کړی و. دا کدو دې ځان ته وساته، په کار به دې راشي. که نور څه نه کېږي اچار ځنې جوړ که خو زموږ په درد نه لگېږي.

اغا شیرین لکه بوت ولاړ و او سترگې یې د وحدتیانو موټرو ته نېولې وې.

څنگه چې د هغوی موټرونه له سترگو پناه شول، برید یې رابانډې وکړ. تر لغتو یې لاندې کړم. ورځ یې رابانډې توره شپه کړه. دومره یې ووهلم چې ما وې بند بند مې مات شو.

درگرده یې ویل چې ته یې د هغه بې ناموسه قوماندان د ترور زي په نامه رابانډې خرڅ کړی وې. څومره پیسې مې په تا بانډې ورکړې خو ته خوشی کدو راوختې.

ما ورته زاری وکړې چې زما گناه نو څه ده. زه خو یې په قمار کې گټلی وم.

خو فایده یې ونه کړه. ورځ مې بده شوه. هر وخت چې به اغا شیرین ته خپلې پیسې وریادېدلې، زه به یې ډبولم.

څو هفتې نورې همداسې تېرې شوې.

د اغا شیرین له عذابه کرار کرار خلاص شوم.

یوه ورځ یې رانه پوښتنه وکړه چې اوس خو مې پیسې دربانډې تللې دي، وایه چې څه کمال لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: اشپزي مې له ګیلم جمانو زده کړې ده. ښوروا او قابلي ښه پخولای شم.

پر هماغه ورځ یې راباندې دېګ پوخ کړ.

پخلی به مې ټولو ته خوند ورکړی و ؛ ځکه سر له سبا یې اشپز شوم.

بیا نو څو پورې چې له هغه ځایه راوتښتېدم، په اشپزي باندې لګیا وم.

ابراهیم له خپل ګېلا سه وروستی غوړپ وکړ. خپل ساعت ته یې وکتل، ویې ویل: ښه نو بیا کله راوتښتېدې، څنګه؟

نجف علي وویل: دا څو شپې مخکې چې جنګ شروع شو، هلته یوه ګډوډي جوړه شوه، تیار محشر و. ټول ټوپکوال یې په موټرو کې بار کړل او جنګ ته یې یوړل. په قرارګاه کې یو زه پاتې شوم او دوه نفره پیره داران.

اغاشیرین راته وویل چې: «د ټولو برخه به پخوې. ماښام به موټر درولېږم. دېګونه به په کې باروې چې خط ته یې راوړي»

ما دېګونه پاخه کړل. ماښام شو خو څوک په دېګونو پسې رانغلل.

له پخلنځي د باندې راووتم.

ومې لیدل چې دواړه پیره داران په یوه ګوټ کې ناست دي، سګرټې څکوي.

یو دم مې په ذهن کې راوګرځېدل چې یاره نجف علي همدا یې وخت دی، پښې دې سپکې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مې ازاد وګاڼه. ته نه پوهېږې چې څومره خوندور حال مې و.
لکه په تروږمو کې چې روان اوسې او له هر شي وډارېږې، ناڅاپه
رڼا شي، هر څه روښانه ووينې او پوه شې چې خطر نشته.
څه درته ووايم، د ازادۍ په قدر هغه پوهېږي چې بند يې تېر کړی
وي. خو ژر مې په زړه کې اند ېښنه راولوېده. وېرې اخيستی وم.
څنګه وتښتم؟
چېرته لاړ شم؟
که پېره دارانو ولېدم؛ نو بيا؟
که يې ډزې راباندې وکړې؟
زړه مې داسې درزېده لکه څوک چې د پوروړي دروازه وډبوي.
ناړې مې وچې شوې وې. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. غوږونه
مې تېز شوي وو. د هر شي غږ ته مې د يوه خطر په سترګه کتل.
له مکتبه چې به کله کله تښتېدو او سيمنا ته به تلو، هغه وختونه
مې رایاد شول. اخر مې وويل يا تخت دی يا تابوت، نن به خامخا
تښتم.
د پخلنځي له څنګه يوه نرۍ لاره تېره شوې وه. له هغه ځايه تر
دېواله پورې به سل ګامه لار وه.
تر دېواله کرار کرار لاړم.
دېوال هم داسې دنګ چې دوه کسان سر په سر سره ودروې، ايله
چې يې سر ته لاس ورسېږي. خو بخت راسره ملګری وو. دېواله ته
نژدې يو زوړ زيل موټر ولاړ و. سر ته يې وروختم. اوس نو له دېواله
يو ګام لرې يم خو چې ودرېدم، سر مې تر دېوال پورته و. د دېوال
سر مې ليدلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا علي مې وويل او ورټوپ مې کړل.

لاسونه او سر مې ها خواته ځوړند شول، پښې مې دې خواته. وچ ګېډه او ټټر مې پر دېوال لګېدلي وو.

کرار مې اول يوه پښه او بيا بله پښه ورواړوله.

ځان مې بهر خوا ته راځوړند کړ او لاسونه مې د دېوال په ژۍ ټينګ کړل.

اوس نو ډارېږم چې که ځان وغورځوم، پښه مې ماته نه شي خو بله چاره مې نه وه. بېرته ورختلی هم نه شوم.

بس ځان مې خوشی کړ.

غړز پر ځمکه وغورځېدم.

زنه مې پر زنګانه ولګېده. ټينګ درد يې وکړ خو پسې ونه ګرځېدم.

منډې مې کړې. تر خوړونو پورې مې دمه هم ونه کړه.

خوړ ته چې ورسېدم، شا ته مې وکتل. د دېوال د ماښام په تياره کې ورک شوی و.

يو څه ډاډه شوم چې اوس نو که راباندې پوه هم شي، ليدلی خو مې نه شي.

ځان مې يوه خوړ ته خطا کړ.

کښته پښتۍ مې خوږېدلې. په نس مې درد و.

راياد مې شو چې کله مې پر دېوال ټوپ وکړ، پښتۍ مې د دېواله پر ژۍ لګېدلې وې.

تر هزارهٔ بغله پورې په خوړونو کې بېخاره لاړم.

د يوه کورور مې وټکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل هزاره مې و.
په ولاړو مې خپله کیسه ورته وکړه.
سړي کور ته بوتلم.
شپه مې ورسره تېره کړه.
چې سهار شو ، ما وې زه خپل کور ته ځم خو هغوی پرې نه ښودم.
ویل یې چې ته دا وضعیت وګوره. حزب وحدت له حزب اسلام او دوستم سره یو شوی دی. پر شواری نظار باندې یې شپه درولې ده. اوس که همدا سې لاړ شي، بیا به دې ونیسي. یو څو ورځې صبر وکه چې حال مالوم شي.
یو درې شپې ورته تم شوم خو کتل مې چې جګړه نه بندېږي نو رارهي شوم.
د قصبې پر لاره همدا سې راغلم، چارکلا ته مې ځان راورساوه. بیا د بیمارو (بي بي مهرو) د غونډۍ له څنګه خپل کور ته راغلم.
ابراهیم په ګونډو شو چې پاڅېږي.
نجف وویل: خیر خو به وي، څه کوې؟
- بس وروره، ښه شو چې ته په خیر بېرته راغلې، د مور زړه به دې تکیه شوی وي. زه نو ځم چې ځان کور ته ورسوم.
ــ چېرته؟ غرمه ده؟ سات ته دې وګوره، یوولس نیمې بجې دي.
ــ نه، غرمې نه دې جار شم. لاړ به شم. په دې خلکو باندې اتبار نشته. بیا به سره نښتي وي او ستا کانې به پر ما شوې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خدای دې نه کي. وایم خدای دې په کافر باندې داسې ورځ نه را ولي. راديو کې خو يې وويل چې تر سبا سهاره پورې به اوربند وي.

ـ دوی په دې خبرو نه دي بند. د خدای په کور کې يې سره قسمونه وکړل چې بيا به جنګ نه کوو خو هغه دي تا وليدل چې بيا يې څه وکړل.

په همدې وخت کې د هوايي ميدان له خوا د بي ام ۴۰ د ډزو غږ راغی.

ابراهيم وويل: ودې ليدل. بيا يې سره شروع کړل. زه نو لاړم چې اوس به يې حزب اسلامي ځواب ووايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴ - ۲. کلی که پېښور؟

د هوايي ميدان سړک ته نوی ورګډ شوی و چې له لرې چا ورباندې غږ وکړ: ابرايیمــــــــــــه ! ودرېږه.
بايسيکل يې ودراوه، شا ته يې وکتل.
جمال و چې د هوايي ميدان له خوا پر بايسيکل راروان و.
هغه چې راورسېد ، ابراهيم هم خپل بايسيکل روان کړ.
جمال وويل: څه دې وکړل؟
- هېڅ، نجف علي مې وليد. يوه ګړۍ مې ورسره مجلس وکو.
- اوهو ، ځومره ښه. راپيدا شو.
- هو.
بايسيکل يې ودراوه.
جمال وويل: خير خو به وي؟
- ما خو هېڅ شی نه دی اخيستی. راځه چې بېرته مارکېټ ته لاړ شو.
- ښه ده چې سودا دې نه ده کړې. پيسې به دې نه مصرفوې. پوهېږې، دا جنګ نه ختمېږي. زه خو وايم راځه چې يو موټر ونيسو ، کډه بار کړو ، کلي ته ورشو.
- کلي ته؟ ته وايې په کلي کې به مو ګوزاره وشي؟
- چې هر رقم وي، له دې ځايه خو به ښه وي. سر خو به مو په امن کې وي. سر څه چې دلته خو مو ناموس هم خوندي نه دی. پوهېږې، دوستميانو په بيمارو کې څو کورونو ته وراوښتي، بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزتي يې وراړولې ده. شوراى نظار والا بيا د ميكرويانو شپاړلسم بلاک کې يوه کور ته ننوتلي دي، په يوې پېغلې پسې. هغې ځان له شپږم منزله كښته راغورځولى دى.

- دا څه وايې؟ مړه ده كه ژوندۍ؟

- نه بابا، چې خلک وررسېدل، د وخته يې ساه ورکړې وه. ما ورته د پر چورت وهلى، بله لاره نه لرو. بهترينه لاره همدا ده چې ځان وباسو. په هوايي بلاکونو کې مې پيلوټان وليدل، ويل يې چې بالاناغه هره ورځ ان ۳۲ طيارې د تاجکستان نه روسي وسلې او مهمات راوړي. پيسې په کانټينرونو کې راځي. وايي د ايران طيارې بيا په باميان کې کېني، حزب وحدت ته وسلې رسوي. دوستم ته خو له ازبکستانه نېغ په نېغه راځي. د ګلبدين مخه پاکستان ته خلاصه ده؛ نو داسې وګڼه چې جنګ نه دى، ناسور ټپ دى.

ابراهيم له جېبه د سګرټو دبى راوايست. په کراره يې يو دانه سګرټ راوکيښ او په شونډو يې ټينګ کړ.

له باندې نه يې د جمپر په جيبونو لاس وتپاوه.

له چپ جېبه يې د اورلګيتو کرهار پورته شو.

لاس يې ورننه ايست. د اورلګيتو قوتى يې راوکيښ. يو خلى يې له قوتي راواخيست، قوتى يې د لپې په منځ کې ونيو.

اوږدو نريو توربخونو ګوتو يې اورلګيت ولګاوه.

سر يې په لپه باندې ورټيټ شو.

سګرټ يې بل کړ او ژر يې يو لوى کش ځنې وکړ.

سګرټ يې په ښي لاس کې ونيو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله يې خلاصه کړه چې اورلګيت مې کړي خو اورلګيت سوړ شمال مې کړ.
پټو يې له اوږې خطا کړه او بېرته يې سمه جر کړه.
- ابراييمه، څه چورت وهې؟
- د اکا زو ، نه پوهېږم. د اغا مړی مې کلي ته يونه وړ. ټول مې پرې خپه کړل. اوس په کوم مخ کلي ته کډه يوسم؟
- هغه، هسې بهانه وه. که دې ترونه د اغا په غم کې وای نو په ژوند کې به يې ولې پوښتنه نه کوله. هېر دې دي چې هر څوک به وطن ته تلل، يا به کاکا يا به د ما دادا ترونو ته د بورو او چايو ګوړو بوجۍ لېږلې چې ودرېږه دوی خواران دي، هلته قيمتي ده خو هغوی به څه کول؟ هم به يې چای و بوره خوړله او هم به يې زياړې ورته کړلې چې دا دووس خلقيان والله که پرېږدو. تا ته لګيا وو چې د کاکا جنازه به کلي ته راوړې نو زما دادا چې شهيد شو، ولې جنازې ته رانه غلل. خبر مې ورکړ چې که راځئ زه به پخپله درپسې درشم، په طياره کې به مو راولم او بېرته به مو ورسوم خو ځواب يې راولېږه چې د کافرو جنازه نه کېږي. راغلي دې نه وای، تکه توره بلا ورپسې خو چې دا مرداره خبره يې هم نه وای کړې. ځان به نه ګرموې. هغوی ما و تا ته ګرم دي، موږ ورته نه يوو ګرم.
جمال پر بايسيکل پښه واړوله، ويې ويل: څه چې ځو ! په لاره کې دې چورت ووهه.
کور ته چې ورسېدل، زرمينه يې مخې ته ورغله. ويې ويل: سړيه چېرته وې، راځه چې لالا مې تا ته منتظر دی. جماله وروره ستړی مه شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم بایسیکل د بوالـه تـه ودراوه، ویې ویـل: مـا ویـل زه بـه یې پوښتنه وکم خو ښه شو چې دی راغی. ټول سره ښه دي؟

- ښه دي شکر، وایي پېښور ته کډه باروي. راغلی دی چې موږم ورسره بوځي.

خبیر له دهلېزه راووت، غږ یې وکړ: ښه شو چې راغلې په خیر. وخت کم دی، زرمینې درته وویل که نه؟

ابراهیم ځواب ورکړ: راته وخو یې ویـل، خووو، نـه پـوهېږم والله چې څه ووایم.

زرمینې نېغ وروکتل: څه چورت وهې، وربه شو. لالا مې تیار موټر نیولی. زموږ کالي بم په کې واچوي. کابل خو خدای که بیا کابل کې.

- ښـځې، تـا تـه خـو معلومـه ده. د غـالی پیسـې ایلـه د لارې کرایـه پوره کې، نورې پیسې...

خبیر یې خبره پرې کړه: اوهو ملګریه، ما ویل چې د څه شي چورت به وهې. د پیسو غم مه کوه. موټر خو مې هسې هم کرایه کړی. لویه لاری ده. په یوه کونج کې به یې تم خپل کالي واچوي. پـه پېښـور کې به یو لوی کور ونیسم. یو دوه کوټې به یې تا تـه درکم. زما زړه بم درپورې ډاډه وي. پردی وطن دی، سړی چې یو خپل دوست عزیز ولري، ښه وي. زه نو لاړم. کالي مو سره وتړئ، نیم ساعت کې به لاری راولم. خورې ځنډ به نه کیږي چې په اوربند اېتبار نشته.

زرمینه په منډه د کور خوا ته روانه شوه.

خبیـر چې روان شـو، ویـې ویـل: جمـال جانـه، کـه تـم راسـره ځـې، مشکل به نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال وویل: نه، کور دې ودان. زه به کلي ته لاړ شم.
خبیر چې ووت، ابراهیم وویل: زه خو وایم کلي ته مه ځه. پېښور کې به یو کار روزګار م پیدا کو. په کلي کې به څه وکې؟
- دهقاني. خپله مځکه به وکرم. بس یې دی، دا څوارلس کاله یې وخوړه. چې لاړم، خپل حق به ځنې واخلم. اولادونه مې کابلیان خو شول، اوس به پېښوریانم شي. تر اوسه پورې خپل پردی نه پېژني. ښه ده چې یو څو شپې په کلي کې ګوزاره وکي. زه نو لاړم چې موټر راولم. پلوشې، کالي به ژر ژر راوټرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم څپرکی

۱-۳. مهاجرت

خړ مازدیگر یوه هینو لاری د پل چرخي تنګي ته ورسېده. مخې ته یې د غټو او وړو موټرو اوږد کتار ولاړ وو. پنځه لس دقیقې وروسته یې د تلاشۍ وار راورسېد. په برګه دریشي کې پکول په سر ټوپکي له موټروانه پوښتنه وکړه: چې بار کدي؟

- خانه کوچ از اي بیادر استن.

- خوب عیش کدین، میرین د پشاور ګرم. وا به جان ما که ده اي خنک جان مې کنیم. بیا وطندار پایان شو.

ابراهیم تر شونډو لاندې وبونګېد: ستا سو له لاسه ځو.

- چي ګفتي؟

- هیچ، چیزې نه ګفتم.

- نې اګه ده دلت کدام ګپ اس، بګو که دلته بد کنم. زود شو که وخت ندارم.

ابراهیم ورکښته شو.

زرمینې او معصومې د موټروان شا ته په سیټ کې ځانونه غونج کړل.

ذبیح او لیمې ځانونه په دوی پورې ونښلول.

ټوپکي د موټر باډۍ ته وروخوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو له اسماعيل سره د کاليو په منځ کې ناسته وه، سړی يې چې وليد ، مخ يې په پلو پټ کړ.
دواړه تر ستوني په برستن کې پټ وو.
ټوپکي د کاليو په منځ کې څو ځايه تېره سيخ ورومنډه، بيا يې کښته راټوپ کړل: قاچاق ماچاق خو نداري؟
- نې، کل اش سامان خانه اس.
- مره بل اشه.
- چند بتم؟
- برو که چوچه دار استي، همي ده هزار بتې از زيات اش ما ره تېر.
- يک کمې مراعات کو ، بېچاره مردم استيم.
- تو مثلی که به انسانيت نه مې فامي.
دې سره يې د ټوپک قنداغ پورته کړ چې ابراهيم ووهي.
ابراهيم ژر جيب ته لاس کړ. لس دانې زرګونونه يې ببل کړل.
ټوپکي په بېړه پيسې واخيستې او په سر يې اشاره وکړه چې مخ دې ورک کړه.
ابراهيم چې سيټ ته وخوت، موټر حرکت وکړ. موټروان وويل: څو يې درنه واخيستې؟
- لس زره.
- عجب کاپر خلک دي. په اوړي کې مې پلنګ کوچ و. تورخم نه مې د کابليانو مړی په کې راووړ. سړي زامنو ته وصيت کړی و چې مړی به يې خامخا شودا (شهدای صالحين) ته راوړي. چې دقه پاټک ته ورسېدو ، سړی يې ټينګ کړ چې د مړي بل راکه.
- د مړي بل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قسم ده که دروغ درته وایم. سړي چې ځومره ورته زارۍ وکړې چې مړی خرابېږي، نه يې پرېښوسته. اخر ما ورته په ګوتو اشاره وکه چې پیسې ورکه پیسې، شرنګ عیله سلام. پیسې یې چې ورکلې بیا یې خوشې کو.

- عجیبه ظالم خلک دي.

- هغه يې سه کې، لګیا و چې تاسې د پېښور په یخه هوا کې سات تېروئ مونګه دلته د ګرمۍ نه مړه شو.

موټروان کټ کټ وخندل خو د ابراهیم پر شونډو ایله یوه نرۍ موسکا تېره شوه.

ماخوستن د ماهیپر له تونله ووتل او مخ په زوړ روان شول. وروسته هوارې ته ورسم شول. نیم ساعت نور یې هم مزل وکړ، موټروان وویل: وروره، شپه به همد قلته کوو. وړاندې خطره ده. تورسرې درسره دي، خه نه ده چې په دې توره شپه کې مزل وکو.

لارۍ د درې په یوه نسبتاً پراخ ځای کې د یوه هوټل مخې ته د اتو نهو سراچه موټرو په څنګ کې ودرېده.

ابراهیم له موټره کښته شو.

د غاړې په دسمال باندې يې کالي وڅنډل.

د موټر د څراغونو په تېزه رڼا کې د دوړو ګردونه ښکاره شول.

ژر ژر یې مخ او سر په دسمال پاک کړل. بیا راغی، د موټر مخکینی سیټ یې قات کړ.

ذبیح یې د زرمینې له غېږه راواخیست.

زرمینه راکښته شوه، معصومې لیمه له دواړو لاسو ونیوه او راځوړنده یې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرميني هغه په غېږ کې واخيسته.
کلينر د موټر د باډۍ تخته راخلاصه کړه.
تش بېلر يې ورته ودراوه او د بېلر په څنګ کې لويه پلاسټيکي ډبکه.
ببو اسماعيل راويښ کړ. د هغه لاس يې ونيو او پخپله چې له هر ګام سره ټوخېده، له موټره راکښته شوه.
کلينر ابراهيم ته مخ واړاوه: وروره، وايم بيخي بې غمه اوسه. زه پخپله په باډۍ کې پرېوزم. مال به دې خدای ساتي، زه به يې ساتم.
ابراهيم په هوټل کې د ځان په شان يوه اوږده نرۍ کوټه ونيوه، دوه په څلورو کې به وه.
اسماعيل چې ورننوت، ترنګ شو. پښه يې په چيلمچي لګېدلې وه چې د وره په څنګ کې پر ځيګري رنګه موکېټ باندې ايښې وه.
د ګيس رڼا د خيرنو دېوالونو او لوګي وهلې چت په تياره کې ورکېدله.
ببو مخکې نورې ښځې ورپسې د نري زرغون دسترخوان له سره تېرې شوې او پر سپنجي نياليو چې ګلداره ځيګري پوښونه يې وو، کېناستې.
د هرې يوې له کېناستو سره له نياليو ګردونه پورته شول او د ګيس رڼا ته وځلېدل.
د اسماعيل په عمر د هوټلي شاګرد يوه غېږه لرګي په لاسونو کې راننوت. د کوټې بر سر ته تېر شو، بخارۍ يې ولګوله.
درې واړه ماشومان بخارۍ ته جوخت کېناستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې او معصومې کباب وروغوښت، نورو قابلي.
زرمينې د ګوتې په اندازه وړې پيالې له شنو چايو ډکې کړې،
ويې ويل: دا چاى ولې دا سې خړ ښکاري؟
ابراهيم وويل: د سيند اوبه کله خړېږي.

- وى، دا د سيند اوبه دي؟
- نه، د زمزم اوبه دي، ته لا په دښته کې هم د نل اوبه غواړې؟
غوښه به ښه ژدويې چې ناروغه دې نه کي.

ډوډۍ خلاصه شوه. ابراهيم سر ته بالښت کېښود، اوږد وغځېد.
هوټلي دسترخوان ورټول کړ.
له هغې خوا چې راغی، بړستنې ورسره وې.
په دوو وارو يې پنځه ځيګري بړستنې راوړې.
ببو سم له لاسه يوه بړستن پر ځان وغوړوله خو زرمينې د ګيس رڼا
ته د بړستنې مخ او شټ ته په ځير سره وکتل. ويې ويل: زه خو يې
ولله که واغوندم. ته وګوره ځيګري رنګ يې د خيرو له لاسه تور
اوښتی.
ابراهيم وويل: هلته يې کوټه کئ، زه به مو خپلې له موټره راوړم.
ابراهيم په درووند خوب ويده و، چې چا ور وټکاوه: جګ شئ چې د
لمانځه وخت دی.
راکېناست. سترګې يې وموښلې. غږ يې وکړ: ببو ! وينبه يې.

- هو، زويه د ټوخلي د لاسه کله ويده شوې يم.

ابراهيم لاسي څراغ ولګاوه.
د کوټې له وره سره يې بدنی پيدا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بخارۍ په سر کې له اینبې غټې چاینکې څخه یې تودې اوبه په بدنۍ کې واچولې او د باندې ووت.
د باندې د ډیزلي موټرو د لوګیو بوی فضا ډکه کړې وه. موټرونه ټول چالان وو. د هینو په څنګ کې څو نورې لارۍ هم ولاړې وې.
ابراهیم لا لمونځ نه و خلاص کړی چې د موټروانانو غږ یې واورېد: هلئ حرکت وکئ چې ځو ، د تورخم مسافر ژر کوئ، هلئ.
ابراهیم لنډه دعا وکړه، په منډه کوټې ته لاړ.
له هغې خوا له ښځو او ماشومانو سره بېرته راووت.
هغوی یې موټر ته وخېژول او پخپله لاړ د هوټل له دروازې سره مېز ته ودرېد. د بېګاه حساب یې خلاص کړ او په منډه موټر ته وخوت.
د درې چپ لاس ته د غرونو پر سر د لمر تته رڼا لګېدلې وه چې لارۍ د زرداد پاټک ته ورنژدې کېده.
ابراهیم له جیبه د پیسو بنډل راوایست. څو دانې زرګونه یې بېل کړل او په بغل جیب کې یې ننه ایستل. نورې پیسې یې زرمینې ته ورکړې چې پټې یې کړي.
په پاټک کې یو رېرور په یوه لوړه کې پر دوو پښو ناست و ، په پټو یې ځان داسې پیچلی و چې یوازې یې سترګې ښکارېدې.
درې نور ټوپکیان لاندې د سړک په منځ کې ولاړ وو.
ابراهیم ورکښته شو. پیسې یې له جیبه راوکښلې. ټوپکي اول دانه دانه وګڼلې بیا یې د هر زرګون مخ او شا ته په ځیر وکتل.
ویې ویل: کمې دي، نورې راوباسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وللّٰه که یې لرم. څه چې راسره وې، په نورو پاټکونو کې یې رانه واخیستې.
- لانجه به نه کوې، که نه خیر به دې نه وي.
- قسم دی که یې لرم. دا ته، دا مې جیبونه.
ټوپکي یې جیبونه تلاشي کړل.
خولۍ یې له سره ایسته کړه، د خولۍ ګرد چاپېره یې په ځیر وکتل. بیا یې لاسونه د ابراهیم تر جمپر لاندې تېر کړل، په ځټ او ولي او ملا یې لاس ورتېر کړ.
د پرتوګ ابن ټوله دوره یې وپلټله.
جورابې او بوټونه یې ورباندې وکښل.
خو یوه روپۍ یې هم پیدا نه کړه.
په لوړه ناست ږیرور ورغبرګ کړ: څنګه چل دی؟
ټوپکي وویل: لس زره یې راکړي، وایي نورې نشته.
سړي چیغه کړه: سپیه، ویې نیسه.
ابراهیم شاوخوا ته ترهېدلی وکتل چې سپی به له کومې خوا ورځي. خو سپی نه ښکارېده.
د سړک له بلې غاړې په لویه ږیره او اوږدو برېتونو کې یو سړی، تکې سرې سترګې، جینګه خوله، زېړ غاښونه راښکاره شو.
د ابراهیم خوا ته یې ورمنډه کړه.
په ورانه باندې یې خوله ولګوله. غاښونه یې ټینګ کړل.
د ابراهیم بوغارې پورته شوې.
په لاسونو یې د سپي سر پورې وواهه خو نورو ټوپکوالو یې لاسونه ټینګ کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې د موټر له کړکۍ څخه لس دانې زرګونونه ورواچول، ويې
ويل: د خدای روی ومنئ خوشې يې کئ، دغه ټولې پيسې
درواخلئ.
يوه ټوپکوال ورغی. پر ځمکه تيت شوي زرګونونه يې دانه دانه
ورپورته کړل.
په لوړه کې ناست ډيرور سپي باندې غږ وکړ: بس يې دی، خوشې
يې که.
ابراهيم ګوډ ګوډ روان شو او موټر ته وروخوت.
څنګه چې پر چوکۍ کېناست، په پايڅه يې لاس تېر کړ، اووف
يې وويل، ورون يې وسولاوه.
پايڅه يې د سړي په داړو سورۍ شوې وه.
زرمينې وويل: ډېر يې ژوبل کړی يې؟
- سخت درد کوي.
د کلونيا بوی پورته شو.
زرمينې ورته په کلونيا لوند کړی دسمال ونيو: هه، په دې باندې
يې وتړه چې ګزک ونه کې.
په سروبي، سرخکان، درونټې او تر تورخمه پورې په هر ځای کې
پاټکونه او شکول وو.
له تورخمه چې واوښتل، موټروان وويل: نور به نو غم نه کوئ. دې
خوا ته ان تر پېښوره بيا سمه مسلماني ده، پوليس خپلې پيسې
اخلي خو په سپيو سړی نه داړي. هاهاها
خو نورو ونه خندل.
د مازديګر له اذانه سره لارۍ کارخانو ته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبیر تیار ورته ولاړ وو.
هغه له خپلې کوټې سره په سراچه کې راغلی و او غرمه را رسېدلې وه.
د حیات آباد په دریم فېز کې یې دوه پوړیز کور کرایه کړی و.
درې مزدوران د کور له وره سره تیار ناست وو.
دوی چې ورورسېدل، خبیر ابراهیم ته کړه: ته دې دمه جوړه کړه، زه به کالي په مزدورانو راکښته کړم.
نیم ساعت وروسته چې ابراهیم لامبېدلی راووت، مزدورانو غالۍ څنډلې او په کوټو کې یې هوارې کړې وې. نور کالي یې په دهلېز کې اېښې وو.
خبیر د لارۍ باډي ته وروخوت. چارچاپېره یې سترګې وغړولې، هېڅ شی پاتې نه وو.
راکښته شو. د موټروان کرایه او د مزدورانو اجوره یې ورکړه، رخصت یې کړل.
تر ماښامه پورې ښځې سره لګیا وې. توشکې یې هوارې کړې او نور سامان یې په الماریو او پخلنځي کې ځای پر ځای کړل.
سرونه خوندي شوي وو او اوس یې باید د ګېډې غم کړی وای.
ابراهیم به هره ورځ ملابانګ د بوړې له پله سره د مزدورانو اډې ته تله.
په تورکرینه کڅوړه کې یې یوه جوړه زړې جامې او زاړه بوټونه په شا، غرمې مهال به بېرته وچې شونډې راستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لسو ورځو کې ایله یوه ورځ کار ورته پیدا شو ، هغه هم داسې
چې ماښام ټیکه دار د اتیا پر ځای شپېته کلداري ورته ورکړې
چې: کابلیه، د تا کار نه دې زده. سبا له به نه رازې.
په اډه کې یې له نورو مهاجرو سره سلام علیک پیدا شو.
یوه رېړي والا مشوره ورکړه چې رېړه دې کرایه کړي او پیاز او
آلوګان دې ورباندې خرڅ کړي.
همداسې یې وکړل خو هره ورځ به پولیسو ځوراوه.
نیمایي ګټه به پولیسانو ځنې یووړه، وهل ټکول او سپکول هم
ورسره.
غوږونو یې د «مهاجره، کابلیه، ګیلم جمه» له اورېدو سره
حساسیت پیدا کړی و. دغه حساسیت هغه مهال لازیات شو چې
یوه ورځ یې په صدر کې د سړک له دې غاړې پورې غاړې ته پر
هوایي پله تېرېده چې څو هلکانو دوربینونه په لاسونو ناري
وهلې: «راشه کابلۍ وګوره، ګیلم جم وګوره، په دوه دوه روپۍ.»
ده ورته دوه کلداري ورکړې. دوربین ته کېناست. که ګوري چې د
نجونو لوڅ عکسونه په کې ښکاري.
د نورو د هر چا خپل نومونه وو «امجد ، شاهین، تسلیم، سرفراز،
جهانګیر، سلمان...» خو دی چا په نامه نه باله. پولیسو به هم
مهاجر یا کابلی باله، دوکاندار او خریدار هم. پېښوریان خو لا
خیر، په خپله افغان مهاجرو چې پخوا یې هجرت کړی و ، هغوی
به هم ځینو ګیلم جمعي او ځینو سکر شصت والا مهاجر باله.
دوه میاشتې دغسې ووتې.
ابراهیم ورځ تر بلې ډنګرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې موده کې زرمینې ورته څو واره وویل: د دې ورو کارونو څه نه جوړېږي. زه خو وایم چې لالا سره مې کار وکه چې سمه ګوزاره مو پرې وشي.

خو ده هر ځل یوه خبره کوله: خپله لاسه ګله لاسه.

یو مازدیګر د ناصر باغ په سړک باندې سخته ګڼه ګوڼه وه.

د یوه مهاجر خرګاډی په هوا شوی و او لاره یې بنده کړې وه.

خرګاډی نه چې خر پخپله په هوا شوی و. بار درونډ و، ګاډی په ځمکه لګېدلی و، خر یې په هوا کې معلق درولی و.

له هغې خوا پولیس راغی، چیغه یې کړه: وه مهاجره، ایسته که دا ګلبدین دې مړه، لاره خلاصه که.

دغه پولیس نیم ساعت مخکې ابراهیم ته درېدلی و چې پیسې ورکړي خو ابراهیم لا سودا نه وه کړې.

د ابراهیم ربړې ته چې ورسېد، په سوټي باندې یې ربړه وډبوله: اې د ګلبدین زامنو، شابه لاره خوشې کړئ.

ابراهیم ورو وبونګېد: ګلبدین خو ستاسو سوغات دی.

پولیس وروګرځېد: مهاجره، سه دې ووې؟

- هېڅ.

پولیس د لښتې وار ورباندې وکړ. د اوږې په راوتلو هډوکو یې ولګېده.

ابراهیم خپله اوږه ټینګه کړه.

پولیس یې لینګیو ته لښته ونیوه. پر له پسې پنځه شپږ واره یې پرې وکړل: د خره بچیه، د رنډی زو، ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهيم يې لښتې ته لاس واچاوه، چيغه يې کړه: بې ناموسه، څه مې کړي دي؟ ولې مې وهې؟
د پوليس بل انډيوال راورسېد.
ابراهيم يې د سينډ غاړې ته ورکش کړ.
تلاشي يې شروع کړه.
جېبونه، پايڅې، لستوڼي، ټول ځايونه يې وکتل.
بيا هغه بل پوليس يې جېبونه تلاشي کړل.
له يوه جېبه يې د چرسو تلی راوکيښ، ويې ويل: اوس مې سمګلر پيدا کړ. والله که رانه خلاص شې، د چرسو سمګلنګ کوې هه؟
په رکشا کې يې کېناوه.
پوليس يې څنګ ته کېناست.
پوليس رکشا والا ته وويل: تهانې ته ځو.
رکشا روانه شوه.
سپين جومات ته چې ورسېدل، رکشا والا وويل: سړيه، يو پنځه سوه ورکه چې خوشې دې کې.
پوليس وويل: والله که يې په زرو روپو خوشې کم. سه اسانه خبره خو نه ده. په چرسو مې نيولی.
ابراهيم وويل: والله که روپۍ رانه واخلي.
رکشا بيا يو څه مزل وکړ.
بيا د سړک څنګ ته ودرېده. رکشا والا ابراهيم ته مخ واړاوه: ګوره، څه سړی يې، يو زرګون ورله ورکه، زان خلاص که.
ابراهيم بيا وويل: والله که يوه روپۍ ورکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خوخه دې خپله. خو که یې تهانې له د ننه کړې، والله که بیا په لس زره ورنه خلاص شې.
- چې هر څه کېږي، ودې شي.

دی یې تهانې ته بوت. هلته چې ورسېدل، پولیس ابراهیم ته مخ واړاوه: ورکه د رکشې کرایه.

ابراهیم شل روپۍ ورکړې.

رکشا والا پولیس ته وکتل: صاحبه، دا خو کمې دي.

پولیس وویل: ورکه یو پنځوسی بلم ورکه، مړه.

تر سهاره پورې چا خوب ته پرې نه ښود. په هرو دوو ساعتونو کې به پولیسان بدلېدل.

نویو پولیسانو به هغه زړې پوښتنې بیا بیا له سره کولې: خه نو شابه، دا راله اووایه چې چرس نه به غیر نور د چې شي سمګلنګ کوې؟ پوډر د چا نه الې؟ ګیراکان دې سوک دي؟ ګیراکان دې راله وخییه...

ده به قسمونه کول چې په ټول ژوند کې یې لا چرس په لاس کې دی نیولی خو چا نه اورېده.

له هر انکاره سره د وهلو ډبولو یوه جوپه.

سبا غرمه مهال خبیر ورورسېد او دی یې له تهانې راوایست.

هغه په هماغه اولو ورځو په کارخانو کې دوکان جوړ کړی و او د پولیسو ژبه یې زده کړې وه. پنځه سوه کلداري یې ورکړې چې ابراهیم خوشی کړي.

خبیر ورته وویل: نور دې بانې مانې نه منم. سر له سبا به د ما سره په دوکان کې کار کیې. که د ځان د پاره یې نه کیې، زما د پاره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکه. دوکان په یو کس نه چلېږي. په بل چا باندې اعتبار نه شم کولای، ته مې خپل یې. هغه تنخواه چې بل ته ورکوم، همغه به تا ته درکم.

دا خل ابراهیم له ضده تېر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-۳. نوې هیله

معصومه په دې ورځو کې په ځان کې ډوبه وه. پېښور کې ګرمي ډېره وه، هره ورځ به یې لامبل خو نن بیا دوه وارې تر اوبو وو تله.

هېنداري ته ناسته وه د امله په تېلو یې ویښتان غوړ کړل. د ویښتو هر تار یې جلا جلا وکتل چې کومه دانه سپین ویښته خو به پکې نه وي پاتې.

مخ یې په کریمو غوړ کړ.

د دوارو لاسونو د ګوتو په سرونو یې د مخ پوستکی وسولاوه.

څو شېبې وروسته یې د مخ پوستکی نرم او تر پخوا سپین ښکارېده.

هغه ګونځې چې د ډېر ډنګروالي په وجه یې د خولې په څنډو کې جوړې وې، ورکې شوې. ته وا چې کریم به یې مخ پړسولی وي، ځان ته تر پخوا لږه چاغه ښکاره شوه.

د معصومې سترګو د سینګار د مېز پر سر د کریم او لب سیرین د ډبلیو خوا ته کتل.

چا یې سترګې ورپټې کړې.

معصومې یې پر لاسونو ګوتې وموښلې. تر مړوندو پورې یې خپل لاسونه وروغځول. بیا یې ښی لاس د هغې اوږه او سر ته پورته کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرمينې غوږ والی يې پر لاس ولګېد. ويې ويل: «ومې پېژندلې، وربنداره يې.»

زرمينې وويل: واه واه ! څومره ښايسته شوې يې. که بل څوک دې ووينې، بيخي به پوه نه شي چې دا هماغه معصومه ده.

- رېښتيا وايې؟

ـ خود.

ـ دا خو ستا له برکته دي. که نه نو ما به دومره پيسې له کومې کولې چې دا سې شيان واخلم.

ـ اې ليونۍ، زما او ستا يې لا څه مانا؟ چې هر څه دې پکار وو بس په ما غږ وکه.

ـ خير يو سې. هسې هم زه نو څوک لرم؟ ببو خوارکۍ د بلې زمانې ښځه ده. خور نه لرم. بس همدا ته مې هر څه يې.

هغه حيرانه وه چې په دې ورځو کې د زرمينې ژبه څنګه پسته شوې ده؟ څنګه له دې سره يې ګوزاره ښه شوې او مهرباني يې زياته شوې ده؟

کله کله به يې پر دې خبرې ډېر فکر کاوه خو کوم ځواب يې ورته نه شو موندلای. بيا به يې ځان سره ويل: څه يې کوې هسې خدای رابانديې رحم کړی. خدای دې وکړي چې تل همداسې پاتې شي.

نور نو يوازې ببو نه وه چې د معصومې خبرو ته غوږ ونيسي. اوس يې له زرمينې سره هم د زړه خواله کولای شوه. زرمينه يې ملګرې شوې وه. د دوی طبعې سره لګېدلې وې.

معصومې ته د ببو په څېره کې د يو ډول پټ خپګان نښې ښکارېدلې. دې به اکثره وخت له زرمينې سره ناسته پاسته کوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو څوک نه وو چې له ببو سره مجلس وکړي. ببو ورته حال نه و ویلی خو زرمینه پرې پوهېدله چې خپه ده.
له هغې سره د معصومې د کیسو رنګ هم بدل شوی وو. کله کله به د معصومې زړه پرې وسو. څنګ ته به یې ورغله. د چوترې لاندې سیوري ته یا په کوټه کې به ورسره کېناسته، څو شېبې به یې دا غرها غر ویشتنه خو چې څنګه به زرمینه د پخلنځي په لور یا بله خوا روانه شوه او دې ته یې په لاس اشاره وکړه چې پسې ورشي نو بیا به یې ځان نه شو ټینګولای. ببو ته به یې پلمه وکړه چې پلانکی کار مې پاتې دی، زه به لاړه شم، ژر بېرته راځم.
ببو به موسکۍ شوه خو څه به یې نه ویل. په کوټه کې به یې خپلې سترګې په چت کې ګنډلې. خدای خبر چې د چت او سپنیز ګاډرونه به یې څو ځلي شمېرلي وي.
ببو کله کله دومره په چورت کې ډوبېدله چې ان د لمسیانو ټوپونه یې هم نه لیدل چې په کوټه کې به پورته پورته غورځېدل. هله به یې له خولې اخ ووت چې کوم لمسی به یې پر دې باندې ولوېد او نس یا پښه به یې ورخوږ کړه او معصومه به راغله، ماشومان به یې له کوټې وشړل.
څنګه چې د زرمینې او معصومې زړه د ښمني ورو ورو پر دوستۍ اوښتله، د کابل جګړې هم کرار کرار سوکه کېدلې.
د طالبانو د راتلو اوازې ګرمې وې. څوک چې به له کندهاره یا له خوسته پېښور ته راتلل، د طالبانو د ښه سلوک او ګوزارې کیسې به یې کولې. هغوی به ویل چې د طالبانو په واکمنۍ کې غلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، پاټکونه يې لرې کړي دي، ظاهر خاني امنيت يې برقراره کړی.

معصومې د طالبانو د کاميابېدو دعاوې کولې. د هغې سترګو د يوه بل زېري د راتلو لاره هم څارله. زرمينې ورته ويلي وو چې کوم سړی يې ورته موندلی دی.

د زرمينې غږ هغه له چورته وايسته: څنګه دا سې موسکۍ موسکۍ کېږې؟

معصومې سترګې خلاصې کړې.

لپه شوې لاسونه يې پر مخ راتېر کړل.

همدا سې چې جګېدله، په دواړو لاسو يې د جای نماز دوې څنډې هم راپورته کړې.

زرمينې ته يې مخ ورواړاوه.

شونډې يې سره نه ورتلې.

جای نماز يې قات کړ، ويې ويل: هېڅ، هسې يوه خبره مې په زړه کې ګرځېده.

ـ ښه ګوره، ورور دې وريجې راوړې دي، راځه چې سره پاکې يې کو.

ـ سمه ده. چېرته کېنو؟

ـ هلته په چوتره کې.

ـ ولې په کوټه کې يې نه پاکوو؟

ـ دلته تياره ده کنه.

ـ پروا نه لري. په چوتره کې خو ببو ناسته ده. بيا خو سره کيسې نه شو کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خوره کې، دلته خو زما سترګې کار نه کوي.

ـ پروا نه لري. ته مازې راته کیسه وکه. وریجې به زه پاکې کم.

ـ ښه؟ نو سمه ده.

د پراشوټو سپین دسترخوان یې وبړ کړ. وریجې یې په منځ کې کوټه کړې.

څو شېبې چوپتیا وه.

معصومه د دسترخوان څنډې ته ناسته وه. د وریجو له کوټې یې د ګوتو په سر وریجې را اخیستې، خپلې مخې تـه یې شیندلې او شګې، د ډبرو ټوټې، خس او د وریجو توري دانې یې تـرې لـرې کولې.

حیرانه وه چې خبره له کومـه ځایـه پیـل کـړي. زړه کې یـې ویـل چې کاشکې زرمینه پخپله په خبرو سر شي.

همدې چورت کې وه چې زرمینې وپوښتله: څنګه، وریجې خو بـه ډېرې ناپاکې نه وي؟

ـ نـا پـاکې خـو دي. څـه وکـو، ورور خـو مـې هروخـت پـه پټـو سترګو سودا کیږي.

ـ ریښتیا وایې. ها د بلې ورځې کچالان دې ولیدل.

ـ هـو ومـې لیـدل. نیمـايي پکـې خوسـا وو. پـه دومـره خـوارۍ باندې پیسې ګټي خو بیا یې داسې لګوي چې تـه وا اوبـو راوړي دي.

ـ سودا اخیستل دې څوک زما له وروره زده کي. هر چېرته چې وي، خدای دې یې ښاد لري. په بازار کې چې به تر هغـه ښـه شـی نـه و، هغه به د ما لالا اخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ریښتیا هم لالا دې تکړه دی. خو ، هغه شکر په وس کې ښه و.

- شکر چې ښه دی. څه غلا خو يې نه ده کړې، د چا مال خو يې نه دی خوړلی.

معصومه پر خپلې خبرې پښېمانه شوه چې دا دې څه وکړل؟ روغ مجلس دې خراب کړ.

ويې ويل: زر واري شکر. چا ويلي دي چې غلا يې کړې ده. ټولو ته مالومه ده چې بل ورور دې په لندن کې خواري کوله، ده دلته پيسې يې حقې حلالې دي.

د زرمينې د تندي ګونځې ورکې شوې. ويې ويل: خدای دې ستا نصيب هم په داسې ځای کې وکي چې د خوارۍ رنګ ونه وينې.

معصومې داسې لويه ساه واخيسته چې ته وا تر اوسه به يې چا د ساه ايستلو مخه نيولې وه. د زرمينې خبره يې له لنډې خندا سره بدرګه کړه.

څو شېبې بيا سره غلې وې.

دغه چوپتيا پر معصومې وغمبدله.

دا ځل يې پخپله پيل کړه: يو وخت کې به مو بغلانې وريجې خوړلې. څومره خوږې وريجې وې. دغه سيله هم بده نه ده خو خدای دې هغه پرمل ووهي چې په کابل کې مې زړه ورنه شين و ، په وچ زور به مې تر ستوني تېرولې.

زرمينې وويل: زما بابا به هر منی په وريجو پسې کندوز ته تله. يو کندو يې خاص د نيک پی وريجو ته اخيستی و. هی هی د کنجد له تېلو سره به يې عجب خوند کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه وختونه به بیا په خوب کې هم ونه وینو. رېښتیا تا ویل چې هغه سړی د وریجو دوکان لري؟

ـ کوم سړی؟

ـ هغه بل.

ـ کوم هغه بل؟

- ځه، ورک کوه یې توره بلا ورپسې.

زرمینه په خندا شوه: ښه نو هغه بل یادوې؟

معصومې د لاس وریجې بېرته په زوره د ناپاکو وریجو پر کوټې وشیندلې، تندی یې تریو کړ: زه نو دومره خواره شوم چې اوس را پورې ملنډې وهې؟

ـ اې ساده ګلې ! ولې به ملنډې وهم. هسې مې ځورولې. هو هغه د وریجو، د اوړو او غوړیو دوکان لري. وا یې سم دم ګوزاره یې جوړه ده.

ـ دوکان یې چېرته دی؟

ـ په ریشخورو کې. کور یې هم هماغلته دی، دوکان ته یې نژدې.

ـ تا یې کور لیدلی؟

ـ نه، ما نه دی لیدلی خو شفیقه یې د کور ښېې راته ویلې دي. د شفیقې دوې تر کوره سړک ته نژدې دی.

د ببو راتګ د هغوی مجلس خراب کړ خو د معصومې په ماغزو کې ټوله ورځ د هغه فکرونه ګرځېدل. په خیال کې یې د هغه انځور کله یو خېل او کله بل خېل جوړاوه خو په هر تصویر کې به هغه یو دنګ، برېتور هډور سړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د معصومې په ګومان د هغه عمر له دېرشو پورته او تر څلوېښتو کم و ځکه چې زرمينې ورته ويلي وو چې سړی کونډ دی، ښځه يې مړه شوې ده.

معصومې به په خيال کې هر وخت هغه په سپينو کاليو کې له کندهاری غاړې او پېښوري تور واسکټ سره لېده.

زرمينې ويلي وو چې هغه بېسواده دی خو د معصومې په جوړ کړې تصوير کې د هغه د واسکټ په برني جيب کې د يوه قلم نکلي سرپوښ ښکارېده. ږېره يې خريېلې او ويښتان يې نه دومره زيات او نه ډېر کم، پيکی يې له کينه ښې طرف ته اړولی وي. همدا د معصومې په ذهن کې د «هغه بل» خيالي تصوير و.

د معصومې او زرمينې د هرې ورځې خبرې اترې همدا وې.

معصومې به چې د هر څه په هکله خبرې کولې، يو ځل به يې خبره په وريجو يا د شفيقې په پلمه په ريشخورو راوستله او زرمينې به هم لکه د دې په مطلب چې پوهېدله، د «هغه بل» نکلونه به يې ورته کول.

د معصومې په زړه کې تلوسې په څپو وې. هغه به څه رنګه وي؟ ښايسته به وي که نه؟ مور او خور به يې په ګوزاره کې څه خېل وي؟ کور، د کور چارې او لسګونه نورې پوښتنې د معصومې په ذهن کې لرې برې کېدې او پخپله به يې ورته ډول ډول ځوابونه جوړول.

خبير دوی يو نيم کال په پېښور کې پاتې شول. بيا يې دوکان خرڅ کړ او له ټولې کورنۍ سره لندن ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم د کارو بار چل یو څه زده کړی و. په کارخانو کې یې شو کېس (ویټرین) درلود. بټوې، لاسي څراغونه، چینايي راډیوګانې او نور واړه برقي شیان یې خرڅول.

په نوتیه کې یې یو کور کرایه کړی و چې درې کوټې او دوه تشنابونه یې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳-۳. د کلي حال

په هماغه ورځ چې ابراهیم دوی د پېښور خوا ته راغلل، جمال کلي ته لاړ او بیا یې حال نه شو معلوم چې څه یې وکړل.
ابراهیم یوه ورځ په کارخانو کې یو کلیوال ولید، د هغه په لاس یې جمال ته خط ولېږه، د کور او دوکانګي ادرسونه یې ورته ولیکل خو ځواب یې رانه غی.
د خط تر لېږلو څو اوونۍ وروسته ابراهیم د خپل شو کېس شا ته ناست و چې سترګې یې د جمال پر اولادونو ولګېدې. دوی له خپلې مور او یوه تربور سره وو، ټول سپېره مخونه، چپلکې په پښو، خیرنې جامې، ببر ویښتان.
ابراهیم د جمال پوښتنه وکړه.
چا ځواب ورنه کړ.
د ماشومانو په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، د مور یې سونګا شوه.
ابراهیم ژر ژر شو کېس بند کړ.
مخامخ دوکاندار ته یې وویل: ما ته مېلمانه راغلي، زه به لاړ شم. که تکلیف نه وي، بیا دغه شو کېس دننه که.
ټکسي یې ونیوه، دوی یې کور ته بوتلل.
جمال مړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې د غریو او ژړاوو په منځ منځ کې کیسه وکړه: کاشکې یې د تا منلې وای. کلی نه و، غم و. اول سر کې چې لاړو، په مځکه باندې دعوا وه. ترونو یې حق نه ورکاوه چې پلار دې خلقې و، په میراث کې حق نه لري.
دی ورته رټ شو چې که شریعت راسره کوئ که نرخ او رواج، زه درته ولاړ یم.
په یو شوا خون یې خپله مځکه وګټله.
نه یې شپه مالومه وه نه یې ورځ، درګرده به لګیا و، د مځکې کار به یې کاوه.
دوه کوټې یې جوړې کړې، په یوازې سر.
ما به ورسره خټه جوړوله، ماشومانو به په خټه باندې ختل. بیا به دی د دېواله په سر و، ما به په بېلچه خټه بېلوله، ماشومانو به لاس په لاس ورته رسوله.
د کابله راوړې پیسې ټولې د ټېکټر په کرایې لاړې. هره غرمه مو خوراک تروې وې. خپله غوا مو نه وه، هلکانو به د بل کلي نه راوړلې.
یو څو دانې چرګې مې ساتلې وې، هګۍ به مو په نوبت سره خوړلې. غنم مو چې ورېبل، د چای ګوړې پیسې پیدا شوې. بل فصل ته مو مې او جوار کرلي وو. نوې مو ګوزاره یو څه سمه شوې وه چې ظالمانو وویشت.
ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.
ببو، زرمینې او معصومې ټولو ورسره ژړل.
ابراهیم سر پر زنګانه ایښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلو شي چې زړه په ژړا تش کړ، بیا یې کیسه شروع کړه: خدای دې یې تباه برباد کي. کاپر به داسې ظلم چا سره نه کي لکه دوی چې د مو ږ سره وکو.

دا شپږ میاشتې مو په مځکه دعوا وه. د مشر تره زوی یې د عربو نه راغلی و، هغه ګل ولي خان یې چې بولي. حاجي نه و، تیار شیطان و.

چې ځنګه راورسېد، په دویمه ورځ یې دعوا شروع کړه. دغه شپږ میاشتې مو د زړه وینې ورسره خوړلې. چې دا درېیمان شول، دا د خلات پیسې شوې، چې هله ورته چرګ حلال که.

درېیمان راسره ستړي شول؛ خو دوی خدای شرمولي یوه نه منله.

یوه ورځ جمال بېلچه راواخیسته، له کوره ووت چې په پولو کې د مږو سوړې پټې کړې. چې ګوري ګل ولي خان لګیا دی پوله ړنګوي. چې ولې؟

ویل یې: که دومره رټې یې خو منع مې کړه.

جمال پرې ورمنډه کړه، بېلچه یې ورته ونیوه. ښه یې وډ باوه.

هغه بې غیرت د کور خوا ته منډه کړه.

چې بېرته راووت ماشین یې په لاس کې و.

اخ چې زما په مخ کې خو یې نه وای ویشتلای.

بیا یې ژړا زور واخیست.

د جمال اولادونو هم دا وار په زوره وژړل.

ابراهیم د هغوی په سر باندې لاس ورتېر کړ خو خبرې یې نه شوې کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو د پلوشې سر په سینې پورې ولګاوه. څټ یې وروسولاوه خو د خپلو اوښکو مخه یې هم نه شوه نیولای.
پلوشې اوښکې پاکې کړې، ویې ویل: ما ځان ورورساوه.
همدومره یې له خولې ووتل چې ابراییم.
دغه یې آخري خبره وه.
زه پویه نه شومه چې مطلب یې څه و خو ستا نوم یې یاد کړ.
وروسته مې په زړه کې راتېر شول چې زړه یې وو راته ووایي چې ابراییم ته به ځئ.
ابراهیم یوه کوټه دوی ته ورکړه.
د جمال ماشومان یې د مهاجرو مکتب کې شامل کړل.
مشر زوی یې کور ته نژدې د آیس کریم په یوه دوکان کې شاګرد کړ چې له مکتبه وروسته کار وکړي.
معصومې به په کور کې خیاطي کوله. موسسې به رخت، تار او ستن او مشکنې ورکولې، دې به د کتلاک له مخې د ختونو په غاړه او لستونو کې مشکنې، ستوري او زرتار ګنډل.
دغه کار یې پلوشې ته هم ورزده کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

۴-۱. مرکه

ذبیح او لیمې کټ کټ وخندل.
ببو شاوخوا ته وکتل.
د لمسیانو سترګې په دې پورې ګنډلې وې.
مخ باندې یې لاس تېر کړ.
ګوته یې پر پزې ومونبله.
خپلو جامو ته یې هم وکتل.
په تندي کې یې ګونځې پیدا شوې. ویې ویل: څه خبره ده؟ په ما پورې خاندئ؟
ذبیح له خندا په ډکه خوله وویل: خود.
ـ ولې په ما څه شوي دي؟
ـ ببو ته لګیا یې پخپل سر خاندې.
ـ زه؟
ـ او کنه. ها بله ورځ د بېم همدا سې خندل. بیا مې مور عمه ته اشاره وکړه. هغوی درپورې وخندل خو د تا هېڅ ورته پام نه شو.
د رېبارانو په راتګ سره ببو خوشحاله وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون د هلک مور او خور له شفیقې سره د دوی کور ته ورغلې وې او سبا يې وعده وه چې بیا به ورځي.

زرمينې معصومې ته وويل: گوره، سبا رېباران ستا لیدو ته راځي خو تر هغې چې ما درته نه وي ويلي، ځان به نه ورښکاره کوې.

ببو وويل: ولې؟

- هېڅ، بس همدا اسې. زه يې په چل پوهېږم.
- سمه ده، لورې. ته پوه شه او کار دې.

سبا سهار هغوی راغلل.

داخل ببو مور او لور ته ښه په ځير وکتل.

د هلک مور په ونه ټيټه او په رنگ تور بخونه وه. سترگې يې د رانجو په زور ايله د ليدلو شوې وې. لنډ تندی يې له گونځو ډک و. د پزې بره برخه يې پيته او سپږمې يې ارتې او غټې وې. د وړې خولې دواړو خواوو ته يې گونځې داسې پرتې وې لکه اوبو ته چې ډبره ورواچوې او شاوخواته يې څپې پيدا شي.

راوتلې نرۍ زنه يې هغه جادوگرې ته ورته وه چې ببو له لمسيانو سره يو ځای په يوه کارتوني فلم کې ليدلې وه، هغه چې پر جارو به سپرېدله او په هوا کې به گرځېدله.

د هغې لور فاطمه هم نوره هماغه شی وه خو په ونه يو څه دنگه او مخ يې يو څه ښوی و. په عمر پخه ښکارېده.

د ببو په اټکل تر پنځه دېرشو به پورته وه.

په خبرو کې دواړه تېزې وې. د تلويزيون د هغو نطاقانو په څېر چې خبرونه به يې له ياده ويل او د ببو ماغزه به يې خوړل.

دواړو په وار سره د خپل کور او ژوند صفتونه رااخيستي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې فاطمې کولې. د خبرو پر وخت يې لاسونه ډېر خوځول، سترګه يې ټومبله، او يونيم ځل يې له خبرو سره خوله هم کږوله.

مجلس ګرم روان و چې زرمينې معصومه راوستله.

د پيالو پتنوس د معصومې په لاس کې و او چاينکه زرمينې اخيستې وه.

د معصومې يوازې سترګې او د پزې پورته نيمايي ښکارېدله. تور څادر يې د ښي غوږ له پاسه راغلی، خوله او پزه يې پټه کړې او بېرته د کيڼ غوږ له پاسه تېر شوی و.

غټې سترګې يې په رانجو او ريملو لا ښايسته شوې وې او د پيکي پېچل شوي ويښته يې د وروځو سر ته راکښته شوي وو.

ان ببو ته هم تر دې مخکې دومره ښکلې نه وه ښکاره شوې.

معصومې له فاطمې او د هغې له مور سره د لاس روغبړ وکړ. پيالې يې ورډکې کړې او د مېلمنو مخې ته يې کېښودې. پخپله د ببو څنګ ته کېناسته.

يو ځل به يې ميلمنو ته کتل او بل ځل تر سترګو لاندې زرمينې ته.

د ميلمنو څو پوښتنو ته يې لنډ ځوابونه ورکړل او کله چې زرمينې ورته په سترګو کې اشاره وکړه، ولاړه شوه.

همدا چې معصومه له کوټې څخه ووته، فاطمه د مور په غوږ کې وپسېده.

مور يې هم په کراره کوم څه ورته ووېل.

هغه خندنۍ شوه، ويې ويل: ښه نو زموږ خولې به کله راخوږې کئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ببو زړه په درزا شو. د تندي او د مخ گونځې يې کمې شوې خو هڅه يې وکړه چې خپله خوشحالی پټه کړي. شونډې يې په زوره سره راټولې کړې، ويې ويل: خورې دا خو د ژوند ماميله ده. د يوې دوو ورځو خبره نه ده. موږ م خپل پردي لرو. دا سې ژر چېرته کېږي.

زرمينه په خبرو کې ورولوېده: ببو ! دا خوارکيانې ولې ځوروې. ان له کومه ځايه راغلي دي.

ببو په لړزانده غږ وويل: لورې، يو پوښتنه موښتنه خو به موږ م کوو.

د هلک مور په بېړه وويل: زر وارې خو پوښتنه وکړ.

فاطمه يې خبره ورپوره کړه: موږ ټول کلی پېژني. چې له هر چا د سيدانو پوښتنه وکړ، درته وبه وايي چې څه رقم خلک دي.

ببو هغوی تر بلې جمعې رخصت کړې خو پخپله يې ځان سره کرل رېبل چې د معصومې واده به څنگه وي؟ په دې پردي وطن کې به څوک واده ته خبروي؟ جهېز به څنگه ورکوي؟ او سل خبرې نورې.

دغه خوشحالي له سلو اندېښنو سره ملمه وه. سړی رېښتيا ښه سړی دی؟ څه چې زرمينې او شفيقې ويل، رېښتيا به وي؟ که هغه صفتونه چې دوی يې کوي، رېښتيا وخېژي خو بيا يې گټه کړې ده.

يو ځل يې معصومې ته وويل چې وه نجلی ته په کې څه وايې؟ وايي چې سړی بېسواده دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معصومې په بېړه ځواب ورکړ: ورور مې چې مکتب ویلی، څه ګټه یې کړې ده؟ مکتب یې څه په درد ولګېد؟ هرڅومره خواري چې کوي یوه یې نه دوه کېږي.

ببو هغې ته نور څه ونه ویل خو ابراهیم ته یې دومره وویل چې د سړي سم مالومات وکړي چې څه رقم خلک دي.

ابراهیم وویل: ښه وایې خو تر کابله څنګه لاړ شم؟

- همدلته به څوک پیدا نه شي چې دوی وپېژني؟

- زه به یې وګورم.

بله ورځ یې ببو ته حال ته ورکړ: یو سړی مې په صدر کې پیدا کړ، د ریشخور دی. ده وویل چې سیدان روغ خلک دي. نور نو خدای پوهېږي او کار یې.

د دوی کور ته د شفیقې تګ راتګ ډېر شوی و. مېړه یې هم وخت نا وخت سر ورجوتاوه. هغه د خپل کلیوال په صفتونو نه مړېده.

د ببو زړه ته د پلوشې خبرې لویه اندېښنه وراچولې وه.

هغې ویلي وو چې که دا سړی دومره ښه سړی دی نو ولې زرمینه او شفیقه خپله پېغله خور نه ورکوي چې د معصومې کوښښ ورته کوي؟

ببو دا خبره معصومې ته هم وکړه خو هغې وویل: ببو خبره دې تا سره وي. خپلې خور ته یې په لنډن کې یو سړی لیدلی. وایې ښې پیسې لري.

ببو زړه نا زړه وه خو د معصومې عمر ته او دې خرابې وضعې ته چې به یې وکتل، همدا یې خپله پرده ګڼله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله اوونۍ يې له فاطمې څخه د وروړ عکس وغوښت.
هغې په خندا وویل: ببو په عکس باندې يې څه کوې؟ پخپله تیار راغلی، په کوڅه کې ولاړ دی.
ببو ابراهیم ورپسې ولېږه چې کورته يې راولي.
هغوی چې راغلل، ببو او زرمینې د کوټې په پردو کې چوله جوړه کړه او معصومې د پخلنځي له نیم کښې دروازې ورته وکتل.
سړی دومره بد نه و. د ځلوېښت کالو به و. دنګ، هډور سړی و. سپینه خولۍ يې نیم سر پټ کړی وو او د خولۍ له شاو خوا تک تور ځلېدونکي ویښته راوتلي وو. د ویښتانو څټ او ږیره يې پاکه خرېیلې وه. داسې ښکارېده چې همدا اوس به د نایي له دوکانه راوتلی وي. د اوږده مخ پلنې ژامې يې له ډبلو برېتونو او لوړې پوزې سره د نارینه هیبت کیسه کوله.
همدغه شی د ببو خوښ و.
هغې به ویل چې نارینه باید هیبت ولري.
د سید عثمان خړې سترګې یو څه وړې او په خپلو کاسو کې ننوتلې وې او د غومبرو له راوتلو هډوکو سره يې چندانې ښې نه برېښېدې.
خو ببو په دې خبرو پسې دومره نه ګرځېده او ویل به يې چې نارینه عیب نه لري.
د ټولو سلا په همدې شوه چې دوستي به ورسره کوي.
په بله جمعه کې يې هغوی ته دسمال ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جهېز ته حیرانه وه چې څنګه یې ورپوره کړي؟ په دوی کې خو د ولور رواج هم نه و او زوم والا هم په دسمال کې ایله پنځه زره کلداري ایښې وې.

هغې خپله له موړه لوېدلې د سروزرو ګوته ابراهیم ته ورکړه چې خرڅه یې کړي.

په پیسو یې د معصومې د جهېز لپاره یو څه لوښې موښې واخیستل.

د معصومې له کوژدې تر واده پورې درې میاشتې دومره ژر تېرې شوې لکه درې ورځې. خو تر واده وروسته هره ورځ کال غوندې وه.

معصومه یې ځنې بوتله.

دوی په پېښور کې پاتې شول او معصومه یې کابل ته بوتله.

ابراهیم او زرمینه ورسره لاړل. ماشومان ببو ته پاتې شول.

ابراهیم او زرمینه په دریمه ورځ بېرته راغلل.

سړی خوشحاله و خو زرمینې د زوم د کور ډېر صفتونه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی
۵-۱. نوی ژوند

معصومه د ښکلي تخت د پاسه پر بخملي توشکه پرته وه. تخت ته مخامخ د سینګار پر مېز باندې د سره مرسل د ګلانو ګېډۍ او د سینګار ډول ډول سامانونه ایښي وو.
هغه راپاڅېده. ګلانو ته یې پزه ورنژدې کړه، لویه ساه یې واخیسته.
په هېنداره کې یې ځان ته وکتل.
پر غوږنو اننګو یې ګوتې تېرې کړې.
یو څه حیرانه شوه ځکه غاښونه یې تر پخوا کوچني شوي وو او لکه په لاس چې دې پېيلي وي، سره برابر وو.
شونډې یې هم تر پخوا نرۍ شوې وې.
یو وار یې ځان سره ویل چې زه بدله شوې یمه او بیا یې په زړه کې وګرځېدل چې نه زه له پخوا همداسې ومه.
یوه لاس ورته په ګیلاس کې د انارو شربت مخې ته کېښود.
دې ښي لوري ته وکتل.
ګلداره ښیښنه یې جګ یې د مېږه په لاس کې و.
هغه ورته موسکې شو او بیا یې د ناکو، منو، کېلو او انګورو څخه ډکه غورۍ مخې ته ورکېښوده.
ښه شېبه دواړو په ټوکو او خنداوو مېوې خوړلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر کې سید عثمان ورته یوه دانه کېله سپینه کړه.
د دې خولې ته یې ونیوه.
په مینه یې ورباندې غږونه کول: معصومې، معصومه ګلې! دغه
یوه دانه بله وخوره، نوره دې نه ځوروم.
خو دا مړه شوې وه.
په لاس باندې یې کېله پورې وهله.
مخ یې بلې خوا ته ګرځولی و.
څنې یې پر مخ باندې خورې وې.
په نخرو یې ویل: نه، نه، بس دی. نه یې خورم.
خو مېړه یې همدا غږونه کول چې معصومې، وه معصومې!
غږونه وار په وار په زوره کېدل او د چیغو بڼه یې راخپلوله.
د وره په دربا راویښه شوه.
خوابنې یې چیغې وهلې: معصومې! تا ته وایم، وه د خان صایب
لورې! ترکله به خوبونه کوې؟ پاڅه تنور ولګوه. ډوډۍ پخه که
چې مازدیګر شو.
معصومې سترګې وموښلې.
په ښۍ پوښتیو او په نس باندې یې درد و.
هغه پر وچ کلک ټغر باندې وېده شوې وه.
خوابنې یې توشکې ورڅخه اخیستې وې چې تا ولې په جهېز کې
درسره بستره نه ده راوړې.
کولمې یې تاوېدې، ان سهار یې یوه ټوټه وچه ډوډۍ خوړلې وه،
بیا یې تر اوسه په څه شي څکه هم نه وه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاطمې ډوډۍ پرې درولې وه چې ولې بچي نه راوړې؟ شنډې غوا ته چا وابنه ورکړي دي؟ د ډوډۍ صندوق ته يې قلف وراچولی و.
معصومه په سختۍ راپاڅېده.
خپل ډنگر بدن ورباندې دروند و.
د انگړ په گوټ کې يې تناره ته ځان ورساوه.
بوټي يې پکې ورواچول، خړ، تراخه لوگي راپورته شول.
د معصومې له سترگو د اوښکو څاڅکي راوبهېدل، د غومبرو له راوتلو هډوکو يې تېر شول او په گونځې گونځې سپېره مخ کې يې لارې جوړې کړې.
څو شېبې وروسته د دې لوگيو ځای يو بل ډول تکو تورو غوړو لوگيو ونيو. د رابړ د سوځېدلو بوی هوا کې خور و.
په تناره کې زاړه بوټان سوځېدل.
ډوډۍ يې چې له تناره څخه راوايستلې، فاطمه راغله.
شگور يې ورپورته کړ او ويې ويل: وه خړمبنې! چې بيا دې چايجوش هېر نه شي. تناره ته به يې کوزوې.
معصومې د سوالگرو په شان لاس وراوږد کړ: ورېږې يمه.
فاطمې د يوې ډوډۍ سوځېدلې څنډه ماته کړه او داسې يې د هغې مخې ته گوزار کړه لکه سپي ته چې يې واچوي.
***
د وره له خلاصېدو سره کوټې ته د لانټين ژېړه رڼا ورننوته.
معصومې پورته وکتل، لانټين د سيد عثمان په لاس کې و.
زړه يې په درزا شو.
پروني دردونه يې ورياد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښې او لاسونه یې راټول کړل.
د کوټې کونج ته یې ځان وځکاوه.
د سرې اوږده او غښتلې لاسونه یې کمڅیو ته ورولوېدل.
د معصومې چیغه پورته شوه: د خدای لپاره، څه مې کړې دي؟
ګناه خو مې راوښه
د مېږه لغته یې پر چپ تشي برابره شوه او خبره یې ورپرې کړه.
ژړا، انګولا، زارۍ، او د لغتو او سوکان دربا په ګډه سره کوټه په سر واخیسته.
څو شېبې وروسته د خوابښې غږ معصومه له وهلو خلاصه کړه:
زویه بس یې دی، ولې ځان پرې سترې کوې. هسې له دې خرې سره دې ماغزه خوري.
سید عثمان چې ساه یې بنده بنده کېده او ستمی یې خوت، له کوټې څخه د راوتو په حال کې وویل:
وه د سپي لورې... که بیا دې... د غرمې خوبونه... کړي وو... زه به درسره جوړ شم.
سید عثمان هر شپه په جلا کوټه کې څملاسته.
دې ته یوازې هغه وخت ورجوتېده چې خور یا مور به یې ورته شکایت کړی و او د دې وهل به حتمي وو.
معصومې ته ببو وریاده شوه.
په زړه کې یې وګرځېدل چې کاشکې ببو یو ځل راغلې وای.
خو ژر له خپلې هیلې پښیمانه شوه.
وریاد یې شول چې دوې میاشتې مخکې چې ببو ورغلې وه، خوابښې او نندرور یې ورسره څنګه چلند کړی و. اول خو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوابښي له خپل بکس څخه دې ته صابون ورکړ چې مخ او لاس وربانديې پرې مينځي او د يوې مياشتې خيره په يو وار صابون وهلو پاکه کړي. بيا يې بل بکس ته کونجي واچوله. د دې پاکې جامې يې ورکړې او په غوږ کې يې ورته وويل: که دې مور ته حال ويلي وو ، بيا به دې گيله له ځانه وي.

اوږده شېبه وروسته ببو پوښتنه وکړه چې معصومه چېرته ده؟ فاطمې ورته وويل چې هغه تر اوسه ويده وه. همدا اوس راويښه شوه. مخ لاس مينځي، رابه شي.

معصومه هغه وخت دومره خواره نه وه لکه اوس خو بيا هم ببو ورنه ځو ځلي پوښتنه کړې وه چې ولې دومره ډنگره شوې يې؟ ناجوړه خو به نه يې؟

خو دې ورته ويلي وو: نه، زه بيخي جوړه يم. هسې مې تاسو ته اندېښنه وي چې څنگه به يئ. نوره هېڅ خبره نشته.

په هغه ورځ ځو شېبې د ببو په څنگ کې کېناسته. د ورور او کورنۍ د حال پوښتنه يې وکړه. خو خوابښې ورته سترگه وټومبله او دا جگه شوه.

چې د غرمې ډوډۍ يې تياروله، د خوابښې پيغورونه يې وا ورېدل چې ببو ته يې ويل: زوی مې خوارکی له ملابانگه تر ماښامه خواري کوي خو ټولې پيسې ستا د لور په دواگانو ځي. بيا کاشکې کومه گټه خو وکي. له اولاده خو يې تمه ختلې ده. بيا په ژړا سر شوه له ژړا سره يې وويل: زما قسمت خوار دی. زړه بوډۍ مې د خوارکي زوی په نصيب شوه. نه يې اولاد کېږي، نه يې د کور کار زده، نه کومه قواره لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو هېڅ ونه ویل.

ډوډۍ ته یې لاس نه ورغځېده. لکه ډوډۍ چې دا خوري.

په دوو دریو شخوندونو مړه شوه.

پلمه یې دا وه چې فشار یې لوړ دی، ډاکترانو له ډېر خوراکه منع کړې ده.

دسترخوان چې ټول شو، هغه ولاړه شوه.

چای ته نشوه تمه.

ویل یې چې د کوم چا دوعا ته ځي. د خدای پامانۍ په وخت کې یې د معصومې په غوږ کې وویل: لورې او سپله وکه.

ببو چې لاړه، دا په ژړا شوه.

خوابښې ته یې وویل: زه خو مو هرڅه په چوپه خوله تېروم، اوس مو ببو ته هم ملا تړلې ده.

خوابښې ورته هېڅ غږ ونه کړ. خو بېگاه چې یې زوی راغی، یو دم یې په ژړا پیل وکړ: وه خدایه، زه دې همدې ورځې ته ساتلې ومه؟ په څه خوارۍ مې زوی رالوی کو. واده مې ورته وکو چې یو څو شپې ارام وکم خو دا.

سید عثمان یې په خبرو کې ورولوېد: څه خبره ده؟ بیا یې څه کړي دي؟

مور یې د نیالۍ لاندې لاس تېر کړ. دوه ټوټې قات قات کاغذونه یې راوایستل او زوی ته یې ونیول.

- دا څه شی دي؟

مور یې د څادر په پیڅکه باندې اوښکې وچې کړې. پزه یې پورته کش کړه، ویې ویل: څابت دي. ټوله خبره په همدې کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سم مې پوی که، خبره څه ده؟

ـ نن یې هاغه جادوګره ببو راغلې وه. دا ځانښتونه یې دې ته راوړي وو چې په تا یې وخوري. چې د تا زړه له موږه تور کې.

معصومه یې په خبره کې ورولوېده: دروغ ولې وایې؟

د خوابښې ژړا له سره زور واخیست: ودې لیدل؟ ستا په مخ کې راته دروغجن وایي، چې ته نه یې څه څه به راته وایي؟ ته څه خبرېږې وه زویه.

بیا د بېلچې لاستی و او د معصومې ولي، ملا، سر او پښې.

د دې خاطرې په پای کې د معصومې سترګې درنې شوې او خوب یوړه.

خوب یوازینی شی و چې د معصومې هیلې یې ورپوره کولې. ښه خواړه، روغ بدن، ښکلا او خوشحالي دا ټول یوازې په خوب کې ورته رسېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵-۲. نوې ګوتمۍ

ابراهیم د زرمینې په ګوته کې د نوې ګوتمۍ په لېدو سودایي غوندی و. دا یې له کومه کړې؟ زه څنګه پرې نه یم خبر؟ له دوکانه یې پټه کړې ده؟ نقلي خو به نه وي؟ کېدای شي د سرو زرو نه وي، هسې به نورو ته ځان ښیي. یا کېدای شي له خپلې وربندارې یې امانت اخیستې وي. دغو فکرونو د ابراهیم چورت خراب کړی و. په دې تمه و چې کارونه ژر سره خلاص شي. خلک خپلو کورونو ته لاړ شي او دی له کیسې خبر شي.

هغه د معصومې د واده په ورځ دغه ګوتمۍ ولېده او ماښام چې د واده له جنجاله خلاص شو، له زرمینې سره یې اوله خبره همدا وه:
وه ښځې دا ګوتمۍ دې له کومه کړې؟

زرمینې د ښي لاس په غټه او بټه ګوتو د کیڼ لاس په منځوۍ ګوته کې ګوتمۍ تاو راتاوه کړه، په نخره یې وویل: دا خو مې لالا له لندنه رالېږلې وه.

ابراهیم خپل ښی لاس وراوږد کړ: ته را.

ښځې نوې ګوتمۍ راوایسته او د مېړه په ورغوي کې یې کېښوده.

سړي د ګوتې له ډنډره ونیوه. سترګو ته یې پورته کړه. د ډنډر د ننه خواکې یې ۲۱ نمبر ته وکتل. بیا یې په ورغوي باندې کېښوده. یو دوه وارې یې سوکه پورته وغورځوله او بیا یې وویل: امم، عربي ده. ښه درنه خو ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ځلور نيم ګير امه ده؟
ـ ته څه پوی شوې؟
ـ هغه، کبير، کبير راته وويل.
ـ ښه نو دا يې کله رالېږلې وه؟
ـ ان هغه وخت چې خبير لالا مې لا دلته و.
ـ ښه، نو تر اوسه دې ولې نه وه راښودلې؟
ـ هېڅ، همداسې. ما ويل چې رانه وايې نخلې. چې خرڅه يې نه کې.
ـ غلې شه ! کم عقلې.
له هغې خبرې مياشتې تېرې شوې.
بله ورځ يې له خبير سره په ټيلفون کې خبره ياده کړه چې لالا دې هغه ګوتمۍ په لندن کې اخيستې وه که يې پيسې درلېږلې وې او تا دلته واخيسته؟
خبير له ګوتمۍ بيخي ناخبره و. هغه وويل چې ما خو چا ته ګوتمۍ نه ده راوړې.
د ابراهيم سودا ورځ تر بلې زياتېدله خو چا ته يې غږ نه کاوه.
د معصومې د واده دربيمه چې تېره شوه نو زرمينې به هڅه کوله چې خپل مېړه او خوابښې د هغې کورته له تګ څخه منع کړي.
همدا به يې ويل چې څه يې کوئ؟ شکر ارامه ده.
سيد عثمان شاه هم په دې پنځو مياشتو کې يوازې يو وار پېښور ته راغلی و، هغه هم يوازې. بهانه يې دا وه چې د کور کارونه ډېر دي، مور يې ناروغه ده او معصومه ايله د کور کارونه سمبال کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو هم چې يو ځل د معصومې لېدو ته ورغلې وه، ويل به يې چې شکر ارامه ده خو ابراهيم د هغې په څېره کې خپګان لېده.

ځو وارې يې زرمينې ته هم دا خبره وکړه خو هغې به ويل: د ببو خوارکۍ خو همدا يوه لور وه. خامخا به ورپسې خپه کېږي.

هغه چې به له ببو پوښتنه وکړه، د هغې ځواب هم همدا شی و.

پس له پنځو مياشتو يې يوه ورځ ببو ته وويل: ډېرې شپې وشوې چې د معصومې پوښتنه دې نه ده کړې. دا ځو شپې يې سر په سر په خوب کې وينم. ما وې که يو ځل تللې وای.

ببو سوړ اسويلی وکيښ، ويې ويل: هو زويه، زما زړه هم ورته تنګ دی خو څه وکم مجبوري ده.

ـ د څه شي مجبوري؟ ته خو چا نه يې منع کړې. وايم چې هر وخت دې زړه وي، ورځه.

ـ نه زويه تا خو نه يمه منع کړې. خو

ببو غلې شوه.

ـ ولې خبره ژويې؟ زرمينې خو به درته څه نه وي ويلي؟

ـ نه بچيه. دې څه نه دي ويلي خو د معصومې خواښې او نندرور ډېر خراب خلک دي. زه چې ورغلې ومه، پيغور يې راکړ چې لور ته دې سم جهيز نه و کړی، کار يې نه زده، اولاد يې نه کېږي...

ببو خپلې اوښکې د پوړني په پيڅکه وچې کړې. په ژړغوني غږ يې وويل: وايي چې لور دې شنډه ده، زړه ده.

ابراهيم وويل: دا څه وايي؟ نو ولې دې ما ته نه ويل؟ په زوره خو مو نه ده ورکړې، پخپله ورپسې راغلي وو. دله خلک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته ابراهیم له غټو کڅوړو سره کور ته راغی. ببو ته یې کړه:
سبا وختي به له خیره ځم.
خړ ماز دیګر یې د سید عثمان د کور ور وټکاوه.
د معصومې خوابې ورته دروازه خلاصه کړه.
دی چې انګړ ته ورننوت، ښې لاس ته یې یوه ډنګره خوارنجوکې ښځه ولیده چې اورلړونی په لاس د لوګیو په منځ کې د تناره سر ته ناسته ده.
ګومان یې وکړ چې کومه پردۍ ده.
سر یې ټیټ کړ او د کوټو خوا ته روان شو.
خو له هغې خوا یې د معصومې غږ له ژړا سره واورېد: اخ، لالا جانه ! خوب خو به نه وینم؟ ته په رېښتیا راغلی یې؟
هغه مخ ورواړاوه.
غږ د معصومې و خو څېښتنه یې بدله ښکارېدله.
ښه ورته ځیر شو.
نه، سترګې خو یې هماغه وې. خو ډېرې ننوتلې، تر سترګو یې توره کړۍ راتاوه شوې وه. د مخ پر راوتلو هډوکویې ګونځې ګونځې تور پوستکی لکه یخ وهلي بانجان پروت و. ان غاښونه یې هم د پوستکي لاندې شمېرل کېدل. د تندي ګونځې یې عمر دوه چنده زیات ښوده.
د مرۍ دوو خواو ته یې دوې پلې لکه د رنګې کېږدۍ لرګي په ځان پورې ګونځې ګونځې پوستکی پورته نیولی و او له ساه اخیستلو سره کښته پورته کېدې. هغې ځان د ورور غېږې ته واچاوه او ښه اوږده شېبه یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وروړ په سترګو کې هم اوښکې راټولې وې خو مناسب ځای ته يې کتلې چې راوبهېږي.

د معصومې خوابښې داسې غلې ولاړه وه چې ته وا ساه پکې نشته.

نور نو د معصومې د صبر کاسه ډکه شوې وه.

لالا ته يې ښه زړه تش کړ.

د ټولو ظلمونو کيسې يې ورته وکړې.

د هغې له هرې کيسې سره د ابراهيم د اوښکو يوه لړۍ ګرېوان ته رهي کېدله او د هغه د تودې سينې په ويښتانو کې ورکېدله.

کله چې دی راولاړ شو، معصومه يې پښو ته ورولوېده چې زه نوره دلته نه شم کېناستی. ما هم درسره بوځه.

ابراهيم هغه دلاسه کړه: يو دوه درې ورځې نوره هم صبر وکه. زه به د سپينږيرو جرګه راولم. که داسې پخپل سر کور پرېږدې نو بيا به مو خلک ګرموي.

_ لالا د خلکو په خبرو پسې مه ګرځه. ما درسره بوځه که نه نو دوی به مې ووژني. ما ته يې اخطار راکړی و چې چا ته به حال نه وايې.

ابراهيم غږ لوړ کړ چې ټول يې واوري: کوم د نر زوی به وي چې په تا لاس پورته کي.

مخ يې د خور خوابښې ته کړ: اې! تاسو ته وايم. ها بې غيرته زوی ته به دې وايې چې که د معصومې د سر يو ويښته کم شو نو بيا به زه ورسره جوړېږم. بس دې همدومره ظلمونه مو چې کړي دي، همدا مو بس دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳-۵. رسوايي

زرمينې په زړه کې خداى خداى کول چې ابراهيم دې په هرڅه پوه شوى نه وي. ځمکې ځاى نه ورکاوه. کله به پخلنځي ته تله او کله چوترې ته.

ببو ته يې هم خپله اندېښنه نه شوه ويلاى.

همدا چې د کوم بچي غږ به يې واورېد ، د ليونيانو غوندې به يې چيغه کړه: غلي شئ !

ماښومان يې څو څو وارې پر همدې ووهل چې ولې شور کوئ.

سر يې تود و. ماغزه يې کار نه کاوه. ساه کښل هم ورته ګران وو. په ستوني کې يې د کومې غوټې احساس کاوه. هر ځل چې به د سراى دروازه لرې شوه، د دې زړه به په ټکان شو.

ماښام نژدې و چې مېړه يې په دروازې راننوت. رنګ يې تور اوښتى و او شونډې يې وچې کلکې وې.

زرمينې ځان په پخلنځي کې پټ کړ.

هغه چې کوټې ته ورننوت، د چايو پتنوس يې واخيست او په رېږدېدلو ګامونو کوټې خوا ته روانه شوه.

د کوټې له دروازې سره پښه نيولې شوه.

د ذبيح او ليمې غږونه يې واورېدل چې پلار ته يې ويل: پلاره !

نور چې هرچېرته ځې، موږ م درسره بوځه. چې ته نه يې مور مو وهي.

زرمينې د کوټې د وره پرده د ښي لاس په ځنګل ببرته کړه.

سلام يې واچاوه خو چا ورته عليک ونه وايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره يې لا زياته شوه.
پتنوس يې د مېږه مخې ته کېښود.
پياله يې کنګاله کړه او کنګالي ته يې تشه کړه.
لا يې پياله پر نالبکۍ نه وه اېښې چې د ابراهيم لاس وروغځېد.
د دې ګوتې يې ټينګې کړې.
ځان خوا ته يې وروښکوله.
نژدې پر پتنوس لوېدلې وه.
د مېږه سترګو ته يې وکتل.
په سرو سترګو کې يې غضب لمبې وهلې.
هغه په کراره خو د ريشخند په ژبه وويل: ښه نو دا ګوتمۍ دې لالا
درته رالېږلې وه، هه؟
د ببو او لمسيو خولې وازې پاتې وې.
يوه هم څه نه ويل.
زرمينه غلې وه.
ـ تا ته وايم. خبرې وکه.
زرمينې ځمکې ته کتل.
شرک شو. مخ يې تود شو.
د ابراهيم څپېړه يې پر سپين مخ باندې سرې ليکې وايستې.
چيغه يې کړه: ببو ! هله چې وهي مې.
د ابراهيم غرږ‌ډ شو: اوهو، لا مې وهلې چېرته يې، ته ودره.
ورپسې جګ شو.
لغته يې ورته سيخه کړه.
يووار يې پر تشو باندې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو ځان ور ورساوه.

د هغه لاس يې ټينګ ونيو.

د ېوال خوا ته يې پورې وواهه: وه زويه، څه خبره ده؟ شرم دی، خلک راباندې خبروې؟

هغه د ببو لاس په يوه ټکان پورې وواهه، ويې ويل: خبره له خلکو تېره ده. دې راته دروغ ويلي. ستا د لور ژوند يې ورتباه کړی.

بيا يې پر زرمينې د لغتو وارونه وکړل.

د هغې په چيغو د جمال مېرمن په منډه راورسېده.

زرمينه يې د کوټې په کونج کې کېنوله او پخپله يې هم څنګ ته کېناسته.

ببو ابراهيم خپل څنګ ته کېناوه.

ابراهيم سوړ اسويلی وکيښ. ژر ژر يې ساه کښله. پر شونډو يې ژبه تېره کړه، ويې ويل: ببو ! دې مکارې مور ټول غولولي وو. پر معصومې سخت ظلم روان دی. مېړه يې يو قاتل انسان دی.

ببو په خبرو کې ورولوېده: دا څه وايې؟ څوک يې وژلي؟

ابراهيم زرمينې ته مخ وروااړاوه: ووايه کنه، ته خو خبره وې.

د زرمينې سر کښته و. يوازې د سلګيو غږ يې راته.

مېړه يې وويل: تا خو راته ويلي وو چې سړی کونډه دی. ولې دې صفا خبره نه وه کړې چې ښځه يې پخپله وژلې ده؟

ببو وويل: خپله ښځه يې وژلې ده؟ دا څه وايې؟

ابراهيم زرمينې ته اشاره وکړه: دا بې شرفه په هر څه خبره وه.

خو د يوې ګوتمۍ په خاطر يې له مور پټ کړي وو.

د زرمينې سلګو زور واخيست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابراهیم ببو ته کړه: هغه گوتمۍ، چې دې پدرنالتې ویل وروریې له لنډنه ورته رالېږلې ده، هغه ورته عثمان خان اخیستې وه.
اوف چې وایم دا گوته یې له گوتمۍ سره ورغوځه کم.
زرمینې د ځادر له چولې نورو ته وکتل.
د ټولو سترگې د هغې خوا ته وې.
بیا یې ژړا ته زور ورکړ.

مېره یې چیغه کړه: بس که مکارې! اوس نو ژاړه مه، داسې به کله رانه خلاصه شې.

د ښځې ژړا بیا په سلگیو بدله شوه.

سړي خپله خبره پسې وغځوله: عثمان خپله ښځه په دې وژلې وه چې اولاد یې نه کېده. هغې کومه ورځ ورته ویلي وو چې تاوان په تا کې دی، ته کمزوری یې. همدې سره یې هغه تر مرگه پورې وهلې وه. هغه وخت دی په کوم تنظیم کې و. ښځه چې له اخه ټوخه لوېدلې وه، بیا یې په مرمۍ ویشتلې وه. اوس یې معصومه هم په وهلو وهلو مرگ ته رسولې ده. ببو! د کاپر زړه به پرې وسوځي. ما خو په اول نظر بیخي ونه پېژندله. وچه کلکه، تیار لرگی ورنه جوړ دی.

د ببو غږ له ژړا سره پورته شو: څه خوار قسمت مې دی. یوه لورکۍ مې وه، هغه یې هم په ژوندون رانه بېله کړه. نه هغه راځي، نه زه ورتلی شم.

زوی یې وویل: ژاړه مه. په دې کې خو ته هم گرمه یې. تا خو یې حال لیدلی و. ولې دې ما ته څه نه ویل؟ ته چې تللې وې، ما درنه پوښتنه وکړه چې خور مې څنگه وه؟ تا ویل چې بیخي شکر ښه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړا په منځ کې د ببو غږ واورېدل شو: څه به مې کړي وای، وه زویه! ما ویل که ته خبر شې اوښې ته به دې څه وواېې. د معصومې ژوند به لا پسې خراب شي. ما خو ځکه څه نه ویل.

پلوشې وویل: خیر اوس نو دا خبرې کومه ګټه نه لري. د چارې خبره وکئ چې څه وکو چې دا لانجه خلاصه شي.

ابراهیم پر تندي لاس کېښود. لویه ساه یې واخیسته، ویې ویل: زما خو ماغزه بیخي کار نه کیي. څه وکو؟ هېڅ نه پوهېږم.

پلوشه یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل: زه وایم که د سپین ږیرو جرګه راوبولو څنګه به وي؟

ابراهیم په دوو ګوتو د تندي پوستکي ته ګونځې ورکړې: زما زړه هم همداسې ده. معصومې خو غوښتل چې هماغه ګړۍ راسره راشي خو ما وویل چې نه، دا خبره به په جرګې حل کوو. خو څوک راوبولو؟

ببو وویل: زویه، چلستون ته خو تللې وې، ګاونډیان بېرته راغلي وو که نه؟

- راغلي وو. ځینو بېرته خپل کورونه جوړ کړي.
- نو ورشه چلستون ته، هلته خو دې خلک پېژني. د جومات ملا، ملک، حاجي ولي مامد او هغه د شفیقې مېړه، هغوی خوم ریشخورو ته تللي دي کنه.

ابراهیم یې په خبره کې ورولوېد: بس، د هغه دووس نوم خو راته مه اخله. دا ټوله دووسي هماغه کړې ده.

یوه شېبه غلی شو. بیا یې وویل: نن یک شنبه ده؟ زه خو وایم چې تر جمعې پورې به ورشو. ریښتیا یو انډیوال مې ولید، ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چې په طالبانو کې کسان پېژني. که خبره په جرګه نه شوه چې
په حکومت يې خلاصه کو.

۴-۵. له بد نه بد تره

همدا چې ابراهيم له معصومې سره مخه ښه وکړه، د هغې په
زړه کې وېره خوره شوه. په لړزاندو ګامونو يې د کوټې لاره لنډه
کړه. ټول بدن يې رېږدېده. لکه يو لوی قمار يې چې وهلی وي، د
سبا په اړه يې فکر کاوه. دغه فکر له اندېښنو او اميدونو ډک و.
ځان به يې په څو ورځو کې ازاد ليده. د ورور په کور کې، د ببو په
خوا کې، له وهلو ټکولو، لوږې او تندې څخه بېغمه ژوند.
خو اندېښنه له دې چې خبره له بده بتره نه شي. که مېړه يې د جرګې
خبره ونه مني؟ که هغوی وغولوي چې معصومه به نوره ښه ساتو
خو وروسته يې بيا همدا حال وي؟ په شريعت کې خو د طلاق
ورکولو حق د مېړه دی، که سيد عثمان دا طلاقه نه کړي، څنګه به
شي؟

په همدې فکر کې و چې د وره د ټکولو غږ يې واورېد. کړکۍ
ته ودرېده. خوابښې يې وليده چې د وره خوا ته روانه ده. له هغې
خوا بېرته له خپل زوی سره راغله.
همدا چې دهلېز ته راننوتل، فاطمه په چيغو په ژړا شوه: وه ورور
جانه ته چېرته وې؟ زما په سر کې خو يې يو تار ويښته پرې نه
ښود.
معصومې د کوټې د وره له چولې وروکتل.
د فاطمې په ګوتو کې د ويښتو يوه غوټه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې هم په ژړا سر شوه.

معصومه حيرانه وه چې خبره څه ده؟

خوابښې يې څادر له سره ايسته وغورځاوه. د ورمېږ په دواړو خواوو کې يې د نوکارې خراشې وې.

په ژړا يې زوی ته وويل: نن د دې پدرنالتې ورور راغلی و. مور دواړه يې دومره ووهلو چې بيخي له پښو ولوېدو.

خپل ورمېږ ته يې گوتې يووړې: دا وگوره، نژدې يې وژلې ومه. هسې خدای وساتلم که نه اوس به ته بې موره وې، وه شيرينه زويه.

له دې خبرې سره يې ژړا ته نور هم زور ورکړ. ورسره د فاطمې ژړا هم زور واخيست.

سيد عثمان له دهلېزه ووت. فاطمې مور ته سترگه ووهله. دواړه موسکۍ شوې.

سيد عثمان د تبرلاستی په لاس په دهلېز راننوت.

د مور او لور ژړا بيا پيل شوه.

مور يې هغه له لاسه ونيو: زويه، څه يې کوې؟ که ته دا پليته ووهې، بله ورځ به بيا خپل ورور ته شکايت وکي.

يوه شېبه يې وژړل، بيا يې وويل: دا وار به مو ژوندۍ پرې نه ږدي. دا وار به تام ووهي.

سيد عثمان غابښونه وچيچل: ته ما له هغه وچموري ډاروې؟

اوس دې راشي، خپله خور دې رانه خلاصه کي.

معصومې د وره له شا زارۍ وکړې: دروغ وايي. والله که چا گوته وروړې وي. خدای ته وگوره، د دوی خبره مه منه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان پرې برچ وهل: ته ودربږه، د سپې لورې !
د کوټې دروازې ته یې لاس کړ. ځان خوا ته یې زور وکړ.
له هغې خوا د معصومې بې غوښې ګوتې د وره پر زنځیر ټینګې وې.
دواړو زورونه وهل خو سید عثمان په یوه ټکان دروازه خلاصه کړه.
معصومه پړ مخې ولوېده.
لا یې سر نه و پورته کړی چې د سوټي ګوزارونه پرې شروع شول.
اول وار یې پر ملا باندې وشو. دا شا ته قات شوه او چیغه یې کړه.
ورپسې پر ولو، ورنونو او پښو باندې یې سر په سر درانه وارونه وشول.
له هر وار سره د هغې چیغه اسمان ته پورته کېده. وی، الله، وخ، وه خدایه، وه مسلمانانو، هله چې مړه یې کړم، وی الله.
خو د سید عثمان سپکې سپورې د هغې تر چیغو تېزې وې.
هغې لاسونه سر ته نیولي وو چې سر له ګوزاره وساتي. خو، سوټی یې پر ګوتو ولګېد. همدا چې لاس یې ایسته کړ، بل وار یې پر سر باندې وخوړ، له چیغو ولوېده، بې سده شوه.
وخت ورته نه و معلوم خو د سپوږمۍ رڼا کوټه روښانه کړې وه چې په سد شوه. سر یې څړیکې کولې.
ګوتې یې پر سر وموښلې. ویښتان یې په سر پورې کلک نښتي وو.
اندامونه یې بند په بند خوږېدل. ولاړه شوه خو سر ورباندې وګرځېد. بېرته راولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بدن يې رېږدېده. غاښونه يې کړس کړس سره لګېدل. يخه هوا يې پر بدن داسې لګېده لکه مالګه چې پر زخمونو ودوړوې.
ځان يې کړکۍ خوا ته وښکاوه. انګړ ته يې وکتل.
د سپوږمۍ سپينه رڼا د لغړو ونو څانګې روښانه کړې وې. د انګړ په ګوټ کې د منې تر زړې ونې لاندې د هغې غوڅ شوي لوی لوی ښاخونه دلۍ وو.
ځان ورته لکه ونې بې وسه ښکاره شو. هر بند يې جلا جلا خوږېده. لاسونه يې د پښو په منځ کې کېښودل او په پښو باندې يې ټينګ کړل. ورنونه يې په نس پورې لګولي وو.
د منې يخې هوا خوب ته نه پرېښوده. په کراره ولاړه شوه. په لړزاندو ګوتو يې د کړکۍ پرده راخطا کړه. په پرده کې يې ځان ونغښت. لاسونه يې پر متو وسولاوه. سر يې پر زنګانه کېښود او پرده يې په سر باندې راکش کړه.
څو شېبې دغسې ناسته وه. کرار کرار يې بدن تود شو.
پاڅېده. په کړو په ملا تر وره پورې لاړه. ورو يې د وره دستګير تاو کړ. په کراره يې ټېله کړ. ور بند و.
بېرته د کړکۍ خوا ته لاړه.
څو شېبې يې انګړ ته وکتل.
الله اکبر، الله اکبر...
د آذان غږ راغی.
کېناسته.
آذان خلاص شو. د وره خوا ته لاړه. ساه يې ډوبه کړه. غوږ يې د وره پر دړې کېښود. هېڅ غږ و غوږ يې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې دغسې ولاړه وه. د بلې کوټې د وره د لرې کېدو غږ ته منتظره پاتې شوه خو هېڅ خبره نه وه.

بیا د کړکۍ خوا ته لاړه. کړکۍ یې خلاصه کړه. د چپراسونو ځیګروی پورته شو.

ځای په ځای ودرېده. مخ یې وره ته نیولی و. د چا غږ یې وانهورېد.

د باندې خوا نه کړکۍ ته پلاسټیک ټک وهل شوی و. په نرۍ ګوته یې پلاسټیک سوری کړ.

ساه یې ډوبه کړه. د هېڅ شي غږ نه راته.

په پلاسټیک کې یې ګوته ومنډه. پلاسټیک یې وشکاوه. یوه پښه یې له کړکۍ تېره کړه، بیا بله پښه. لاسونه یې د کړکۍ په چوکاټ پورې ټینګ کړل. ځان یې ځوړند کړ. پښې یې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې. ځان یې خطا کړ.

یوه شېبه غلې ودرېده.

د انګړ د دروازې خوا ته غلې غلې روانه شوه. په لاره کې یې څو ځله د دهلېز خوا ته وکتل.

دروازې ته غټ قلف لوېدلی و.

د تناره خوا ته لاړه. زینه یې راواخیسته. دېواله ته یې ودروله.

شا ته یې وکتل.

څوک نه و.

ژر ژر وختله. پر دېوال کېناسته. زینه یې په کراره راپورته کړه. له دېواله یې واړوله. کوڅې خوا ته یې ودروله. په زینو ورکښته شوه. چې ځمکې ته ورسېده، زینه یې لرې کړه او له دېواله سره یې هواره کېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته یې تش پټی و. پر پوله روانه شوه. کوټې ته ورسېده. یوه شېبه ځای پر ځای ودرېده. شا و خوا ته یې وکتل.

د کوټې له کړلېچه یو سړی راښکاره شو چې په پټو کې یې ځان پېچلی و. سړی مخامخ د دې خوا ته راته. مړلانتین یې په لاس کې ځوړند نیولی و. قات شوی جای نماز یې پر اوږه پروت و.

معصومه د پواله ته جوخته روانه وه. سړي ته چې ورورسېده، په ټیټ غږ یې وویل: وروره، د خدای لپاره ما ته پناه راکه. له کوره تښتېدلې یمه. وژني مې.

سړی ودرېد. لاندې باندې وروکتل. ویې ویل: راځه.

سړي د مخامخ کور دروازې ته مخ واړاوه. له جېبه یې کیلي راوایسته. قلف یې خلاص او زنځیر یې بېرته کړ. ورو یې دروازه پرانیسته. معصومې ته اشاره وکړه چې راننوځه.

معصومه ورننوته. د دروازې شا ته ودرېده.

سړي ور پورې کړ. دا یې تر مټ ونیوه: راځه، په کور کې څوک نشته.

معصومې زړه نا زړه ورو ورو ګامونه واخیستل.

سړي د دهلېز د وره قلف ته کیلي ورواچوله. ور یې خلاص کړ.

دواړه ورننوتل.

معصومه یې وړوکې کوټې ته ورننه ایسته.

د کوټې په منځ کې بستره غوړېدلې او بړستن یې ګډه وډه پرته وه.

سړي وویل: راځه، پر دې توشکې کېنه.

بړستن یې پر پښو باندې ورواچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخامخ ورته په ګونډو کېناست او د دې مخ ته يې وکتل: دا سترګه دې ولې پړسېدلې ده؟

- مېړه مې وهلې يمه.
- ولې؟
- بس نو. هر وخت مې وهي.
- خدای دې يې غرق کي. دا څه رقم انسان دی؟
- پوښتنه مه کوه ورور. ټول بدن مې شين او ښتی. سر مې مات دی.

سړي يې له سره پرده لرې کړه. پر وېښتو يې وچه شوې تور بخونه وينه ښښتې وه.

د معصومې زنې ته يې لاس وروړ.

د هغې سر ځوړند و. سترګې يې په ځمکې پورې ګنډلې وې.

سړي وويل: د خدای په قهر دې اخته شي. دا سې ښکلې ښځه د وهلو وي. سړی بايد ښځه ونازوي. حيوان خو نه ده چې ويې وهي.

د معصومې مخ يې په ورغوو کې ونيو: حيف دی. دا دله د ښځو په قدر نه پوهېږي.

معصومې يې لاسونه لرې کړل. سر يې شا ته يووړ.

سړی لږ په څټ شو.

پاڅېد. د کړکۍ خوا ته لاړ.

يوه شېبه ودرېد.

بيا د کړکۍ تاخچې ته ورکړوپ شو. ترموز يې راپورته کړ.

په ګېلاس کې يې لږ چای واچاوه. ويې رغړاوه. چای يې په بل ګېلاس کې تش کړ. بيا يې ګېلاس ډک کړ. بوره يې په کې واچوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشوغه یې په کې ووهله. راغی. په لړزانده غږ یې وویل: دغه، دغه خوږ چای و- وڅښه.
د معصومې څنګ ته کېناست. په چپ لاس یې ګېلاس د هغې خولې ته ونیو.
معصومې یو غوړپ څنې وکړ.
سړي ښی لاس د دې پر اوږې کېښود.
معصومې ځان راغونج کړ. پرده یې پر سر سمه کړه.
سړي بیا لاس وروغځاوه.
دا یې د ځان خوا ته وروښکوله.
معصومې یې لاس پورې وواهه. سړي ته یې وروکتل.
د سړي لمن پورته وه. چپ لاس یې تر پرتوګ لاندې و.
معصومې چیغه کړه: د سپي زویه، څه کوې؟
دې سره په منډه له کوټې ووته. په درنګ شېبه کې یې د انګړ وره ته ځان ورساوه او هماغسې یېلې پښې کوڅې ته ووته.
پورته خوا وخغاسته. له پنځو- شپږو دروازو واوښته. ساه یې وسوځېده. ودرېده.
شا ته یې وکتل.
څوک نه وو.
دېوال ته یې ډډه ولګوله.
د زړه دربا یې پخپله اورېدله. ساه یې تېزه تېزه اخیستله. مخ یې تود و خو لاسونه لا هماغسې ساړه.
د چا د منډو ترپا یې واورېده.
شا ته یې وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان له کړلېچه راتاو شوی و.
منډه یې کړه.
د سید عثمان چیغه یې واورېده: ودرېږه، د سپي لورې. وایم ودرېږه.
دې منډې وهلې خو د سید عثمان لاس یې اوږې ته وررسېد.
چیغه یې کړه: وه مسلمانانو، د خدای لپاره.
د سید عثمان غبنتلي لاس یې خوله وربنده کړه.
له دوو سره مخامخ کورونو دوه سړي راووتل.
سید عثمان وویل: ورونو، هېڅ خبره نشته. دا مادر خطا تښتېدله. ومې نیوله. ځئ تاسې خپلو کورونو ته. درځه، د سپي لورې.
معصومه یې هماغسې چې پر خوله یې لاس ایښی و، په ځان پسې راوښکوله.
راوتلي سړي بېرته په چوپه خوله کورونو ته لاړل.
معصومې هڅه وکړه چې خوله خلاصه کړي. زور یې وکړ خو د مېړه هډور لاس یې ورمېږ کلک نیولی و.
پر زامو یې زور وکړ چې خوله خلاصه کړي. د مېړه ګوته یې د غاښونو تر منځ راغله. غاښونه یې پرې ټینګ کړل.
د سید عثمان سوک یې پر ټېک ولګېد. په سترګو یې تیاره راغله او لکه مړی د مېړه لاسونو ته تسلیمه شوه. یبلو پښو یې د کوڅې په خاورو کې دوې کرښې ورېې لیکې ایستلې.
د انګړ دروازه په شدت سره خلاصه شوه. دړې یې پر دېوالونو ولګېدې او د زنځیر شرنګها یې پورته شوه.
سید عثمان یې سر راتاو کړ او پر ځمکه یې ګوزاره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاطمې په بېړه ور پورې او زنځير يې بند کړ.
خوابښې يې پر ويښتو بريد وکړ. لکه د لاندې له پسه نه چې سړی ويښته وباسي، په دواړو منګولو يې د معصومې ويښته وشکول.
د معصومې چيغه پورته شوه.
سيد عثمان له شا نه خپل تاو کړی پټو د قيضې په شان په خوله کې ورواچاوه. پر څټ يې پښه کېښوده. سينه يې پر ځمکې ولګېده. نور يې غږ او چت نه شو.
پر پښو او څټ يې د لرګيو وارونه وشول. د مار غوندې تاوېده راتاوېده خو د مېړه پښه يې د پورته کېدو مجال نه ورکاوه.
سيد عثمان وويل: هله، غوجله خلاصه که.
معصومه يې د غوجلې خوا ته وځکوله.
پښې يې په پړي وروتړلې.
معصومې زارۍ وکړې: بد مې کړي. غل مې خوړلي. د خدای په خاطر. خوشې مه که.
سيد عثمان چې تېزه تېزه ساه يې اخيستله، وويل: اوس به زه غل درباندې وخورم. کم ذاتې، د سپي لورې.
بل ډبل پړی يې د معصومې په خوله کې واچاوه. زامې يې سره لرې شوې. پړي يې ژبه وربنده کړه. يوازې د امممم - امممممـ تت اواز يې له خولې راوته.
سړی ووت. ور پورې شو. غوجله په تيارو کې ډوبه شوه. د وره د زنځير د بندولو غږ راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵-۵. جرګه

چا ور وډباوه. عاطفي په ترهېدلو سترګو ورور ته وکتل: خدای دې خير کي. په دې مازديګري کې به څوک وي؟

مور يې وويل: ګاونډيانو خو به له بامه نه يوو ليدلي؟

سيد عثمان ځواب ورکړ: نه، ما شا و خوا ته کتل. هېڅوک نه وو.

- نو دا به څوک وي؟
- وبه يې ګورم. فاطمې ! دا ختې د لارې نه ايسته که.

سيد عثمان لاسونه سره وسولول چې نيمه وچې ختې ځنې تويې شي. د وره خوا ته روان شو. په نيمايي لاره کې ودرېده، شا تـه يـې وکتل. په لاس سره يې خور و مور ته اشاره وکړه چې کوټې تـه دې ننوځي.

په رېږدېدلي غږ يې پوښتنه وکړه: څوک؟

- ابراهيم يم. ور خلاص که.

ور يې خلاص کړ.

ابراهيم د وره مخې ته و. ښي لاس ته لږ څنګ تـه درې سـپين ږيـري او يو تور پټکی ځوان ولاړ وو.

سيد عثمان بې سترې مشي وويل: خير – خير خو به وي؟

- خير و خيريت دی. يو څو دقې به سره کېنو.

سيد عثمان سپين ږيرو ته مخ واړاوه: سلام عليکم. زه به کو- کـور ته يو وار ورشم. بېرته راځم.

ابراهيم او مېلمانه يې د وره شا ته منتظر پاتې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان چې بېرته راغی د یوه سپین ږیري غږ یې واورېد چې ویل یې: د مني ماز دیګر بې برکته وي. چې زر زر ورته خپلې خبرې وکو او راووځو. تر چلستونه یو سات لاره ده.

ابراهیم وویل: ډېر وخت به مو نه نیسم. راساً به اصلي خبره ورته وکو.

ور خلاص شو. سید عثمان چې لانده لاسونه یې په لمن وچول، وویل: راځئ.

مېلمانه یې کوټې بوتلل. پخپله بېرته په وتو و چې سپین ږیري غږ وکړ: راشه، کېنه. چایو پسې مه ګرځه چې ناوخته کېږي.

- یو پیاله خو به وڅښئ؟

ابراهیم وویل: نه، آغا صاحب. کېنه.

سړی د دروازې په خوله کې کېناست.

سپین ږېري وویل: زه د چلستون وکیل ګذر یم. اوښی دې شکایت کوي چې له خور سره یې بده رویه کوئ. ډېر سر به دې نه خوږوم. وایي نکاح سنت ده طلاق فرض. موږ چې اورېدلي نور نو نه سره جوړېږئ او چې نه سره جوړېږئ نو شرعي لاره یې همدا ده.

سید عثمان وویل: سم – سمه ده. وکیل صاحب، څه چې تاسې وواېئ خو ما ته به وخت راکوئ.

- څومره وخت؟

- دوه، دوه – درې ورځې.

- سمه ده. موږ به د جمعې لمانځه نه وروسته درته راشو.

- بیخي – بیخي سمه ده.

مېلمانه راپاڅېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګړ له وره چې ووتل، ابراهیم وویل: کور مو ودان. تکلیفونه وبخښئ.
تور پټکي والا وویل: ته څه کوې؟ شپه به دې ما سره وي.
- والله، هو سمه ده. ته یوه شپه راته ودرېږه، زه به مې خور په منډه وګورم. ژر بېرته راځم.
سید عثمان وویل: په دې خوارکي به ناوخته شي. سبا – سبا به یې وګورې.
- نه یې ځنډوم. سلیم جانه فقط یوه شپه. وکیل صاحب، په مخه مو ښه. تکلیفونه معاف کئ.
حویلۍ ته ورننوت. سید عثمان ورپسې و. د دهلېز وره ته چې ورسېد. غږ یې وکړ: معصومې!
چوپه چوپتیا وه.
بیا یې غږ وکړ: خورې! ژر کوه چې یو وار دې ووینم، بیا ځم.
عاطفه له کوټې راووته، مور یې ورپسې.
عاطفې چیغه کړه: خور دې تښتېدلې ده. مور ته یې آبرو او عزت نه دی پرېښی.
ابراهیم وویل: دا څه بد کوئ؟
سید عثمان یې لاس ونیو: رښتیا وایي. پرون راهیسې ورکه ده. ټول کلی مې ورپسې ګز و پل کړ، درک یې نه و.
ابراهیم د سید عثمان له ګرېوانه ونیو: څه دې ورسره کړي؟ خبره وکه. وایم چېرته دې پټه کړې ده؟
فاطمې په لوړ آواز وویل: مور یې څه په بلا وهو چې پټه یې کو. خدای چې له چا سره جوړه وه. هاغه دې وتښتېده، ورسره لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خولې سره دې پام کوه، پليتې.

سيد عثمان يې لاسونه له خپل ګرېوانه پورې ووهل: لا مور ځه نه وايو، ته يې وايې؟ خور د تا تښتېدلې، نوم يې زما بد کړی او خبرېم لا ته کېږې؟

ابراهيم کوټې خوا ته روان شو. ودرېد. شا ته يې مخ واړاوه، ويې ويل: داسې مو نه پرېږدم. درباندې پيدا به يې کم.

فاطمې چيغه کړه: ځه، ورځه. لاس دې خلاص، توره دې تېره.

ابراهيم ووت. د کوټې ور يې په شدت ووهه.

۵-۲. پلټنه

سليم پوښتنه وکړه: خيريت خو به وي؟

ابراهيم پر تندي باندې لاس ايښی و. سر يې ځوړند و. سړه ساه يې وايسته، ويې ويل: ته راځه، په لاره کې درته کيسه کوم.

د سليم لاس يې ونيو. دواړه روان شول.

له کړلېچه تېر شول. ابراهيم وويل: خبره ورانه ده.

- ولې؟
- وايي خور دې تښتېدلې ده خو زړه ته مې نه لوېږي. هغه ډېره عاجزه ده. د تېښتې نه ده.
- ته ودرېږه. تر کاسې لاندې به خامخا نيم کاسه وي. که داسې وای نو په مجلس کې به يې د ټولو په مخ کې دا خبره کړې وای. راځه چې حوزې ته خبر ورکو.
- نه، نه. په حوزه کې به ځه ووايو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره، د سړي سترګې د جنایتکارو دي. زما ورته ښه پام و. په کوټه کې چې ناست و، ډېر وارخطا ښکارېده. خدای مه کړه څه بد یې نه وي کړي.

ابراهیم ځان په دېواله تکیه کړ.

سلیم یې پر اوږې باندې لاس کېښود: زړه به نه غورځوې. لا هېڅ نه دي معلوم خو هرې خبرې ته به ځان چمتو کوې. حوزې ته به لاړ شو. ته به ټوله کیسه ورته کوې او دا به هم وایې چې کېدای شي هغه یې بندي کړې یا خدای مه کړه وژلې وي. دا کار باید ژر وکو چې سړی ونه تښتي.

- اوه، خدایه. دا څه حال دی.

سلیم یې لاس ونیو. له ځان سره یې رهي کړ.

د حوزې آمر په دفتر کې پر توشکې غځېدلی و. سپین پاچ لونګۍ یې څنګ ته د تفدانۍ په خوا کې پرته وه. تورې کړې یې سترګې یې پورته کړې، په اوږده توره ږیره کې یې ګوتې تېرې کړې، ویې ویل: خدای دې خیر کړي؟

سلیم وویل: ملا صاحب، یو عرض لرو.

سړی نېغ کېناست: کښېنئ.

سلیم او ابراهیم پر مخامخ نیالۍ کېناستل.

- ښه نو وایه، څه کیسه ده؟

- ملا صاحب، یو ظالم دی، د دغه ورور اوښی. د ده پر خور باندې یې ډېر ظلمونه کړي دي. هره ورځ وهل، ټکول. اوس وایي چې هغه تښتېدلې ده خو موږ شک لرو چې وژلې به یې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څنګه، څنګه؟ سر مې نه سو خلاص.
- صاحب، بله ښځه يې وژلې وه. مخکې قوماندان و، په حزب اسلامي کې و.

د حوزې آمر ناري کړې: څه سوئ، وه هلکانو !

د شل–دوه ويشتو کلونو تور پټکی ځوان را ننوت.

- يو درې–څلور کسه ورسئ له دغه سړي سره. سړی به لاس تړلی راولئ.

په تور ډاټسن کې کېناستل. د ماښام له آذانه سره د کوڅې په اخر سر کې ودرېدل.

په سپېره پټي کې يې څادرونه وغوړول. يو يې مخکې شو، نور يې له ابراهيم او سليم سره شا ته.

لمونځ خلاص شو. هغه چې جماعت يې ورکړی و، وويل: کوم کور يې دئ.

ابراهيم په ګوته د پټي په بل سر کې ايکي يوازې کور ته اشاره وکړه: همدغه دی صاحب.

ورغلل. ور يې وډباوه.

څوک راونه وتل.

بيا يې وډباوه.

ابراهيم وويل: صاحب، چې تښتېدلی نه وي.

يوه طالب غږ وکړ: راتا سه د خنزير زويه.

ټولو هغې خوا ته وکتل چې د دې طالب مخ ورته و.

د سيد عثمان سر له دېواله پورته ښکارېده.

ابراهيم وويل: ملا صاحب، چې ونه تښتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر دوه طالبان ولېږل چې د کور شا و خوا وڅاري. پخپله يې
چيغه کړه: درګاه خلاصوې که يې درماته کړو؟
ډبه، ډبه، وره ته يې لغتې ورکړې.
خو څوک راونه وتل.
د کور له بلې خوا د درب آواز راغی، لکه يو شی چې له لوړه ځايه
غورځېدلی وي.
د طالب ناره واورېدل شوه: ودرېږه، چې ونه خوځې.
ټولو د آواز خوا ته منډه واخيسته.
د چا د پښو ترپا راغله چې ځغستل يې.
ابراهيم دوی د دېوال له ګوټه تاو شول.
سيد عثمان د تش پټي په منځ کې په ځغاسته و.
مشر غږ وکړ: ويې وله.
کړپا شوه.
طالب په کلاشينکوف کې مرمۍ تېره کړه.
سيد عثمان شا ته وکتل خو ونه درېد.
طالب ډز وکړ.
د سيد عثمان له پښو سره له ځمکې دوړه پورته شوه.
ځای پر ځای ودرېد. مخ يې راواړاوه. لاسونه يې پورته نيولي وو.
ويې ويل: مه، مه کوه. ډز مه کوه.
دوه طالبان وروړسېدل.
وار له واره يوه يې د کلاشينکوف په کنداغ هغه پر ځټ وواهه.
سړی يې راڅملاوه. دواړه پرې بريد وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مه، مه مې وهئ. د خدای د پاره، اخ، وی، وی، وی. توبه مې کړې ده.

د سید عثمان فریادونه د طالبانو له ښکنځلو سره ګډېدل.

ټول ورور سپدل.

له شا څخه د ښځو بوغارې پورته شوې: وه مسلمانانو، د خدای د پاره. وه خلکو، هله چې سړی یې مړ کو.

فاطمه او مور یې سرتورې، یېلې پښې راوتلې وې.

یوه طالب د هغوی خوا ته ورمنډه کړه. لښته یې پښو ته ورسیخه کړه: ځغلئ، بې شرمو. ژر کوئ، کور ته ننوځئ. خدای مو وشرموه، بې غیرته خلکو.

ښځې په چیغو چیغو ورکې شوې.

سید عثمان یې له ځمکې را پورته کړ.

یوه طالب خپله لونګۍ له سره ایسته کړه. د هغه لاسونه یې تر شا وتړل.

مشر پوښتنه وکړه: ښځه دې چېرته ده؟

- ملا صاحب، قسم دی، په خدای، په والله بالله که مې لیدلې وي.

- غلی سه، دوو سه. خوشي قسمونه مه کوه.

سید عثمان په ګونډو شو. سر یې د مشر پښو ته ورټیټ کړ: ملا صاحب، په خدای قسم کوم. تښتېدلې ده. خدای خبر چې چېرته تللې ده.

د طالبانو مشر ابراهیم ته وکتل.

ابراهیم وویل: ملا صاحب، باید چې کور یې تلاشي کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عثمان یې مخکې روان کړ. طالبان ورپسې شول.
لاسې ځراغونه یې لګولي وو.
حویلۍ ته ورننوتل.
مشر وویل: ګېس ولګوئ.
یو طالب له ابراهیم سره په ټولو کوټو وګرځېد.
معصومه نه وه.
راووتل. ابراهیم وویل: تناره ته به ورشو.
د تناره او سپنیز سرپوښ یې لرې کړ. څوک نه وو.
غوجلې ته ورننوتل.
خس، خځلې، لرګي، زړې جامې، د موټرو د ټېرونه ټوټې ګډې وډې پرتې وې.
مشر پوښتنه وکړه: څنګه سوه؟
ملګري یې وویل: ملا صاحب، څوک نسته.
- درځئ. سړی موټر ته واچوئ.

۵-۷. بیا پلټنه

سبا سهار سلیم او ابراهیم حوزې ته ورغلل.
د اول پوړ په دهلېز کې ودرېدل. وره ته مخامخ کوټه کې یې سید عثمان د اوسپنیزو پنجرو شا ته ولیدل.
ابراهیم ورنژدې شو. د سړي چپه سترګه پړسېدلې، شنه اوښتې وه. پر ټېک باندې یې توربخونې وچه شوې وینې د ږیرې تارونه سره نښلولي وو.
سړي ورو کتل: زه خو به آخر د دې ځای نه خلاصېږم خو تا به والله که پرېږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلیم د ابراهیم لاس ونیو: راځه.

د حوزې آمر ته ورغلل.

برستن یې لا غوړېدلې وه. دی تر ټټره پـه کـې ننوتلی و. د دوی پـه لیدو یې مسواک له خولې لرې کړ. تفدانې یې ورپورتـه کـړه. نـاړې یې تو کړې: سړی خو مو تر سهاره وډباوه خو اقرار یې ونه کړ. کـه ستاسې دعوا غلطه وختنه، بیا به ستاسې هم دغه حال وي.

سلیم وویل: صاحب، اجازه راکئ چې کور یې یو وار بیا وګورو.

- بېګاه خو مو ټول ځایونه وکتل، شی مو پیدا نه کړ. چې بیا یې وګورئ، څه به وکړئ.
- ملا صاحب، زما مسلک جنایي دی. کـه مـا ورتـه پرېږدئ، خبره به معلومه کم.
- څه به وکړې؟ ته وایې زما انډیوالان سترګې نه لـري کـه سـتا سترګې څلور دي؟
- ګوره ملا صاحب، پرون چې ورغلو، په دهلېز کې یې د ختـو بوی و. په دې وخت کې به یې په ختـو څه کول؟
- نو؟
- ضرور به یې کوم څه پټ کړي وي. بېګاه تیاره وه، هر څه سم نه ښکارېدل. خیر دی ملا صاحب، دغـه یـو وار اجازه راکـه چې زه یې پخپله په رڼا کې وګورم.

دوه طالبان ورسره روان شول.

د سید عثمان مور چې ځنګه ور خلاص کړ، په ژړا یې پیـل وکـړ: خدای ته وګورئ، زوی مې راخوشې کئ. خوارکي هېڅم نـه دي کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب وویل: لرې شه، بې شرمې.
ځلور واړه ورننوتل.
په دهلېز کې ودرېدل.
سلیم هغو زینو خوا ته ولاړ چې له دهلېزه بام ته ختلې وې. نور هم ورپسې شول.
پر زینو د کاه ګل تور بخون رنګ ویل چې لا نه دی وچ شوی.
سلیم شا و خوا ته وکتل.
د دهلېز له کونجه یې ګل ماله راواخیسته.
د اولې پټې ختې یې په کراره پورته کړې، لاندې یې خطا کړې.
ویې ویل: لږ دې خوا ته ودرېږئ چې رڼا شي. دا وګورئ.
پر پټې د وینو د وچو څاڅکو لیکه پرته وه.
د بلې پټې ختې یې لرې کړې. همدغه شی یې ولیدل.
دغسې مخ په بره لګیا شو. څومره چې پورته تلل، هماغومره د وچو شویو وینو لیکې ډېرې او پراخې کېدې.
بام ته لګېدلې دروازه یې خلاصه کړه.
پر بام وګرځېد. څه یې ونه موندل.
راکښته شو.
عاطفه او مور یې د دهلېز په سر کې ولاړې، په رڼو سترګو یې ورته کتل.
سلیم پوښتنه وکړه: چېرته مو ښخه کړې ده.
چا ځواب ورنه کړ. یوازې د دواړو سونګېدا وارېدل شوه.
سلیم وویل: هېڅ مه وایئ، زه به یې پخپله پیدا کم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابراهیم له سرو سترګو د اوښکو څاڅکي په مدار مدار بې غږه و غوړه راڅڅېدل.

سلیم یوې کوټې ته ورننوت. ټغر یې پورته کړ. راکش یې کړ. کوټه یې لوڅه کړه. په کې وګرځېد. په پښه سره یې هر ځای وډباوه.

په دېوال کې د لګېدلې الماری پلې یې خلاصې کړې. د کالیو پنډونو یې راوایستل. لاندې درې یې لرې کړې. تر الماری لاندې ځمکه یې وګروله.

بلې کوټې ته لاړ. هلته یې هم همدا کارونه وکړل. څه شی نه و.

غوجلې ته لاړ. ابراهیم او طالبان ورپسې شول.

غږ یې وکړ: دا شیان به له غولي لرې کوو.

ټول سره لګیا شول.

خځلې، زړې جامې، د ټیرونو ټوټې او د ونو لنډې کړې څانګې یې د باندې وغورځولې.

لاندې غولی تازه کاهګل شوی و.

بېلچه یې راوخیسته.

د کاهګل ټوټې د لرګیو د دړو په څېر امانت جلا شوې.

تر لاندې یې پسته نم جنه خاوره وه.

سلیم ورو ورو په بېلچې سره خاوره لږه لږه لرې کړه.

کړنګ شو. لکه بېلچه چې له اوسپنې سره لګېدلې وي. له جیبه یې دسمال راوایست. په لاس کې تاو کړ. لاس یې ورټیټ کړ.

د درې لوښتو په اندازه سیخ یې راوایست.

خاورې یې ځنې وڅنډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره څوکه یې په وینو ککړه وه.
ویې ویل: په دې به لاس نه وهئ.
یو څه نوره خاوره یې ایسته کړه.
د دوو پښنو وچې، نرۍ ګوتې راښکاره شوې.
ابراهیم ړنګ شو. شا ته ولوېد.

پای
۱۳۹۳ د وري ۳۰ مه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library